

MÈO CHIẾN BINH

BẢO NỔI

ERIN HUNTER

NGUYỄN MINH THƯ dịch

nhà xuất bản
trẻ

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Những Chiến Binh Phần 1 Tập 4: Bão Nổi

Tác giả: Erin Hunter

Ebook tạo bởi: sachmoi.net

Giới thiệu:

Tác giả: Erin Hunter

Thể loại: phiêu lưu, khác...

Giới thiệu:

PHẦN I – Lời Tiên Tri Bắt Đầu: CHỈ CÓ LỬA MỚI CỨU ĐƯỢC BỘ TỘC CỦA CHÚNG TA...

Phần I có 6 tập truyện:

- Tập 1: Vào Trong Hoang Dã
- Tập 2: Lửa và Băng
- Tập 3: Bí Mật Trong Rừng
- Tập 4: Bão Nổi
- Tập 5: Con Đường Hiểm Nguy
- Tập 6: Thời Khắc Đen Tối

Đây là Tập 4 trong Phần I: BÃO NỔI

Một Vuốt Cọp bị vạch mặt và bị trục xuất khỏi bộ tộc Sấm nhưng vẫn đang rình rập, đe dọa khu rừng.

Một mùa hè nóng chưa từng thấy.

Một lính nhỏ với bí mật gây chấn động.

Một tộc trưởng chỉ còn là cái vỏ ngoài huy hoàng ngày xưa của bà.

Tất cả mọi mèo đang phập phồng chờ điều gì đó xảy tới...

Mục lục:

[Chương 1: -1: CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC](#)

[Chương 1: -2: PHẦN MỞ ĐẦU](#)

[Chương 1: -3](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

-----oOo-----

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Chương 1: -1: CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC

Nguồn: sachmoi.net

BỘ TỘC SẤM

Tộc trưởng: – Sao Xanh: bà mèo lông xám xanh, có những viền bạc quanh mõm.

Thủ lĩnh trợ tá: – Tim Lửa: anh mèo đẹp trai màu vàng cam.
Lính nhỏ của anh: chân Mây.

Mèo lang y: – Nanh Vàng: bà mèo già màu xám đậm, có khuôn mặt rộng, bèn bẹt, trước kia thuộc bộ tộc Bóng Tối.

Học trò của bà: Da Xỉ Than – cô mèo lông xám đậm.

Những chiến binh (mèo đực và mèo cái không có con)

– Bão Trắng: ông mèo to lớn màu trắng. Lính nhỏ của ông: chân Sáng

– Vằn Đen: anh mèo mướp màu xám đen, bóng mượt. Lính nhỏ của ông: chân Dương Xỉ

– Đuôi Dài: anh mèo mướp màu nhạt, với những vằn đen sậm. Lính nhỏ của anh: chân Lẹ.

– Gió Lốc: anh mèo mướp cực nhanh.

– Lông Chuột: chị mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn. Lính nhỏ của chị: chân Gai.

- Da Bụi: chú mèo mướp màu nâu đậm. Lính nhỏ của anh: chân Tần Bì

- Bão Cát: cô mèo cái màu vàng nhạt.

- Lông Điều Hâu: chú mèo mướp vàng nâu, giống như lông điều hâu.

Những lính nhỏ (mèo hơn sáu mùa trăng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

- Chân Lẹ: chú mèo màu trắng đen.

- Chân Mây: chú mèo lông dài, trắng như tuyết.

- Chân Sáng: cô mèo lông trắng, có những mảng vàng hoe.

- Chân Gai: chú mèo mướp lông vàng nâu rực rỡ.

- Chân Dương Xỉ: cô mèo lông xám nhạt, có những vằn đen đậm, mắt xanh lá cây.

- Chân Tần Bì (Ashpaw): anh mèo lông xám nhạt, có những vằn đen đậm, mắt xanh da trời đậm.

Những nữ miu: (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

- Lông Tuyết: bà mèo lông trắng đẹp tuyệt, mắt xanh da trời.

- Mặt Vện: chị mèo trẻ rất đẹp.

- Hoa Vàng: bà mèo lông vàng nhạt.

- Đuôi Chấm: bà mèo mướp nhạt, nữ miu lớn tuổi nhất.

- Da Cây Liễu: chị mèo xám nhạt có đôi mắt xanh da trời khác thường.

Những mèo già (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, giờ đã nghỉ hưu)

- Đuôi Cộc: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, một phần đuôi bị mất.
- Tai Nhỏ: ông mèo mướp xám có đôi tai rất to. Mèo già nhất của bộ tộc Sấm.
- Da Vá: ông mèo nhỏ thó màu trắng đen.
- Độc Nhãn: bà mèo xám nhạt, mèo già nhất bộ tộc Sấm. Gần như bị điếc và mù.
- Đuôi Đốm Xám: một thời từng là mèo nhị thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.

BỘ TỘC BÓNG TỐI

Tộc trưởng: - Sao Đêm: ông mèo già màu đen.

Thủ lĩnh trợ tá: - Lông Xỉ Than: ông mèo xám gầy gò.

Mèo lang y: - Mũi Ướt: anh mèo nhỏ nhắn màu xám trắng.

Những chiến binh: - Đuôi Mập Bè: ông mèo mướp màu nâu.
Lính nhỏ của ông: chân Nâu.

- Bàn Chân Ướt: anh mèo mướp xám. Lính nhỏ của anh: chân Cây Sồi.

- Mây Nhỏ: anh mèo mướp rất nhỏ con.

- Cổ Trắng (Whitethroat): anh mèo đen có ngực và chân màu trắng.

Những nữ miu: - Mây Rạng Đông: bà mèo mướp nhỏ.

- Hoa Đêm: chị mèo đen.

- Hoa Anh Túc: chị mèo mướp nâu nhạt có cằm dài.

BỘ TỘC GIÓ

Tộc trưởng: - Sao Cao: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài.

Thủ Lĩnh trợ tá: - Bàn Chân Liệt: ông mèo có một chân bị vẹo.

Mèo lang y: - Mặt Vỏ Cây: ông mèo nâu, đuôi ngắn.

Những chiến binh: - Vuốt Bùn: ông mèo vằn màu nâu đậm.
Lính nhỏ của ông: chân Mạ Ngện.

- Tai Rách: anh mèo mướp. Lính nhỏ của anh: chân Lốc.

- Ria Độc Nhất: một anh mèo mướp nâu còn rất trẻ. Lính nhỏ của anh: chân Trắng.

- Suối Chảy (Runningbrook): cô mèo mướp lông xám nhạt.

Những nữ miu: - Bàn Chân Tro: bà mèo xám.

- Hoa Sớm: chị mèo nhị thể.

BỘ TỘC SÔNG

Tộc Trưởng: - Sao Xoắn: ông mèo khổng lồ màu nâu nhạt, có quai hàm bị méo xoắn lại.

Thủ lĩnh trợ tá: - Lông Báo Đốm: bà mèo mướp vàng óng có những đốm đặc biệt.

Mèo lang y: - Lông Bùn: anh mèo nâu nhạt, lông dài rậm.

Những chiến binh: – Vuốt Đen: ông mèo đen như màu khói.
Lính nhỏ của ông: chân Mạnh.

– Lòng Đá Quý: anh mèo màu xám, trên mình chi chít sẹo chiến trường. Lính nhỏ của anh: chân Bóng.

– Vằn Xám: anh mèo to bự, lông dày và dài, màu xám. Trước kia ở bộ tộc Sấm.

Những nữ miu: – Bàn Chân Sương: cô mèo lông xám đậm.

– Da Rêu: cô mèo nhị thể.

Những mèo già: – Hồ Xám: bà mèo xám gầy gò, lông trụi loang lổ, mõm nhiều sẹo.

NHỮNG CON MÈO NGOÀI BỘ TỘC

– Vết Ố: chú mèo con tròn trịa, trắng đen, thân thiện, sống trong ngôi nhà ngoài bìa rừng.

– Lúa Mạch: anh mèo trắng đen sống trong một nông trại gần khu rừng.

– Bàn Chân Đen: ông mèo to lớn màu trắng, với những bàn chân đen tuyền.

– Đá Tảng: ông mèo mướp màu bạc.

– Chân Quạ: chú mèo đen tuyền, gầy gò, nhỏ choắt với một vết trắng ở ngực, và mẩu chóp đuôi màu trắng.

– Công Nương (Princess): cô mèo đen óng mượt có đốm đuôi màu trắng, là mèo kiếng.

– Vuốt Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, có móng vuốt chân trước dài khác thường. Trước kia là thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm.

-----oOo-----

Chương 1: -2: PHẦN MỞ ĐẦU

Nguồn: sachmoi.net

Một tiếng kêu đau đớn vang khắp khoảng rừng thưa ngập ánh trăng. Hai ông mèo ở trong mảng tối dưới một trong những bụi cây bên rìa trắng trống. Một ông quần quai rên siết, điên cuồng quất đuôi xuống nền đất. Trong khi ông mèo kia nhổng đứng thẳng trên hai chân, đầu rủ xuống, bất lực. Ông đã là mèo lang y từ biết bao mùa trăng dài, nhưng cũng đành buông tay đứng nhìn căn bệnh hiểm nghèo, vốn đã cướp đi bao sinh mệnh, hành hạ tộc trưởng bộ tộc mình. Ông biết rõ là không loại thảo mộc nào có thể làm dịu những trận co rút dữ dội và cơn sốt mà căn bệnh gây ra, và bộ lông đốm loang lổ của ông dựng xù lên bởi nỗi thất vọng tan nát cõi lòng khi thấy tộc trưởng oằn người một lần nữa rồi kiệt sức rơi phịch xuống ổ rêu. Hoảng sợ, ông mèo lang y nhào tới và hít ngửi. Vẫn còn hơi thở trong cơ thể tộc trưởng, nhưng nó bốc mùi và thoi thóp, đôi sườn gầy guộc của ông giật cục lên theo từng hơi thở.

Một tiếng rúc xé toang cả khu rừng. Lần này không phải là tiếng mèo, mà là tiếng cú. Ông mèo lang y cứng đờ người ra. Bọn cú luôn mang chết chóc đến cho rừng, đánh cắp con mồi và thậm chí còn bắt cả mèo con đi lạc quá xa khỏi mẹ chúng. Ông mèo lang y ngược đôi mắt hóa đá lên trời, thành khẩn cầu xin tâm linh những tổ tiên chiến binh cho tiếng cú kêu không phải là điềm gở. Ông nhìn trôn trối qua đám cành lá đan kín tạo nên trần hang, tìm kiếm Dải Thiên Hà trên bầu trời đen kịt. Những mảng sao rộng nơi tổ tiên bộ tộc Sao cư ngụ đã bị mây che khuất. Ông mèo lang y rùng mình sợ hãi. Phải chăng những tổ tiên chiến binh đã bỏ rơi họ và để mặc cho căn bệnh quái ác này tiêu diệt trại?

Bỗng rồi, gió đêm lay động rừng cây, khua những chiếc lá khô giòn xào xác. Trên cao, những đám mây dạt đi, một ngôi sao đơn độc chiếu một tia sáng yếu ớt xuyên qua trần hang. Trong bóng tối, tộc trưởng kéo một hơi thở dài. Tia hy vọng lướt qua như cá nháy trong tim của ông mèo lang y. Dù gì bộ tộc Sao vẫn ở bên họ.

Rũ người đi vì nhẹ nhõm, ông mèo lang y ngược cầm lên, thâm trao lời tạ ơn đến những tổ tiên chiến binh đã giữ mạng tộc trưởng của ông. Khi nhắm mắt lại trước luồng sáng của vì sao, ông nghe thấy tiếng những tâm linh thì thâm tận sâu thẳm trong đầu. Họ thì thâm về những trận chiến kinh thiên động địa sẽ đến, về những vùng lãnh thổ mới, và về một bộ tộc vĩ đại trôi dạt từ đồng tro tàn của bộ tộc cũ. Ông mèo lang y cảm nhận một niềm hân hoan trào dâng trong lồng ngực và rung động đến cả tay chân ông. Ngôi sao này mang đến nhiều thông điệp hơn chỉ là thông điệp cho sự sống sót.

Thình lình, một đôi cánh rộng màu xám quét ngang qua ánh sao, đầy hang chìm vào màn đen. Ông mèo lang y vội lùi lại, nằm ẹp bụng xuống sàn khi con cú nọ rít lên rợn óc và cào cấu trần hang bằng đôi móng vuốt của nó. Chắc hẳn là nó ngửi thấy mùi bệnh tật đang làm suy yếu tộc trưởng, nên đã sà xuống hòng tìm con mồi dễ dàng. Nhưng đám cây cành quá dày cho con vật có thể xuyên qua được.

Ông mèo lang y lắng nghe tiếng đập cánh chầm chầm của con cú bay xa dần vào rừng sâu, sau đó đứng lên, tim nện thình thịch, và lại quan sát tìm kiếm trên bầu trời đêm một lần nữa. Cũng như con cú, ngôi sao kia đã khuất rồi. Ở vị trí hồi nãy của ngôi sao chỉ còn lại bức màn đen. Nỗi kinh hoàng bò nhộn nhạo bên dưới lớp da của ông mèo lang y, bóp nghẹt trái tim ông.

"Ông có nghe thấy không?" Một anh mèo gọi vọng qua lối vào hang, giọng anh ta thét lên sợ hãi. Ông mèo lang y lật đật ẹp

mình chui ra trắng trống, biết rằng bộ tộc đang chờ đợi một lời giải cho điềm báo vừa rồi. Những chiến binh, những nữ miu, những mèo già – những mèo đủ khỏe để ra khỏi ổ của họ – túm tụm trong góc tối ở rìa phía bên kia của trắng trống. Ông mèo lang y dừng lại một thoáng, lắng nghe tiếng bộ tộc hốt hoảng xì xầm với nhau.

"Con cú làm gì ở đây?" Một chiến binh vằn rít lên, mắt anh ta rùng rục trong bóng tối.

"Chúng không bao giờ đến gần trại như thế cả." Một mèo già rên rỉ.

"Nó có bắt mất đứa bé nào không?" Một chiến binh khác chất vấn, xoay cái đầu rộng bè sang mèo đứng gần mình.

"Lần này thì không!" Một nữ miu lông bạc đáp. Ba đứa con của chị đã chết vì căn bệnh. Giọng chị trơ ra vì đau đớn. "Nhưng có thể nó sẽ quay lại. Chắc nó đã ngửi thấy mùi bệnh tật của chúng ta rồi."

"Cô nghĩ là mùi chết chóc cũng đuổi nó đi sao?" Một chiến binh mèo mướp khập khiễng bước vào trắng trống. Chân hắn dính bết bùn, bộ lông rối xù. Hắn vừa chôn cất một đồng bào trong bộ tộc mình xong. Còn nhiều cái huyết nữa cần phải được đào, nhưng đêm nay hắn đã kiệt sức rồi, không thể đào thêm được nữa. "Tộc trưởng của chúng ta thế nào, hả?" Hắn hỏi, giọng thít lại lo sợ.

"Chúng tôi không biết," ông mèo vằn đáp.

"Thế mèo lang y đâu?" Chị nữ miu tru tréo.

Bầy mèo ngó nháo nhác quanh trắng trống, và ông mèo lang y thấy những đôi mắt khiếp đảm của họ lập lòe trong bóng tối. Ông có thể nghe rõ sự hoảng loạn trong giọng nói của họ và biết họ cần được trấn an, cần được bảo đảm rằng bộ tộc Sao

không hề ruồng bỏ họ hoàn toàn. Hít một hơi thật sâu, ông mèo ép cho đám lông trên vai mình ẹp xuống và nhẹ bước qua trảng trống.

"Chúng tôi không cần mèo lang y thông báo cho chúng tôi rằng con cú đó báo cái chết." Một mèo già van vỉ, ánh mắt cụ đơng đầy nỗi khiếp sợ.

"Làm sao lão biết?" Chiến binh lông vằn quặc lại.

"Phải," chị nữ miu đồng tình, liếc nhìn vị mèo già. "Bộ tộc Sao đầu có nói chuyện với lão!" Chị quay lại khi mèo lang y đến gần họ. "Có phải con cú là điềm gở không?" Chị lo lắng meo.

Nhúc nhích bàn chân với vẻ khổ sở, ông mèo lang y tránh né câu trả lời trực tiếp. "Đêm nay bộ tộc Sao đã nói chuyện với tôi," ông loan báo. "Mọi mèo có thấy ánh sao sáng giữa đám mây không?"

Chị nữ miu gật đầu. Xung quanh chị, một rừng mắt mèo lóe lên niềm hy vọng hão huyền. "Như vậy có nghĩa là gì?" Vị mèo già hỏi.

"Tộc trưởng của chúng ta sẽ sống chứ?" Chiến binh mèo mướp kêu lên.

Ông mèo lang y lưỡng lự.

"Ngài không thể chết vào lúc này được!" Chị nữ miu thét vang. Thế còn chín mạng của ngài đầu! Bộ tộc Sao chỉ vừa mới ban cho ngài cách đây sáu mùa trăng thôi mà!"

"Bộ tộc Sao chỉ ban cho chúng ta sức mạnh như vậy thôi," ông mèo lang y trả lời. Nhưng tổ tiên chúng ta vẫn chưa quên chúng ta," ông nói tiếp, cố gạt hình ảnh đôi cánh đen thùi của con cú che khuất ánh sao le lói. "Ngôi sao đó mang đến một thông điệp hy vọng."

Một tiếng rú chói tai cất lên từ một góc tối lù mù của trại. Một chị nữ miu nhị thể bật đứng dậy và lao bấn về nơi phát ra âm thanh ấy. Những mèo khác vẫn đầu đầu vào mèo lang y, van nài một lời trấn an.

"Bộ tộc Sao có báo mưa không?" Một chiến binh trẻ hỏi. "Đã lâu lắm rồi trời không mưa. Nếu có mưa thì bệnh tật sẽ bị rửa trôi ra khỏi trại.

Ông mèo lang y lắc đầu. "Không phải mưa, mà là một bình minh tươi sáng đang chờ đợi chúng ta. Trong tia sáng đó, những tổ tiên chiến binh của chúng ta đã chỉ cho tôi thấy một tương lai huy hoàng!"

"Thế chúng ta sẽ sống sót chứ?" Nữ miu bạc meo.

"Chúng ta sẽ còn hơn cả sống sót," ông mèo lang y cam đoan. "Chúng ta sẽ thống trị toàn bộ khu rừng!"

Những lời lào xào mừngrỡ xáo động trong bầu mèo, những tiếng rù sung sướng đầu tiên đã được nghe thấy trong trại trong gần một mùa trăng nay. Nhưng ông mèo lang y quay đầu đi để che giấu những sợi ria đang run rẩy của mình. Ông cầu nguyện cho bộ tộc sẽ đừng hỏi về con cú nữa. Ông không dám chia sẻ với họ lời cảnh báo khủng khiếp mà bộ tộc Sao đã thêm vào khi đôi cánh chim che khuất ánh sao - rằng bộ tộc sẽ phải trả một cái giá cao nhất để có được buổi bình minh tuyệt diệu của mình.

-----oOo-----

Chương 1: -3

Nguồn: sachmoi.net

Những tia nắng mặt trời ấm áp tuôn chảy qua vòm lá, nhảy ngót trên bộ lông của Tim Lửa. Anh thụp người xuống thấp hơn, nhận thức rõ bộ lông của mình đang rực lên màu hổ phách, nổi bật giữa nền xanh lá cây của những bụi cây thấp um tùm.

Chậm chậm từng bước một, anh luồn người dưới một lùm dương xỉ. Anh có thể ngửi thấy mùi của một con chim cu gáy. Cái mùi hấp dẫn đưa bước anh nhích dần về phía nó, cho tới khi anh thấy một con chim béo tròn đang mải mổ trong lùm dương xỉ.

Tim Lửa cong vuốt, chân anh rần rật cả lên vì tập trung. Anh đã đói như sau một buổi sáng chỉ huy đội tuần tra bình minh và đội đi săn. Giờ đang là mùa cao điểm săn mồi, thời gian để bộ tộc vỗ béo nhờ sự hào phóng của rừng. Và mặc dù có rất ít mưa kể từ những cơn lũ mùa lá non, nhưng trong rừng vẫn dồi dào thức ăn. Đống mồi tươi ở trong trại đã được chất đầy, và giờ thì đến lượt Tim Lửa tự đi săn cho mình. Anh căng bắp thịt ra, sẵn sàng vỗ.

Bỗng đâu một mùi thứ hai, nường theo làn gió hanh, phả về phía Tim Lửa, anh há miệng, nghiêng hẳn đầu qua một bên. Chắc hẳn con chim cu cũng đã ngửi thấy cái mùi ấy, bởi vì nó ngẩng phất đầu lên và dang đôi cánh ra, chực bay. Nhưng đã quá trễ. Một cuộn lông trắng bắn thẳng ra khỏi bụi mâm xôi. Tim Lửa trợn mắt ngạc nhiên nhìn tên mèo vỗ con chim hốt hoảng, ghì nó xuống đất bằng hai chân trước rồi dứt điểm bằng một cú phập nhanh vào cổ con vật.

Cái mùi mê mẩn của môi tươi xộc vào mũi Tim Lửa. Anh đứng dậy, nhẹ bước ra khỏi bụi cây thấp về phía thằng mèo lông tơ màu trắng phau. "Bắt giỏi lắm, chân Mây. Cậu không hề biết là cháu đến, tới khi quá trễ."

"Cả con chim ngốc đó cũng không biết," chân Mây bi bô, giật đuôi đầy tự mãn.

Tim Lửa cảm thấy vai mình gồng lên. Chân Mây là lính nhỏ của anh, và cũng là con trai của chị gái anh. Tim Lửa chịu trách nhiệm dạy thằng bé những kỹ năng của một chiến binh bộ tộc và cách tuân thủ luật chiến binh. Cậu bé này là một thợ săn tài giỏi không chối cãi, nhưng Tim Lửa ước gì nó có thể học được một chút khiêm nhường. Trong thâm tâm, đôi lúc anh tự hỏi liệu chân Mây có bao giờ hiểu được tầm quan trọng của luật chiến binh, những truyền thống cổ xưa về lòng trung thành và những nghi thức được truyền lưu từ bao đời nay qua những thế hệ mèo trong rừng.

Nhưng chân Mây lại sinh ra ở Khu nhà của Hai Chân, con của chị Công Nương, chị gái mèo kiểng của Tim Lửa; và nó được Tim Lửa mang về bộ tộc Sấm từ hồi nó còn nhỏ xíu. Từ kinh nghiệm cay đắng của mình, Tim Lửa hiểu sâu sắc rằng mèo bộ tộc không có chút nể trọng nào đối với mèo kiểng cả. Tim Lửa đã sống sáu mùa trăng đầu đời của mình với Hai Chân, và có một số mèo trong bộ tộc không bao giờ cho phép anh quên rằng anh không được sinh ra ở rừng. Sốt ruột giật giật đôi tai, anh biết mình đã cố làm tất cả để chứng minh lòng trung thành của mình với bộ tộc. Nhưng thằng lính nhỏ bướng bỉnh của anh lại là một vấn đề khác hoàn toàn. Nếu chân Mây muốn chiếm cảm tình của những mèo trong bộ tộc, thì nó buộc phải bớt đi cái tính kiêu căng của nó.

"Tại vì cháu quá nhanh đấy," Tim Lửa chỉ ra. "Cháu đứng cùng chiều gió. Cậu có thể ngửi thấy cháu, cho dù con chim không nhìn thấy cháu nhưng nó cũng ngửi thấy cháu."

Bộ lông dài trắng như tuyết của chân Mây dựng xù lên, và nó quật lại. "Cháu biết là cháu đứng cùng chiều gió! Nhưng cháu bảo đảm con bồ câu ngu ngốc này chẳng khó bắt gì hết, bất chấp nó có ngửi thấy cháu hay không."

Thằng mèo ranh nhìn thẳng vào mắt Tim Lửa, vẻ ngỗ ngược, và nỗi bực dọc của Tim Lửa biến thành cơn thịnh nộ. "Đó là chim cu chứ không phải chim bồ câu!" Anh mắng. "Một chiến binh thực thụ phải thể hiện sự tôn trọng đối với con mồi đã nuôi sống bộ tộc anh ta."

"A, phải!" Chân Mây trả treo. "Cháu chẳng thấy chân Gai tôn trọng gì cái con sóc mà nó lôi về trại hôm qua. Nó bảo sóc gì mà ù lì quá, ngay cả mèo con cũng bắt được tuốt."

"Chân Gai chỉ là một lính nhỏ," Tim Lửa ngao, "Giống như cháu vậy, nó còn nhiều thứ phải học lắm."

"Ờ, nhưng cháu bắt được mồi rồi mà." Chân Mây càu nhàu, và hậm hực thúc chân trước vào con chim cu.

"Có nhiều thứ cần học để trở thành một chiến binh hơn là chỉ bắt chim cu!"

"Cháu nhanh hơn chân Sáng và mạnh hơn chân Gai," chân Mây cãi lại. "Cậu còn muốn gì hơn nữa?"

"Các bạn cùng hang của cháu đương nhiên phải biết rằng chiến binh không bao giờ tấn công khi có ngọn gió ở đằng sau mình cả!" Tim Lửa biết mình không nên để bị cuốn vào cãi cọ, nhưng vẻ ngang bướng của thằng lính nhỏ khiến anh điên tiết như bị chọc vào tai.

"Gì mà ghê gớm vậy. Tuy cậu ở trước ngọn gió đúng như một chiến binh tài giỏi, nhưng cháu bắt được con chim trước mà!" Chân Mây cao giọng thành một tiếng ngao tức giận.

"Im." Tim Lửa rít khẽ, bỗng nhiên xao lãng đi. Anh ngược đầu lên hít không khí. Khu rừng hình như im ắng lạ thường, và tiếng la chối lói của chân Mây quá vang động qua cây cành.

"Chuyện gì thế?" Chân Mây dòm xung quanh. "Cháu chẳng nghĩ thấy gì cả."

"Ừ, phải." Tim Lửa thú nhận.

"Cậu lo lắng điều gì à?"

"Vuốt Cọp." Tim Lửa cộc lốc. Lão chiến binh sẫm màu đỏ cứ chập chờn trong những giấc mơ của anh, kể từ khi Sao Xanh trục xuất hẳn ra khỏi bộ tộc cách đây một phần tư mùa trăng. Vuốt Cọp rắp tâm giết tộc trưởng bộ tộc Sấm, nhưng Tim Lửa đã ngăn chặn và vạch trần sự phản bội được che đậy bấy lâu của hắn trước toàn thể bộ tộc. Kể từ đấy không có dấu hiệu gì của Vuốt Cọp nữa, nhưng lúc này, Tim Lửa lại cảm thấy những móng vuốt của nỗi sợ hãi đâm thẳng vào tim mình khi anh lắng nghe sự tĩnh mịch của rừng. Mà hình như rừng cũng đang lắng nghe, kìm nén hơi thở của nó, và những lời của Vuốt Cọp trước lúc bỏ đi văng vẳng trong đầu Tim Lửa: *Hãy căng mắt lên, Tim Lửa. Hãy vểnh tai nghe cho kỹ. Hãy dè chừng sau lưng. Bởi vì một ngày nào đó ta sẽ tìm người, khi đó người sẽ trở thành thịt quạ.*

Tiếng meo của chân Mây phá tan bầu tĩnh lặng. "Vuốt Cọp làm gì quanh đây?" Nó giễu cợt. "Sao Xanh trục xuất ông ta rồi mà!"

"Cậu biết," Tim Lửa đồng ý. "Có bộ tộc Sao mới biết hắn đi đâu. Nhưng Vuốt Cọp đã cam đoan là chúng ta chưa thấy hắn lần cuối đâu!"

"Cháu không sợ tên phản bội đó."

"Ừm, cháu nên sợ thì hơn!" Tim Lửa rít khế. "Vuốt Cọp rành rõ khu rừng này như bất kỳ mèo bộ tộc Sấm nào. Ông ta sẽ xé cháu ra thành từng mảnh khi có cơ hội."

Chân Mây khịt mũi và nóng nảy xoay tròn con môi. "Cậu chẳng còn vui tính nữa kể từ khi Sao Xanh phong cậu làm thủ lĩnh trợ tá. Cháu sẽ không ở đây nếu cậu định phí cả buổi sáng để hù cháu bằng lời dọa dẫm trong nhà trẻ đó. Cháu đi sẵn cho các mèo già đây." Nói đoạn, nó lao biến vào bụi mâm xôi, bỏ lại con chim cu nằm còng queo dưới đất.

"Chân Mây, trở lại!" Tim Lửa ngao lên giận dữ. Anh lắc đầu. "Cứ để Vuốt Cọp xơi tái cái thặng óc chuột đó đi cho rồi!" Anh lăm bằm một mình.

Quất mạnh đuôi, anh quắp chặt con chim cu lên rồi phân vân không biết có nên mang nó về trại giùm chân Mây hay không. *Chiến binh nên tự chịu trách nhiệm với con môi mình bắt được*, anh kết luận, rồi liền ném tọt con chim vào một bụi cỏ dày. Anh bước theo nó và dẫn những lá cỏ xanh xuống để che nó. Anh ước gì mình có thể tin chắc là chân Mây sẽ trở lại lấy nó, cùng với những thứ bắt được, đem về cho những mèo già đang đói. *Nếu không mang con chim về thì nó cứ việc chịu đói đến khi nào quay lại lấy thì thôi*, Tim Lửa quyết định. Lính nhỏ của anh cần phải học rằng ngay cả trong mùa lá xanh cũng không bao giờ được lãng phí môi.

Mặt trời lên cao hơn, làm cháy sém mặt đất và hút hết ẩm khỏi lá trên cành. Tim Lửa vểnh tai lên. Khu rừng vẫn tĩnh lặng ghê người, như thể mọi sinh vật đều đang lẩn trốn, chờ đến khi bóng tối mang đến chút dễ chịu cho một ngày nắng chói chang nữa. Sự yên tĩnh khiến anh bất an, chột, một thoáng hoài nghi khiến anh quặn thắt lại. Có lẽ anh phải đi tìm chân Mây mau mau lên.

Phải cố cảnh báo nó về Vuốt Cọp! Tim Lửa tưởng như nghe được giọng quen thuộc của anh bạn thân mình, Vằn Xám, vang lên trong đầu, và cau mày khi những ký ức buồn vui lẫn lộn ùa về. Đó chính xác là điều mà anh cựu chiến binh bộ tộc Sấm hần sẽ nói với Tim Lửa vào lúc này. Họ đã cùng huấn luyện với nhau khi còn là lính nhỏ và đã luôn sát cánh chiến đấu bên nhau, cho đến một ngày, tình yêu và bi kịch đã chia cắt họ. Vằn Xám đã yêu một cô mèo của bộ tộc khác, nhưng nếu Suối Bạc không chết trong lần sinh nở ấy, có lẽ Vằn Xám đã ở lại với bộ tộc Sấm rồi. Một lần nữa, Tim Lửa nhớ lại cảnh Vằn Xám tha hai đứa con vào lãnh thổ bộ tộc Sông, để chúng gia nhập bộ tộc mèo mẹ đã mất của chúng. Vai Tim Lửa thông xuống. Anh luôn hoài niệm về sự đồng hành của Vằn Xám và vẫn thầm nói chuyện với cậu ấy hằng ngày. Anh hiểu bạn mình rõ đến nỗi có thể dễ dàng hình dung ra những gì Vằn Xám sẽ đáp lại mình.

Tim Lửa giật tai hâu giữ sạch những ký ức đó. Phải trở về trại thôi. Giờ anh đã là thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm, còn nhiều đội đi săn và đội tuần tra đang chờ anh tổ chức. Chân Mây phải tự xoay xử lấy.

Mặt đất khô cứng dưới chân khi Tim Lửa băng rừng lên đến đỉnh khe núi, nơi trại tọa lạc. Anh nấn ná trong khoảnh khắc để tận hưởng niềm tự hào và cảm xúc dâng trào mà anh luôn cảm thấy mỗi khi trở về nhà. Dù trải qua tuổi thơ ở Khu nhà của Hai Chân, nhưng anh biết ngay từ lần đầu tiên liều bước vào rừng rằng đây là nơi mà anh thật sự thuộc về.

Phía dưới anh, trại bộ tộc Sấm kín đáo ẩn mình giữa những bụi mâm xôi rậm rạp. Lao phăm phăm xuống con dốc, Tim Lửa đi theo con đường mòn đến hàng kim tước dẫn vào trại.

Cô nữ miu xám nhạt, Da Cây Liễu, đang nằm ở lối vào nhà trẻ, sưởi ấm cái bụng căng tròn dưới nắng sớm. Mới đây, cô vẫn

còn ở trong hang chiến binh. Bây giờ, cô sống trong nhà trẻ cùng những nữ miu khác để chờ lứa sinh đầu tiên của mình.

Bên cạnh cô, Mặt Vện đang say sưa nhìn hai đứa con nô đùa, nghịch đất cát, làm tung những hạt bụi nhỏ. Chúng là anh chị em nuôi cùng lứa với chân Mây. Khi Tim Lửa mang đứa con đầu lòng của Công Nương về bộ tộc, Mặt Vện đã đồng ý cho thằng nhỏ tội nghiệp bú. Chân Mây vừa mới được làm lính nhỏ, và chẳng bao lâu nữa cũng sẽ đến đám con ruột của Mặt Vện rời nhà trẻ.

Những âm thanh rì rầm kéo ánh mắt Tim Lửa về phía Bục Đá, tảng đá dựng ở đầu trảng trống. Một nhóm chiến binh tụ tập trong bóng râm dưới tảng đá mà Sao Xanh, tộc trưởng bộ tộc Sấm, thường đứng trên đó để nói chuyện với bộ tộc. Tim Lửa nhận ra bộ lông mèo mướp của Vằn Đen, dáng vẻ uyển chuyển của Gió Lốc, và cái đầu trắng như tuyết của Bão Trắng trong số họ.

Khi Tim Lửa lặng lẽ bước qua nền đất nóng bỏng, tiếng than phiền của Vằn Đen vang lên trên những tiếng khác. "Vậy ai dẫn đội tuần tra lúc mặt trời lên cao?"

"Tim Lửa sẽ quyết định khi anh ấy đi sẵn về." Bão Trắng bình thản trả lời. Ông chiến binh kỳ cựu này rõ ràng là rất miễn cưỡng khi bị quấy rầy bởi giọng lưỡi hằn học của Vằn Đen.

"Đáng lẽ giờ này anh ta phải về rồi." Da Bụi phàn nàn, đó là anh mèo mướp nâu đã từng là lính nhỏ cùng đợt với Tim Lửa.

"Tôi về rồi đây." Tim Lửa thông báo. Anh lách qua các chiến binh và đến ngồi bên Bão Trắng.

"Ừm, bởi vì anh đã về rồi nên anh hãy cho chúng tôi biết ai dẫn đầu đội tuần tra lúc mặt trời lên cao?" Vằn Đen meo. Ông mèo mướp bạc chĩa ánh mắt lạnh tanh vào Tim Lửa.

Tim Lửa cảm thấy nóng ran dưới lông, bất chấp bóng râm tỏa xuống từ Bục Đá. Vằn Đen vốn là kẻ thân tín với Vuốt Cọp hơn bất kỳ mèo nào khác, và Tim Lửa không khỏi tự hỏi xem lòng trung thành của ông son sắt đến đâu, mặc dù Vằn Đen đã chọn ở lại khi đồng minh của ông bị đuổi đi. "Đuôi Dài sẽ làm việc đó," Tim Lửa meo.

Thủng thỉnh, Vằn Đen đánh tia nhìn từ Tim Lửa sang Bão Trắng, những sợi ria động đậy, và quắc mắt lên khinh bỉ. Tim Lửa hồi hộp nuốt nước miếng, mình vừa nói điều gì ngớ ngẩn chẳng?

"È, Đuôi Dài đã ra ngoài với lính nhỏ của mình rồi," Gió Lốc giải thích, lộ vẻ lúng túng. "Đến tối anh ấy và chân Lẹ mới trở về, nhớ không?" Bên cạnh anh, Da Bụi khịt mũi tỏ vẻ coi thường.

Tim Lửa nghiêng răng. Đáng lẽ mình nên biết điều này! "Vậy thì Gió Lốc. Anh có thể dẫn Long Điều Hâu và Da Bụi đi cùng."

"Long Điều Hâu không bao giờ theo kịp chúng tôi đâu," Da Bụi meo. "Nó vẫn còn khập khiễng từ trận đấu với bọn mèo phiến loạn."

"Rồi, rồi." Tim Lửa cố giấu tâm trạng rối bời ngày càng tăng của mình, vẫn cảm thấy mình chỉ thốt bừa ra những cái tên khi ra lệnh. "Long Điều Hâu có thể đi săn với Long Chuột và... và..."

"Tôi muốn đi săn với họ." Bão Cát đề nghị.

Tim Lửa chớp mắt vẻ biết ơn với cô mèo da cam và nói nốt. "... và Bão Cát."

"Còn đội tuần tra thì sao? Mặt trời sẽ cao qua bây giờ nếu chúng ta không quyết định sớm!" Vằn Đen meo.

"Anh có thể nhập cùng Gió Lốc vào đội tuần tra." Tim Lửa nạt.

"Thế, đội tuần tra tối?" Long Chuột ôn tồn hỏi. Tim Lửa trở mắt nhìn lại cô mèo nâu sạm, tâm trí anh đột nhiên trống rỗng.

Tiếng meo trầm của Bão Trắng vang lên cạnh Tim Lửa. "Tôi sẽ dẫn đội tuần tra tối," ông meo. "Anh có nghĩ chân Lẹ và Đuôi Dài sẽ muốn đi cùng tôi khi họ trở về?"

"Đương nhiên." Tim Lửa nhìn quanh những cặp mắt đang quay quanh mình và nhẹ nhõm khi thấy chúng dường như đều hài lòng.

Khi những con mèo giải tán, để Tim Lửa lại một mình với Bão Trắng. "Cảm ơn," anh meo, nghiêng đầu với ông chiến binh. "Tôi nghĩ đáng lẽ mình nên lập kế hoạch cho các đội tuần tra từ trước."

"Từ từ rồi sẽ dễ hơn thôi," Bão Trắng trấn an anh. "Tất cả chúng ta đều đã quen với việc Vuốt Cọp bảo mình chính xác phải làm gì và khi nào rồi."

Tim Lửa liếc nhìn chỗ khác, tim chùng xuống.

"Họ cũng trở nên gắt gỏng hơn bình thường," Bão Trắng tiếp tục. "Sự phản bội của Vuốt Cọp đã khiến cả bộ tộc chao đảo."

Tim Lửa nhìn ông chiến binh lông trắng và hiểu rằng Bão Trắng đang cố động viên mình. Thật dễ quên rằng hành vi Vuốt Cọp ập đến như một cú chấn động đối với những mèo còn lại trong bộ tộc. Bởi vì từ lâu Tim Lửa đã biết lòng tham quyền lực của Vuốt Cọp đã đẩy ông ta đến hành vi giết mèo và đối trá. Nhưng những mèo khác thì khó mà tin nổi vị chiến binh bất khuất đó lại phản bội lại bộ tộc của mình. Những lời nói của Bão Trắng nhắc nhở Tim Lửa rằng, cho dù anh chưa

có được sự lãnh đạo tự tin của Vuốt Cọp, thì chí ít, anh cũng không bao giờ phản bội lại bộ tộc mình như ông ta.

Giọng Bão Trắng cắt ngang luồng suy nghĩ của anh. "Tôi đi thăm Mặt Vện đây. Cô ấy bảo có điều gì đó muốn nói với tôi." Ông nghiêng đầu. Thái độ kính trọng của ông chiến binh khiến Tim Lửa ngạc nhiên, và anh lúng túng gật đầu đáp lễ.

Nhìn Bão Trắng đi, cơn đói trong bụng Tim Lửa kêu rộ lên, khiến anh sực nhớ đến con chim cu ngon lành mà chân Mây đã bắt được. Chân Sáng, cô lính nhỏ lông vàng trắng của Bão Trắng, đang ở bên ngoài hang lính nhỏ, và Tim Lửa tự hỏi không biết nó đã mang cho các mèo già chút mồi nào chưa. Anh bước đến gốc cây cụt chỗ nó đang ngồi liếm đuôi. Cô bé ngẩng đầu lên và meo. "Chào, ông Tim Lửa."

"Chào, chân Sáng. Đi săn chưa?" Tim Lửa hỏi.

"Rồi ạ," chân Sáng đáp, mắt sáng long lanh. "Đây là lần đầu tiên Bão Trắng để cháu ra ngoài một mình."

"Bắt được nhiều không?"

Chân Sáng e thẹn nhìn xuống chân. "Hai con sẻ ngô và một con sóc."

"Giỏi lắm," Tim Lửa rừ rừ. "Tôi cá là Bão Trắng sẽ hài lòng đấy."

Chân Sáng gật đầu.

"Cô có đem chúng thẳng đến cho các mèo già không?"

"Có." Mắt chân Sáng thoáng lo âu. "Vậy thì sao ạ?" Cô bé lo lắng hỏi.

"Tốt." Tim Lửa xoa dịu cô. Giá mà lính nhỏ của anh cũng đáng tin như cô bé này. Đáng lẽ bây giờ chân Mây phải về rồi chứ. Các mèo già sẽ cần nhiều hơn hai con sẻ ngô và một con sóc để no bụng. Anh quyết định đến thăm họ để chắc rằng họ không quá khổ sở vì cái nóng của mùa lá xanh. Khi anh tiến đến cây sồi ngã nơi các mèo già làm hang thì nghe những giọng nói vọng ra từ phía sau những nhánh cây trơ trụi.

"Da Cây Liễu sắp sinh con rồi." Đó là Đuôi Chấm, bà nữ miu già nhất trong nhà trẻ. Đứa con duy nhất của bà ốm quặt ốm queo và nhỏ bé so với tuổi của nó sau đợt bị ho đờm trắng.

"Bọn trẻ mới sinh luôn là điềm lành." Độc Nhãn rừ rừ.

"Bộ tộc Sao biết chúng ta cần điềm lành mà." Tai Nhỏ làm xàm một cách mơ hồ.

"Ông vẫn không bực mình về nghi lễ đó chứ?" Da Vá cấm cản. Tim Lửa có thể hình dung cụ mèo già trắng đen phẩy tai bực bội về phía Tai Nhỏ.

"Cái gì?" Độc Nhãn meo.

"Thì lễ phong danh thủ lĩnh trợ tá mới của bộ tộc chứ gì nữa," Da Vá giải thích oang oang. "Bà biết đấy, lúc Vuốt Cọp bỏ đi, một

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa thấy một mảng lông vàng đập dờn, liền ngược lên thì thấy Hoa Vàng trườn ra khỏi nhà trẻ đằng sau thằng mèo mướp nhỏ đậm màu. Một con mèo con vàng hoe lủng lẳng nơi quai hàm của chị, và chị nhẹ nhàng đặt nó xuống đất cạnh bé Mâm Xôi. Ngay lập tức, Tim Lửa biết Hoa Vàng đã trông thấy phản ứng của anh, bởi vì chị mèo màu hoe quẩn đuôi quanh đám con mình để bảo vệ chúng và ngược cầm lên, như thế thách thức Tim Lửa nói điều gì.

Tim Lửa cảm thấy hơi tội lỗi. Anh đang nghĩ gì vậy? Lạy bộ tộc Sao, anh là thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm cơ mà! Anh biết mình phải động viên Hoa Vàng rằng những đứa trẻ này sẽ được chăm sóc và tôn trọng như bất kỳ thành viên nào khác trong bộ tộc. "Lũ con của chị thật... mạnh khỏe," anh lấp bắp, nhưng lông anh xù lên khi thằng mèo mướp đậm ngược đôi mắt màu hổ phách của nó nhìn anh không chớp, đúng hình ảnh ánh mắt hăm dọa của Vuốt Cọp.

Tim Lửa cố tấn chân xuống nền đất cứng hầu chế ngự nỗi sợ hãi và giận dữ khiến móng vuốt anh tự động giương ra. Vuốt Cọp mới là kẻ phản bội bộ tộc Sấm, anh tự nhủ. Không phải đứa trẻ này.

"Đây là lần đầu tiên bé Hung ra khỏi nhà trẻ." Hoa Vàng meo với anh. Chị bần khoăn liếc nhìn xuống con mèo nhỏ.

"Chúng lớn nhanh ghê." Tim Lửa lầm bầm.

Hoa Vàng cúi xuống và liếm đầu từng đứa một, sau đó bước về phía Tim Lửa. "Tôi hiểu anh cảm thấy thế nào," chị lặng lẽ meo. "Đôi mắt anh luôn bộc lộ trái tim anh. Nhưng đây là các con tôi và tôi sẽ liều chết để bảo vệ chúng, nếu cần." Chị ngược nhìn sâu vào đôi mắt Tim Lửa và anh thấy cảm xúc mãnh liệt của chị tận đáy ánh mắt vàng ấy.

"Tôi lo sợ cho chúng, Tim Lửa," chị meo tiếp. "Bộ tộc sẽ không bao giờ tha thứ cho Vuốt Cọp - và họ làm vậy cũng phải. Nhưng bé Mâm Xôi và bé Hung chẳng làm gì sau cả, và tôi sẽ không để chúng bị trừng phạt vì Vuốt Cọp đâu. Thậm chí tôi sẽ không nói cho chúng biết cha chúng là ai, chỉ bảo rằng ông ấy là một chiến binh gan dạ và dũng mãnh."

Tim Lửa bỗng cảm thông cho chị mèo đau khổ này. "Chúng sẽ an toàn ở đây," anh hứa, nhưng đôi mắt hổ phách của bé Mâm Xôi vẫn khiến chân anh nhói lên rần rật khi Hoa Vàng quay đi.

Phía sau họ, Bão Trắng ép mình chui ra khỏi nhà trẻ. "Mặt Vện nghĩ là hai đứa con còn lại của cô ấy đã sẵn sàng cho việc huấn luyện," ông meo với Tim Lửa.

"Sao Xanh biết không?" Tim Lửa hỏi.

Bão Trắng lắc đầu. "Mặt Vện muốn tự chia sẻ tin tức này với Sao Xanh, nhưng nhiều ngày rồi bà chưa đến thăm nhà trẻ."

Tim Lửa nhú mày. Tộc trưởng vốn thường quan tâm đến mọi khía cạnh của cuộc sống trong bộ tộc, đặc biệt là nhà trẻ. Mọi mèo đều biết rằng việc bộ tộc Sấm có những đứa trẻ khỏe mạnh, cứng cáp là quan trọng đến thế nào.

"Tôi nghĩ việc này cũng không có gì lạ," Bão Trắng tiếp. "Bà vẫn còn mệt sau trận chiến với bọn mèo phiến loạn."

"Tôi có nên đi báo với bà ngay không?" Tim Lửa hỏi.

"Ừ. Tin tốt lành có thể khiến bà vui lên." Bão Trắng nhận xét.

Thốt nhiên, Tim Lửa nhận ra là Bão Trắng cũng đang lo lắng về Sao Xanh như mình. "Đúng vậy," anh đồng ý. "Bộ tộc Sấm đã không có nhiều lính nhỏ như thế này trong nhiều mùa trắng rồi."

"À, nói mới nhớ," Bão Trắng meo, mắt ông đột nhiên quắc lên. "Chân Mây đâu? Tôi nghĩ nó đang săn mồi cho các mèo già."

Tim Lửa lúng túng né ánh mắt ông. "È, ờ, phải. Tôi không biết cái gì khiến nó lâu như vậy."

Bão Trắng giơ một cẳng chân trước lực lưỡng của mình lên và liếm. "Khu rừng không còn an toàn như nó đã an toàn một thời nữa," ông khẽ meo, như thể đọc được những suy nghĩ thấp thỏm của Tim Lửa. "Đừng quên bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối vẫn còn tức giận chuyện chúng ta chứa chấp Đuôi Gãy. Họ vẫn chưa biết Đuôi Gãy đã chết, và có thể sẽ lại tấn công chúng ta."

Đuôi Gãy từng là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Hắn đã suýt tàn phá những bộ tộc khác trong rừng vì lòng tham xâm lấn lãnh thổ của hắn. Bộ tộc Sấm đã giúp tống khứ hắn khỏi bộ tộc khốn khổ của hắn, nhưng sau đó lại cho hắn nương nấu như một tù binh mù và vô dụng – một quyết định nhân từ không được những kẻ thù trước kia của hắn hoan nghênh.

Tim Lửa biết Bão Trắng đang cảnh báo mình một cách tế nhị – dù ông chiến binh thậm chí không bảo Vuốt Cọp có thể còn ở quanh đây, nhưng sự thối thỏm vì đã để chân Mây đi một mình khiến anh co vùi tự vệ. "Sáng nay ông cũng để chân Sáng đi săn một mình mà," anh vắn lại.

"Phải. Tôi bảo nó chỉ ở khe núi thôi và phải trở về trước lúc mặt trời lên cao." Giọng Bão Trắng từ tốn, nhưng ông ngừng

liếm chân và nhìn Tim Lửa với vẻ lo lắng trong mắt. "Tôi hy vọng chân Mây đừng đi quá xa trại."

Tim Lửa ngoảnh đi và lầm bầm. "Tôi nên đi báo cho Sao Xanh biết là bọn trẻ đã sẵn sàng."

"Hay đấy," Bão Trắng trả lời. "Để tôi dắt chân Sáng ra ngoài tập luyện. Cô ấy sẵn tốt nhưng cần phải rèn thêm những kỹ năng chiến đấu."

Thâm nguyện rửa chân Mây, Tim Lửa bước về phía Bục Đá. Phía ngoài hang Sao Xanh, anh vội rửa ráy hai tai thật nhanh và gạt chân Mây ra khỏi đầu óc trước khi đánh tiếng qua đám địa y bao phủ lối vào. Một tiếng "Vào đi" nhỏ nhẹ từ bên trong vọng ra, và Tim Lửa từ từ bước vào.

Trong hang mát rượi, được hình thành do một dòng suối cổ xưa khoét vào đá Bục Đá. Ánh mặt trời len qua đám địa y khiến những bức tường sáng lên ảm áp. Sao Xanh đang ngồi thõng vai trong ổ của bà như một con vịt ủ rũ. Bộ lông xám dài của bà bần bết. *Có lẽ những vết thương quá đau khiến bà không thể liếm kỹ được*, Tim Lửa nghĩ. Đầu óc anh cố tránh nghĩ tới khả năng khác – rằng tộc trưởng không còn màng đến việc tự chăm sóc bản thân nữa.

Nhưng nỗi lo mà lúc này anh đọc thấy trong mắt Bão Trắng khiến anh nhói đau. Tim Lửa không khỏi để ý thấy Sao Xanh trông gầy đi như thế nào, chợt nhớ lại con chim mà bà đã bỏ dở cả nửa hồi tối qua – bà đã lặng lẽ trở về hang của mình thay vì ở lại để chia lưởi với các chiến binh kỳ cựu, như bà từng hay làm.

Tộc trưởng bộ tộc ngược mắt lên khi Tim Lửa vào, và anh cảm thấy nhẹ người khi thấy bà có chút quan tâm trong ánh mắt.

"Tim Lửa." Bà chào, ngồi thẳng lại và ngược cằm lên. Bà giữ cho cái đầu to màu xám mang vẻ cao quý, đầy phẩm giá mà

Tim Lửa đã ngưỡng mộ khi lần đầu tiên anh gặp bà trong rừng, gần ngôi nhà cũ Hai Chân của anh. Chính Sao Xanh đã mời anh gia nhập bộ tộc, và niềm tin của bà đối với anh đã nhanh chóng thiết lập một mối giao kết đặc biệt giữa họ.

"Sao Xanh," anh bắt đầu meo, kính trọng nghiêng đầu. "Hôm nay Bão Trắng đã đến nhà trẻ. Mặt Vện bảo với ông ấy rằng những đứa con của cô đã sẵn sàng bắt đầu quãng đời lính nhỏ của chúng."

Sao Xanh từ từ mở to mắt ra. "Vậ à?" Bà lầm bầm.

Tim Lửa đợi Sao Xanh bắt đầu ra những mệnh lệnh cho buổi lễ kết nạp lính nhỏ. Nhưng bà mèo chỉ nhìn anh trừng trừng.

"È... bà muốn ai làm mèo bảo trợ cho chúng?" Anh giục.

"Mèo bảo trợ." Sao Xanh ngao khêu khào.

Bộ lông của Tim Lửa bắt đầu tê giật bồn chồn.

Đột nhiên, một tia nguyệt ngả lóe lên trong đôi mắt xanh da trời của bà. "Có mèo nào mà chúng ta có thể tin cậy giao phó việc huấn luyện những đứa trẻ ngây thơ này không?" Bà hỏi.

Tim Lửa e ngại, sốc đến độ không thể trả lời được. Mắt tộc trưởng lại sáng lên lần nữa. "Anh có thể nhận chúng được không?" Bà chất vấn. "Hay là Văn Xám?"

Tim Lửa lắc đầu, cố đẩy lùi nỗi khiếp đảm vừa châm vào mình như rắn lục cắn. Lẽ nào Sao Xanh quên rằng Văn Xám không còn là thành viên của bộ tộc Sấm nữa? "Tôi... tôi đã có chân Mây. Còn Văn Xám..." Lời của anh trại đi. Anh vội hít một hơi thở ngắn rồi bắt đầu lại. "Thưa Sao Xanh, chiến binh duy nhất không thích hợp cho việc huấn luyện bọn trẻ này là Vuốt Cọp, và ông ta đã bị tống cổ đi rồi, bà có nhớ không? Bất cứ chiến binh bộ tộc Sấm nào cũng đều trở thành mèo bảo trợ tốt cho

những đứa con của Mặt Vện." Anh tìm kiếm phản ứng trong vẻ mặt của Sao Xanh, nhưng bà cứ đang nhìn chong chong xuống nền hang, như không thấy gì. "Mặt Vện đang hy vọng sẽ sớm có một buổi lễ đặt tên," anh kiên nhẫn meo. "Đám con của cô ấy còn hơn cả mức sẵn sàng nữa. Chúng là bạn cùng lứa với chân Mây, trong khi cậu ta đã làm lính nhỏ được nửa mùa trăng rồi."

Tim Lửa nhào người tới trước, muốn chắc chắn Sao Xanh trả lời. Cuối cùng bà gật đầu một cái dứt khoát và ngược mắt nhìn Tim Lửa. Thật nhẹ nhõm, anh thấy sự căng thẳng đã rời khỏi đôi vai bà. Và mặc dù ánh mắt bà dường như vẫn còn xa xăm và băng giá, nhưng giờ nó đã điềm tĩnh hơn. "Chúng ta sẽ có một buổi lễ đặt tên trước bữa ăn tối nay." Bà meo, như thể bà chưa bao giờ nghi ngờ điều đó.

"Vậy bà muốn ai làm bảo trợ cho chúng?" Tim Lửa thận trọng hỏi. Anh cảm thấy rợn thấu khắp đuôi khi Sao Xanh lại đờ ra và ánh mắt bà quét quanh hang một cách khắc khoải.

"Anh quyết định đi."

Câu trả lời của bà chỉ vừa đủ nghe, và Tim Lửa quyết định không ép bà thêm nữa. Anh nghiêng đầu và meo. "Vâng, thưa Sao Xanh," rồi lùi ra khỏi hang.

Anh ngồi trong bóng của Bục Đá một lúc để xâu chuỗi lại những suy nghĩ của mình. Sự phản bội của Vuốt Cọp đã khiến bà bị kinh động hơn là anh nhận thấy, đến mức bà không còn biết có thể tin vào các chiến binh của mình nữa hay không. Tim Lửa cúi đầu xuống liếm ngực một cái để tự trấn an mình. Sao Xanh sẽ vượt qua điều này thôi, anh tự nhủ. Đồng thời, anh cần phải che giấu nỗi lo âu của bà khỏi những mèo khác. Bộ tộc đã hoang mang rồi, như Bão Trắng nói, nếu thấy Sao Xanh thế này chỉ khiến họ thêm hoảng sợ mà thôi.

Tim Lửa thả lỏng cơ vai lại và bước về phía nhà trẻ. "Chào, Da Cây Liễu." Anh meo khi bước đến gần cô nữ miu. Cô mèo lông xám nhạt đang nằm nghiêng qua một bên ở phía ngoài những bụi mâm xôi dày đặc che chở nhà trẻ, tận hưởng cái ấm áp của mặt trời.

Cô ngược đầu lên khi Tim Lửa dừng lại cạnh bên cô. "Chào, Tim Lửa. Cuộc sống của một thủ lĩnh trợ tá thế nào?" Đôi mắt cô hơi tò mò, giọng cô thân thiện, không nhuốm chút thách thức nào."

"Tốt." Tim Lửa meo với cô. *Chắc chắn sẽ tốt nếu như tôi không bị vướng cái thằng lính nhỏ của nợ đó, anh điên tiết nghĩ, hoặc nếu những mèo già không thấp thỏm về sự phần nộ của bộ tộc Sao, hoặc tộc trưởng đừng mệt mỏi đến mức không thể quyết định được mèo bảo trợ cho những đứa con của Mặt Vện.*

"Rất mừng khi nghe vậy." Da Cây Liễu rừ rừ. Cô vắn đầu lại và liếm lưng mình.

"Mặt Vện có ở đây không?" Tim Lửa hỏi.

"Bên trong ấy." Da Cây Liễu vừa liếm lông vừa meo.

"Cảm ơn." Tim Lửa bước vào trong bụi mâm xôi. Bên trong sáng một cách đáng kinh ngạc. Nắng mặt trời đã chiếu xuống qua những kẽ hở của những nhánh cây quấn vào nhau, và Tim Lửa tự nhủ mình phải cho vá những lỗ hổng ấy lại trước khi những cơn gió lạnh của mùa lá rụng thổi đến.

"Chào, Mặt Vện," anh meo. "Tin tốt lành! Sao Xanh bảo lẽ đặt tên cho các con của chị sẽ diễn ra vào tối nay đây."

Mặt Vện đang nằm nghiêng qua một bên trong khi hai đứa con leo trèo lên người chị. "Tạ ơn bộ tộc Sao!" Chị lằm bằm khi đứa con nặng hơn, đứa lông đốm có những chấm nhỏ li ti,

phóng khỏi sườn mẹ và phi thân vào con em nó. "Hai đứa này lớn quá, nhà trẻ không chứa nổi chúng rồi."

Lũ mèo con nhào lộn và lăn trũng lưng mẹ chúng thành một đám chân với đuôi nhùng nhằng. Mặt Vện nhẹ nhàng đẩy chúng xa khỏi mình và hỏi. "Anh có biết ai sẽ là mèo bảo trợ của chúng không?"

Tim Lửa đã chuẩn bị cho câu hỏi này. "Sao Xanh chưa quyết định," anh giải thích. "Chị có thích chiến binh nào hơn không?"

Mặt Vện ngạc nhiên. "Sao Xanh sẽ biết rõ nhất - bà sẽ quyết định."

Tim Lửa cũng như bất cứ mèo nào khác đều biết rằng theo truyền thống thì tộc trưởng bộ tộc sẽ chọn mèo bảo trợ. "Phải, chị nói đúng." Anh nặng nề meo.

Bộ lông của anh xù lên khi một cơn gió thổi mùi của thằng mèo mướp con Vuốt Cọp đến đệm khứu giác của anh. "Hoa Vàng đâu?" Anh hỏi Mặt Vện, giọng gay gắt hơn anh ngờ.

Mắt chị mở to. "Cô ấy dắt lũ trẻ đi thăm các mèo già rồi," chị trả lời. Chị nheo mắt với Tim Lửa. "Anh nhận ra Vuốt Cọp trong con trai của ông ta phải không?"

Tim Lửa gật đầu một cách bức bối.

"Nó có ánh nhìn của bố nó, nhưng chỉ thế thôi," Mặt Vện trấn an. "Nó rất hiền với những đứa khác, và chị nó chắc chắn sẽ luôn kìm kẹp nó!"

"Ừm, vậy thì tốt." Tim Lửa quay đi. "Tôi sẽ gặp chị tại buổi lễ nhé." Anh meo khi lùi trở ra lối vào nhà trẻ.

"Điều này có nghĩa là Sao Xanh sẽ quyết định khi nào thì buổi lễ diễn ra phải không?" Da Cây Liễu gọi với theo khi anh ra tới

ngoài nhà trẻ.

"Phải." Anh trả lời.

"Ai sẽ là mèo bảo...?"

Nhưng Tim Lửa đã dẫn bước đi trước khi có thể nghe nốt câu hỏi của Da Cây Liễu. Tin tức về buổi lễ đặt tên sẽ lan khắp trại như một đám cháy rừng, và mọi mèo đều muốn biết cùng một điều. Tim Lửa cần phải quyết định sớm, nhưng mũi anh vẫn tràn đầy mùi của bé Mâm Xôi, và tâm trí anh quay mòng mòng khi những suy nghĩ đen tối lại dang đôi cánh hiểm ác ra bao bọc lấy anh.

Theo bản năng, anh hướng đến hàng dương xỉ dẫn đến trảng trống của mèo lang y. Học trò của Nanh Vàng, Da Xỉ Than, hẳn là có ở đó. Do Văn Xám đã đến sống với bộ tộc Sông, nên Da Xỉ Than là mèo bạn thân nhất của Tim Lửa. Anh biết cô mèo xám dịu dàng sẽ hiểu được những cảm xúc rối bời đang sục sôi trong tim anh.

Anh bước lẹ qua hàng dương xỉ mát rượi và tuôn vào trảng trống rực ánh mặt trời. Ở một đầu của nó có một tảng đá lóng o đứng sừng sững, nứt ra từ trung tâm xuống phía dưới. Hốc đá ở giữa tảng đá đủ rộng cho Nanh Vàng làm hang và cất giữ các loại dược thảo của bà.

Tim Lửa vừa định gọi thì Da Xỉ Than khập khiễng chui ra khỏi khe nứt tối om của tảng đá. Như mọi khi, nỗi vui mừng gặp lại bạn của anh bị chẹn lại bởi nỗi đau nhìn thấy cái chân vẹo đã ngăn cản cô trở thành chiến binh. Cô mèo trẻ đã bị thương nặng khi cô chạy trên đường Sấm Rền. Tim Lửa luôn dẫn vật, thấy mình có trách nhiệm bởi vì tai nạn xảy ra vào lúc Da Xỉ Than là lính nhỏ của anh. Nhưng khi cô nằm dưới sự chữa trị của Nanh Vàng, bà mèo lang y này đã bắt đầu dạy cô cách chăm sóc những mèo bệnh, rồi sau đó nhận cô làm học trò

cách đây một mùa trăng rười. Cuối cùng Da Xỉ Than đã tìm được chỗ đứng cho mình trong bộ tộc.

Một bó lá thuốc to xù đung đưa dưới quai hàm Da Xỉ Than khi cô bước tập tễnh vào trăng trống. Mặt cô nhúm nhú lại lo lắng, và cô thậm chí còn không để ý thấy Tim Lửa đang đứng ở lối vào đường hầm. Cô thả mớ lá xuống mặt đất cháy nắng và bắt đầu dùng hai chân trước để chọn lựa lá một cách bứt rứt.

"Da Xỉ Than?" Anh meo.

Cô mèo nhỏ ngẩng lên, ngạc nhiên. "Tim Lửa! Thầy đang làm gì ở đây? Thầy bị bệnh à?"

Tim Lửa lắc đầu. "Không. Mọi thứ ổn cả chứ?"

Da Xỉ Than ngán ngẩm nhìn đống lá trước mặt mình, và Tim Lửa bước đến thúc mõm vào cô một cái. "Có chuyện gì vậy? Đừng ca cẩm với tôi là cô lại làm đổ mật chuột vào ổ của Nanh Vàng nữa đấy."

"Không phải!" Da Xỉ Than hậm hực đáp. Sau đó cô hạ mắt xuống. "Đáng lẽ em không nên đồng ý học làm mèo lang y. Em thật là một tai họa. Đáng lẽ em phải học được những dấu hiệu đó khi em tìm thấy con chim thối rửa chứ!"

Tim Lửa nhớ lại khoảnh khắc sau buổi lễ phong danh của mình. Da Xỉ Than đã chọn một con chim ác là từ đống môi tươi để đem đến cho Sao Xanh, nhưng hóa ra, bên dưới lớp lông mềm của nó lúc nhúc giòi là giòi.

"Nanh Vàng có nghĩ đó là một điềm gở cho cô không?" Tim Lửa hỏi.

"Ừm, không." Da Xỉ Than thú nhận.

"Vậy thì cái gì khiến cô nghĩ cô không được định đoạt để là một mèo lang y, hả?" Anh cố không để tâm trí mình cứ bám riết lấy sự thật rằng con chim ác thối rửa ấy có thể là một điềm báo về một mèo khác - tộc trưởng của anh, Sao Xanh.

Da Xỉ Than giật đuôi thấy vọng. "Nanh Vàng bảo em trộn thuốc cao đắp cho bà. Chỉ là thứ thuốc đơn giản để làm sạch vết thương thôi. Đó là một trong những thứ đầu tiên bà dạy em, thế mà bây giờ em quên phéng mất phải trộn những loại lá nào rồi. Bà sẽ nghĩ em là đứa vô dụng cho coi!" Giọng cô rống hẳn lên và đôi mắt xanh da trời của cô trợn ngược, khổ sở.

"Cô không phải là đồ vô dụng, Nanh Vàng biết điều đó." Tim Lửa nói với cô một cách máy móc.

"Nhưng đó không phải là vụ ngớ ngẩn đầu tiên của em gần đây. Hôm qua em đã phải hỏi bà sự khác nhau giữa cây mao địa hoàng với hạt cây anh túc." Da Xỉ Than thậm chí còn gục đầu xuống thấp hơn. "Nanh Vàng bảo em là một thảm họa cho bộ tộc."

"Ôi dào, cô thừa biết Nanh Vàng như thế nào mà," Tim

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: sachmoi.net

"Cậu có thấy chân Mây không?" Tim Lửa ló ra khỏi đường hầm dương xỉ và hỏi to với chân Gai, lính nhỏ của Long Chuột. Cậu mèo vàng này đang chạy về phía đông mỗi tươi với hai con chuột treo lủng lẳng dưới hàm. Cu cậu lắc đầu, và Tim Lửa chợt cảm thấy bức điên người. Đáng lẽ chân Mây đã phải trở về từ lâu lắm rồi chứ.

"Ừm, đem mớ chuột đó thẳng đến chỗ các mèo già đi." Anh ra lệnh cho chân Gai. Cu cậu vọt ra một tiếng meo bị nghẹt và tắt tả bước đi.

Đuôi Tim Lửa xù lên tức giận vì chân Mây, nhưng anh biết chính nỗi sợ hãi mới làm mình giận dữ đến vậy. *Nhỡ Vuốt Cọp tìm thấy nó thì sao?* Nỗi hoảng sợ càng lúc càng tăng thêm, Tim Lửa vội vã đến hang Sao Xanh. Anh định sẽ cho bà biết quyết định của mình về những mèo bảo trợ, rồi sau đó anh có thể đi tìm chân Mây.

Đến Bục Đá, Tim Lửa chẳng hề dừng lại để vuốt lại bộ lông rối tung của mình, mà đánh tiếng thật to rồi chui qua đám địa y ngay khi nghe thấy tiếng trả lời của Sao Xanh. Tộc trưởng bộ tộc Sấm vẫn đang nằm thụp ở nguyên trong ổ của bà, đúng nơi mà anh đã thấy lúc rời bà ra đi, mắt nhìn chăm chăm vào bức tường.

"Sao Xanh," Tim Lửa cất tiếng, nghiêng đầu. "Tôi nghĩ Da Bụi và Vằn Đen sẽ là những mèo bảo trợ tốt."

Bà mèo già quay đầu lại nhìn Tim Lửa, sau đó ngồi thẳng hông lên. "Được." Bà trả lời cộc lốc.

Một cảm giác thất vọng dội ào xuống Tim Lửa. Sao Xanh trông như thể không quan tâm xem anh đã chọn ai. "Tôi có cần gọi họ đến gặp bà để báo tin mừng cho họ không?" Anh hỏi. "Bây giờ họ đã rời trại rồi," anh thêm. "Nhưng khi họ trở về, tôi..."

"Họ ra khỏi trại rồi ư?" Những sợi ria của Sao Xanh giật giật.

"Họ đang đi tuần tra." Tim Lửa lúng túng giải thích.

"Bão Trắng đâu?"

"Đang huấn luyện cho chân Sáng ở ngoài trại."

"Còn Lông Chuột?"

"Đang đi săn với Lông Điều Hâu và Bão Cát."

"Tất cả chiến binh đều ở ngoài trại sao?" Sao Xanh chất vấn.

Tim Lửa thấy các cơ vai của bà căng lên và tim anh chao đi. *Sao Xanh sợ hãi điều gì?* Đầu óc anh lại trở về với chân Mây và nỗi hoảng hốt mà anh cảm thấy sáng nay trong khu rừng tĩnh mịch. "Đội tuần tra sẽ về ngay thôi," Tim Lửa cố hết sức giữ bình tĩnh để trấn an tộc trưởng của mình. "Vả lại, tôi còn ở đây mà."

"Đừng có thương hại ta! Ta đâu phải là tên mèo kiểng nhút nhát nào đó!" Sao Xanh nạt nộ. Tim Lửa lùi rúm lại khi bà tiếp. "Phải bảo đảm anh ở lại trại cho đến khi đội tuần tra trở về. Chúng ta đã bị tấn công hai lần trong mùa trắng vừa qua. Ta không muốn trại không được canh giữ. Trong tương lai, ta muốn có ít nhất ba chiến binh thường trực ở lại trại."

Một cơn ớn lạnh chạy khắp bộ da Tim Lửa. Lần này anh không dám nhìn vào mắt của tộc trưởng, sợ mình sẽ không nhận ra bà mèo anh thấy ở trong đó. "Vâng, thưa sao Xanh." Anh lặng lẽ meo.

"Khi Văn Đen và Da Bụi trở về, bảo họ đến hang của ta. Ta muốn nói chuyện với họ trước buổi lễ."

"Vâng."

"Giờ hãy đi đi!" Sao Xanh phẩy đuôi vào anh, như thể bà nghĩ anh đang đẩy cả bộ tộc vào nguy hiểm bằng việc phí phạm thời gian.

Tim Lửa lùi ra khỏi hang. Anh ngồi xuống bóng mát của Bục Đá và vắn đầu liếm lông đuôi của mình. Anh phải làm gì đây? Trái tim đang đập lộn nhào của anh bảo anh phải chạy ngay vào rừng, tìm chân Mây, và mang nó trở lại trại an toàn. Nhưng Sao Xanh đã ra lệnh cho anh phải ở lại đây cho đến khi một trong những đội tuần tra trở về.

Vừa lúc đó, anh nghe thấy tiếng loạt soạt của những con mèo bươn qua những bụi cây thấp phía ngoài trại và anh ngửi thấy những mùi quen thuộc của Văn Đen, Gió Lốc, và Da Bụi trong bầu không khí ấm áp. Những bước chân của họ chậm lại khi họ đi vào đường hầm kim tước, Gió Lốc đang dẫn đầu.

Tim Lửa bật đứng dậy, mừng rỡ. Bây giờ anh có thể rời trại và đi tìm chân Mây. Anh vội vã băng ngang qua trắng trống đến gặp họ. "Đội tuần tra đi thế nào?" Anh hỏi.

"Không có dấu hiệu của các bộ tộc khác." Gió Lốc đáp.

"Nhưng chúng tôi đã ngửi thấy mùi lính nhỏ của anh," Văn Đen thêm vào. "Gần Khu nhà của Hai Chân."

"Anh có thấy nó không?" Tim Lửa cố meo một cách bình thường nhất.

Vằn Đen lắc đầu.

"Tôi nghĩ nó đang bắt chim ở trong vườn của Hai Chân nào đó," Da Bụi cười khẩy. "Chúng có thể hợp khẩu vị với nó hơn."

Tim Lửa không đếm xỉa đến lời chế nhạo mèo kiểng của Da Bụi. "Mùi nó còn mới không?" Anh hỏi Gió Lốc.

"Khá mới. Chúng tôi mất dấu nó khi bắt đầu trở về trại."

Tim Lửa gật đầu. Ít nhất anh cũng biết là phải bắt đầu tìm chân Mây ở đâu. "Vằn Đen và Da Bụi," anh meo, "Sao Xanh muốn gặp các anh trong hang bà." Khi các chiến binh đi khỏi, Tim Lửa tự hỏi không biết có nên đi theo họ không, phòng trường hợp Sao Xanh vẫn còn hành xử lạ kỳ. Sau đó, anh để ý thấy Gió Lốc dẫn chân Gai về phía cổng trại. "Các anh đi đâu đó?" Anh lo lắng gọi. Sao Xanh muốn ít nhất có ba chiến binh ở lại trại; anh không thể đi tìm chân Mây được nếu Gió Lốc lại ra ngoài.

"Tôi đã hứa với Long Chuột là chiều này tôi sẽ dạy chân Gai bắt sóc." Gió Lốc ngoái đầu lại meo.

"Nhưng tôi..." Giọng Tim Lửa lạc đi khi anh chiến binh rắn chắc tò mò nhìn anh. Anh không thể thú nhận là anh đang lo sốt vó về chân Mây. Anh lắc đầu. "Không có gì." Anh meo, Gió Lốc và chân Gai biến mất vào đường hầm kim tước. Một cảm giác dày vò gợn lên trong Tim Lửa khi anh thấy lính nhỏ của Long Chuột ngoan ngoãn bước theo anh chiến binh. *Tại sao anh lại không thể khơi gợi được cách hành xử như thế ở lính nhỏ của mình?*

Thời gian còn lại của buổi chiều kéo lê đi. Tim Lửa nằm mẹp cạnh bụi tầm ma bên ngoài hang chiến binh và căng tai ra, cố

nắm bắt những âm thanh của rừng xem có tiếng của chân Mây trở về không. Những nỗi lo sốt ruột mà Sao Xanh gợi lên trong anh đã dịu bớt từ khi Văn Đen báo cáo là chỉ người thấy mùi của tên lính nhỏ trẻ trên đường tuần tra, và không có kẻ xâm phạm lãnh thổ bộ tộc Sấm.

Khi mặt trời bắt đầu lặn xuống ngọn cây, đội săn trở về. Tiếp theo là Bão Trắng và chân Sáng – không nghi ngờ gì, họ bị bứt khỏi hõm cát huấn luyện bởi mùi mới tươi. Đuôi Dài và chân Lệ trở về ngay sau đó, nhưng vẫn không thấy tăm hơi chân Mây đâu cả.

Có rất nhiều mối để đi lấy, nhưng chẳng có mèo nào bén mảng đến đồng mối tươi cả. Tin tức về buổi lễ đặt tên đã lan khắp trại. Tim Lửa có thể nghe thấy chân Gai, chân Sáng và chân Lệ khoai chí xầm xì với nhau bên ngoài hang của chúng, đến lúc Sao Xanh bước ra khỏi hang của bà thì chúng liền bảo nhau im lặng và ngược những cặp mắt to tròn lên, trông đợi.

Tộc trưởng bộ tộc Sấm nháy phốc lên Bục Đá bằng một cú gợn hờ. Rõ ràng bà đã hồi phục khỏi những vết thương trên thân thể sau trận chiến với bọn mèo điên loạn, nhưng Tim Lửa không biết là nên an tâm hay nên lo lắng vì điều này. Tại sao tâm trí bà chưa hồi phục nhanh như cơ thể bà? Tim anh đổ hồi khi bà ngược cầm lên, chuẩn bị cất tiếng triệu hồi bộ tộc. Giọng bà nghe khô khốc và rạn nứt, như thể nó đã khô giòn vì không được dùng thường xuyên, nhưng khi bà cất lên những lời quen thuộc, Tim Lửa cảm thấy như niềm tin của mình đã trở lại.

Mặt trời đang lặn chiếu rực bộ lông màu lửa của anh. Tâm trí anh trở về với buổi lễ đặt tên của chính mình, khi lần đầu tiên vào bộ tộc. Hãnh diện gồng thẳng vai lên, Tim Lửa ngồi vào vị trí thủ lĩnh trợ tá ở đầu trắng trống bên dưới Bục Đá, trong khi những mèo còn lại tụ tập thành vòng tròn xung quanh rìa trắng trống. Văn Đen điềm tĩnh ngồi ở đầu hàng, nhìn đăm

đăm ra trước, không chớp mắt. Da Bụi ngồi bất động bên cạnh ông ta, không giấu nổi sự phấn khích cứ sáng lấp lánh trong mắt cậu.

"Hôm nay chúng ta ở đây để đặt tên lính nhỏ cho hai đứa trẻ của bộ tộc." Sao Xanh bắt đầu thật trang trọng, liếc xuống chỗ Mặt Vện ngồi với hai đứa con ở hai bên chị. Tim Lửa gần như không nhận ra bọn mèo con lông xám vật nhau náo động mà anh đã thấy ở trong nhà trẻ. Ở ngoài này trông chúng nhỏ hơn, và bộ lông của chúng được chải tươm tất. Một đứa nhoài người qua mẹ, những sợi ra của nó run run hồi hộp và phấn khích. Đứa lớn đang cào đất cát dưới chân nó.

Một bầu thinh lặng chờ đợi bao trùm cả bộ tộc.

"Tiến lên trước." Tim Lửa nghe thấy giọng Sao Xanh ra lệnh từ bên trên.

Hai con mèo con líu ríu bước cạnh nhau ra giữa trảng trống, bộ lông xám vẫn vện của chúng xù lên vì tập trung.

"Da Bụi," Sao Xanh thét lên. "Anh sẽ là mèo bảo trợ của chân Tần Bì(*)."

(*) Tần bì là loại cây rừng lấy gỗ đóng vật dụng. Vỏ cây màu bạc, có chất dầu, thu hút rắn.

Tim Lửa nhìn Da Bụi bước đến con mèo lớn hơn và đứng cạnh bên nó.

"Da Bụi," Sao Xanh tiếp tục, "đây sẽ là lính nhỏ đầu tiên của anh. Hãy chia sẻ lòng can đảm và sự quyết đoán của anh với cậu ấy. Ta biết là anh sẽ huấn luyện cậu ấy rất tốt, nhưng đừng e ngại khi phải nhờ đến lời khuyên của các chiến binh lão luyện."

Mắt Da Bụi sáng lên tự hào, và anh cúi xuống chạm mũi mình với mũi của chân Tần Bì. Chân Tần Bì rù rừ om sòm khi theo mèo bảo trợ mới của nó ra tới rìa vòng tròn.

Con mèo nhỏ hơn vẫn còn ở giữa trắng trống, mắt cô bé long lanh và mảng ngực xinh xắn run run. Tim Lửa bắt gặp ánh mắt của cô bé và chớp mắt với nó thật ấm áp. Cô mèo nhỏ trở mắt nhìn lại anh như thể cả cuộc đời của nó phụ thuộc vào đấy vậy.

"Vần Đen," Sao Xanh dừng lại khi bà gọi tên anh chiến binh. Xương sống của Tim Lửa nhói lên khi anh thấy nỗi sợ thoáng vụt trong đôi mắt tộc trưởng. Anh nín thở, nhưng Sao Xanh xua tan mọi nghi ngại của mình và tiếp. "Anh sẽ là mèo bảo trợ cho chân Dương Xỉ." Đôi mắt của cô mèo con mở lớn, và cô quay sang để nhìn ông chiến binh mèo mướp to lớn đang bước về phía mình.

"Vần Đen," Sao Xanh meo. "Anh thông minh và gan dạ. Hãy truyền tất cả những phẩm chất ấy cho cô lính nhỏ này."

"Vâng." Vần Đen hứa. Ông cúi xuống chạm mũi với chân Dương Xỉ, dường như cô bé hơi co lại một thoáng trước khi vươn cổ ra chấp nhận lời chào của ông. Khi cô lính nhỏ theo Vần Đen đến rìa trắng trống, cô ngoái đầu nhìn Tim Lửa một cái lo lắng. Anh gật đầu động viên cô bé.

Những mèo khác bắt đầu chúc mừng hai lính nhỏ mới, vây xung quanh họ và gọi họ bằng những cái tên lính nhỏ. Tim Lửa định tham gia cùng họ thì chợt thấy một bộ lông trắng lén vào trại. Chân Mây đã về.

Tim Lửa vội vã ra gặp nó. "Cháu đã đi đâu vậy?" Anh hỏi.

Chân Mây nhả đọt con chuột đồng đang kẹp chặt giữa hai hàm răng xuống. "Đi săn."

"Đó là tất cả những gì cháu kiếm được ư? Cháu đã bắt được nhiều hơn thế trong suốt mùa lá trụi kia mà!"

Chân Mây nhún vai. "Có còn hơn không."

"Thế con chim cu cháu bắt được sáng nay đâu?" Tim Lửa hỏi.

"Chứ không phải cậu đã mang nó về rồi à?"

"Đó là mồi do trò bắt được!" Tim Lửa quát.

Chân Mây ngồi xuống và vất đuôi vòng lên hai chân trước của nó. "Cháu nghĩ để sáng mai cháu mang nó về vậy." Nó meo.

"Ừ," Tim Lửa đồng ý, tức điên lên vì vẻ hờ hững của chân Mây. "Và cho đến lúc đó thì trò hãy nhịn đói. Đem cái đó" – anh hỉnh mũi vào con chuột – "vào đồng mồi tươi đi."

Chân Mây lại nhún vai, nhặt con chuột lên, và đi khỏi.

Tim Lửa quay mặt đi, vẫn còn tức phừng phực, thì thấy Bão Trắng đang đứng ngay đằng sau mình.

"Nó sẽ học khi nào nó sẵn sàng." Vị chiến binh lông trắng nhỏ nhẹ meo.

"Tôi hy vọng thế." Tim Lửa lầm bầm.

"Anh đã quyết định ai sẽ dẫn đầu đội tuần tra bình minh chưa?" Bão Trắng hỏi, đổi chủ đề một cách khéo léo.

Tim Lửa do dự. Anh thậm chí còn chưa nghĩ đến việc này, cả những đội tuần tra và những đội sẵn cho ngày hôm sau cũng chưa. Tâm trí anh đã để hết vào việc lo lắng cho chân Mây.

"Suy nghĩ về điều đó chút đi," Bão Trắng meo, quay đi. "Vẫn còn nhiều thời gian mà."

"Tôi sẽ chỉ huy đội tuần tra," Tim Lửa nhanh chóng quyết định. "Tôi sẽ dẫn theo Đuôi Dài và Lông Chuột."

"Hay đấy," Bão Trắng meo. "Có cần tôi báo cho họ biết không?" Ông liếc về phía đồng môi tươi, nơi những mèo đang bắt đầu đổ về.

"Có," Tim Lửa trả lời. "Cảm ơn."

Anh nhìn theo ông chiến binh lông trắng tiến về phía đồng môi tươi, cảm thấy bụng mình cũng đói cồn cào. Anh vừa định đi theo ông thì bỗng để ý thấy một bộ lông trắng khác, những sợi lông dài hơn và trắng như tuyết, lẫn vào những mèo xung quanh đồng môi tươi. Chân Mây đã ngang nhiên bất tuân lệnh Tim Lửa là không được chia sẻ môi. Cơ thính nộ trào dâng trong Tim Lửa, nhưng anh vẫn đứng yên tại chỗ, chân nặng như đá. Anh không muốn cãi vã với chân Mây trước mặt những mèo khác trong bộ tộc.

Khi Tim Lửa nhìn, chân Mây lấy một con chuột mập ú và vô tình va phải Bão Trắng. Tim Lửa thấy ông chiến binh lông trắng lừ mắt nhìn chân Mây và thấy ông lầm bầm gì đó với nó – anh không biết là điều gì, nhưng chân Mây bỏ ngay con chuột xuống và cúi thủ đi về hang của nó, đuôi rũ sụp xuống.

Tim Lửa vội ngoảnh mặt đi, cảm thấy ngượng vì đã không mắng chân Mây trước ông chiến binh lão luyện kia. Đột nhiên, anh không còn cảm thấy đói nữa. Anh thấy Sao Xanh đang nằm dưới một cụm dương xỉ bên cạnh hang chiến binh và nóng lòng muốn chia sẻ những lo lắng về cậu lính nhỏ ngỗ ngược với mèo bảo trợ cũ của mình. Nhưng vẻ thất thần đã lại hiện về trong mắt bà khi bà uể oải chạm vào con chim hét. Tim Lửa cảm thấy một nỗi buồn lạnh buốt tim anh khi thấy tộc trưởng bộ tộc Sấm đứng dậy và chậm rãi bỏ về hang, để lại con chim hét còn y nguyên.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: sachmoi.net

Những bước chân nhẹ ru bước qua những giấc mơ của Tim Lửa vào đêm đó. Một cô mèo nhị thể xuất hiện từ khu rừng đến bên cạnh anh, đôi mắt màu hổ phách của cô sáng lóa. Tim Lửa nhìn Lá Đốm đăm đối và cảm thấy nỗi đau quen thuộc quặn lên trong tim. Nỗi đau về cái chết của cô mèo lang y, cách đây đã nhiều mùa trăng, vẫn còn tươi nguyên như ngày nào. Anh háo hức chờ lời chào dịu dàng của cô, nhưng lần này Lá Đốm không ấn mũi cô vào má anh như thường lệ. Thay vào đó, cô quay mặt và bước đi khỏi. Kinh ngạc quá đỗi, Tim Lửa bắt đầu đi theo, rồi bật chạy thật nhanh để đuổi theo cô mèo lốm đốm qua khu rừng. Anh hét gọi tên cô, và mặc dù tốc độ của cô dường như không nhanh lên, nhưng cô cứ ở ngay phía trước anh, làm thình trức tiếng anh gọi.

Không hề báo trước, một khối màu xám đậm lừng lững hiện ra từ hàng cây phía sau. Đó là Sao Xanh, và đôi mắt của tộc trưởng bộ tộc Sấm mở to lên kinh hãi. Tim Lửa nhìn chệch qua bà, cố hết sức không để mắt dấu Lá Đốm, nhưng sau đó chân Mây nhảy xổ vào anh từ đám dương xỉ xếp dọc phía bên kia của con đường mòn, khiến anh té nhào. Nằm thở lấy hơi một thoáng, Tim Lửa có thể cảm nhận đôi mắt của Bão Trắng thiêu đốt qua lông mình khi ông chiến binh lông trắng nhìn anh qua những cành cây.

Tim Lửa lồm cồm dậy và lại đuổi theo Lá Đốm. Cô vẫn còn cách anh vài con cáo ở phía trước, cất bước đều đặn, thậm chí không quay lại xem ai đang gọi mình. Bây giờ những mèo còn lại của bộ tộc Sấm đã tụ lại trên con đường của Tim Lửa. Trong khi anh chạy ngoắt ngoéo, luồn lách qua họ, họ lao

nhao nói với theo anh – anh không thể nhận ra lời của họ, nhưng giọng họ hợp thành một dàn đồng ca đình tai nhức óc. Những tiếng kêu của họ càng lúc càng lớn hơn, cho đến khi chúng át cả tiếng kêu của Tim Lửa đến nỗi nếu như có lắng nghe thì Lá Đốm cũng không thể nghe được.

"Tim Lửa!" Một giọng meo hình như nhấn chìm tất cả những giọng khác. Đó là Bão Trắng. "Lông Chuột và Đuôi Dài đang đợi xuất phát. Dậy đi, Tim Lửa!"

Vẫn còn nửa tỉnh nửa mơ, Tim Lửa ráng đứng dậy. "C-cái gì?" Anh chệnh choáng hỏi.

Nắng sớm đang tràn vào hang chiến binh. Bão Trắng đứng bên cạnh anh trong cái ở nơi Vằn Xám từng hay ngủ. "Đội tuần tra đang đợi," ông lặp lại. "Với lại Sao Xanh muốn gặp anh trước khi đi."

Tim Lửa lắc đầu cho tỉnh táo lại. Giấc mơ đã làm anh hoảng vía. Lá Đốm vốn luôn chân tình với anh trong những giấc mơ thậm chí còn hơn cả ở ngoài đời thật. Thái độ của cô đêm qua làm anh nhói đau như bị rấn lục cắn vậy. lẽ nào cô mèo lang y hiền dịu đang dần bỏ rơi anh?

Tim Lửa xoay hai chân sau ra cho giãn gân giãn cốt, chân anh run run phía dưới. "Bão Lông Chuột và Đuôi Dài tôi đến ngay đây." Anh bước lẹ qua những cơ thể đang ngủ say sưa của các chiến binh khác. Mặt Vện đang ngủ gần bức tường hang, với Lông Tuyết cuộn tròn bên cạnh chị, cả hai cô mèo này đã trở lại cuộc sống chiến binh của họ bởi vì giờ đây con họ đều đã rời nhà trẻ.

Tim Lửa lách mình ra trắng trống. Trời ấm áp mặc dù mặt trời vẫn chưa lên quá ngọn cây, cả khu rừng xanh mướt mát và mời gọi ở phía đỉnh khe núi. Khi hít ngửi những mùi quen thuộc của rừng, nỗi đau từ giấc mơ của Tim Lửa bắt đầu vợi đi, và anh cảm thấy lông mình thả lỏng trên vai.

Đuôi Dài và Lông Chuột đang đợi ở cổng trại. Tim Lửa gật đầu với họ khi anh hướng về phía hang của Sao Xanh. Tộc trưởng bộ tộc Sấm muốn gì vào sáng sớm như thế này? Bà có một nhiệm vụ đặc biệt dành cho anh chẳng? Tim Lửa cảm thấy đó là dấu hiệu Sao Xanh đang trở về là chính bà, liền cất tiếng chào vui vẻ qua đám địa y.

"Vào đi!" Tộc trưởng có vẻ phấn khởi, và niềm hy vọng của Tim Lửa bay vút lên. Bên trong, Sao Xanh đang bước tới bước lui dưới sàn cát. Bà không dừng lại khi Tim Lửa vào, và anh phải nép sát mình vào tường để không cản lối bà.

"Tim Lửa," bà bắt đầu mà không nhìn anh. "Ta cần phải chia sẻ những giấc mơ với bộ tộc Sao. Ta phải thân hành đến Tầng đá Mặt Trăng." Tầng đá Mặt Trăng là một tầng đá phát sáng nằm sâu dưới lòng đất phía bên kia lãnh địa bộ tộc Gió, nơi mặt trời lặn.

"Bà muốn đến Tầng đá Mặt Trăng?" Tim Lửa thốt lên, sửng sốt.

"Anh biết một Tầng đá Mặt Trăng nào khác chẳng?" Bà nạt nộ một cách nóng nảy. Tiếng những bước chân của bà vẫn dội vang bên trong hang.

"Nhưng một quãng đường dài như vậy, bà có chắc là đi được không?" Tim Lửa lắp bắp.

"Ta phải nói chuyện với bộ tộc Sao!" Sao Xanh khẳng khẳng. Bà dừng sửng lại và nheo mắt nhìn trợ thủ của mình. "Và ta muốn anh đi cùng. Bão Trắng có thể chịu trách nhiệm ở đây trong khi chúng ta đi."

Sự bất an của Tim Lửa càng tăng lên. "Còn ai khác sẽ đi cùng chúng ta?"

"Không ai cả." Sao Xanh trả lời dứt khoát.

Tim Lửa rùng mình. Anh cảm thấy lão đảo vì sự cương quyết một cách u mê trong giọng nói của Sao Xanh; nghe như thể bà nghĩ rằng mạng sống của bà lệ thuộc vào chuyến đi này vậy. "Nhưng chẳng phải đi một mình là mạo hiểm sao?" Anh đáng bạo hỏi.

Sao Xanh chìa ánh mắt lạnh băng sang Tim Lửa. miệng anh bỗng khô cứng lại khi bà rít lên với anh. "Anh muốn mang những mèo khác theo à? Tại sao?"

Tim Lửa cố giữ cho giọng mình vững vàng. "Nếu chúng ta bị tấn công thì sao?"

"Anh sẽ bảo vệ ta," Sao Xanh rít chìn chịt. "Phải không?"

"Bằng cả mạng sống của tôi!" Tim Lửa nghiêm trang hứa. cho dù anh nghĩ gì về cách hành xử của Sao Xanh chẳng nữa, thì lòng trung thành của anh với tộc trưởng vẫn không lay chuyển.

Lời của anh dường như đã trấn an Sao Xanh, bà ngồi xuống trước mặt anh. "Tốt."

Tim Lửa ngoẹo đầu sang một bên. "Nhưng còn mối đe dọa từ bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối thì sao?" Anh ngập ngừng meo. "Mới hôm qua bà đã đề cập đến vấn đề này mà."

Sao Xanh từ tốn gật đầu. Tim Lửa tiếp. "Chúng ta phải băng qua lãnh thổ bộ tộc Gió để đến Dãy Núi."

Sao Xanh nhồm đứng dậy. "Ta phải nói chuyện với bộ tộc Sao," bà quát, lông vai bà dựng lên. "Sao anh lại cố ngăn cản ta, hả? Anh đi với ta, còn không thì ta sẽ đi một mình!"

Tim Lửa nhìn bà. Anh không có quyền lựa chọn. "Tôi sẽ đi." Anh đồng ý.

"Tốt." Sao Xanh lại gật đầu, giọng bà dịu đi chút ít. "Chúng ta sẽ cần dược thảo đi đường để duy trì sức mạnh. Ta đến chỗ Nanh Vàng để lấy chúng đây." Bà sượt qua Tim Lửa và ép mình ra khỏi hang.

"Chúng ta đi *ngay bây giờ* à?" Tim Lửa gọi theo.

"Ừ." Sao Xanh đáp, không dừng lại.

Tim Lửa lật đật phóng khỏi hang chạy theo bà. "Nhưng tôi định dẫn đội tuần tra bình minh." Anh phản đối.

"Bảo họ đi mà không có anh." Sao Xanh ra lệnh.

"Vâng." Tim Lửa dừng lại và nhìn bà mèo biến mất vào hàng dương xỉ dẫn đến trảng trống của Nanh Vàng. Anh cảm thấy thấp thỏm, bồn chồn khi bước về phía cổng trại nơi Đuôi Dài và Lông Chuột đang đợi. Đuôi Dài đang liếm đuôi một cách bực dọc, còn Lông Chuột đã nằm xuống, mắt lim dim nhìn Tim Lửa tiến đến.

"Chuyện gì vậy?" Đuôi Dài hất hàm hỏi. "Tại sao Sao Xanh lại đến chỗ Nanh Vàng? Bà ấy ổn chứ?"

"Bà đi lấy dược thảo đi đường. Sao Xanh cần chia sẻ với bộ tộc Sao, vì vậy chúng tôi sẽ đi đến Tảng đá Mặt Trăng." Tim Lửa giải thích.

"Đường dài đấy," Lông Chuột nhận xét, lừ đừ ngồi dậy. "Vậy có sáng suốt không? Sao Xanh vẫn còn yếu sau đợt tấn công của bọn phiến loạn." Tim Lửa để ý là cô đã tế nhị tránh không đề cập đến Vuốt Cọp trong đợt tấn công đó.

"Bà bảo với tôi rằng bộ tộc Sao triệu tập bà." Anh trả lời.

"Còn ai đi nữa không?" Đuôi Dài hỏi.

"Chỉ có tôi và Sao Xanh."

"Tôi sẽ cùng đi, nếu anh muốn." Long Chuột đề nghị.

Tim Lửa lắc đầu vẻ hối tiếc.

Miêng Đuôi Dài xoắn lại mỉa mai. "Anh nghĩ một mình anh có thể bảo vệ bà sao? Anh là thủ lĩnh trợ tá thật đấy, nhưng anh không phải là Vuốt Cọp!" Anh ta rít rú.

"Thật tốt khi anh ấy không phải là hấn!" Sự nhẹ nhõm dội ào xuống Tim Lửa khi anh nghe thấy giọng Bão Trắng đằng sau. Ông chiến binh lông trắng chắc chắn đã nghe trọn cuộc đối đáp, bởi vì ông tiếp. "Tim Lửa và Sao Xanh có thể sẽ ít bị để ý hơn khi cùng đi như thế. Ngoài việc họ được quyền có một tuyến đường an toàn đến Dãy Núi, thì trông họ sẽ ít giống một đội tấn công vào bộ tộc Gió hơn là đi quá hai mèo."

Long Chuột gật đầu, nhưng Đuôi Dài ngoảnh mặt đi chỗ khác. Tim Lửa chớp mắt biết ơn với Bão Trắng.

"Nanh Vàng!" Tiếng meo kích động của Sao Xanh vang lên từ phía hang của bà mèo lang y.

"Đến với bà đi," Bão Trắng lạng lẽ meo. "Để tôi dắt đội tuần tra đi cho."

"Nhưng Sao Xanh muốn ông chịu trách nhiệm cả bộ tộc trong khi chúng tôi đi." Tim Lửa bảo ông.

"Vậy thì, tôi sẽ ở đây và tổ chức những đội đi săn ngày hôm nay. Long Chuột có thể dẫn đầu đội tuần tra."

"Vâng," Tim Lửa đồng ý, cố không để lộ vẻ bối rối đang nhộn nhạo trong mình. Anh quay sang Long Chuột. "Hãy dẫn chân Gai đi với cô." Anh ra lệnh.

Lông Chuột nghiêng đầu khi Tim Lửa quay đi và lao vèo qua trắng trống đến hang của bà mèo lang y.

"Tôi nghĩ là anh cũng cần thảo dược đi đường." Nanh Vàng nhận xét khi Tim Lửa bươn từ đường hầm vào. Bà mèo lang y già đang điềm nhiên ngồi giữa trắng trống trong khi Sao Xanh cứ bước vòng vòng, đắm chìm trong những suy tư của bà.

"Vâng." Tim Lửa đáp.

Da Xỉ Than khập khiễng ra khỏi tảng đá nứt và đến thẳng chỗ Nanh Vàng. Cô bước ra mà không dừng lại để chào Tim Lửa. "Cái nào là cúc nhuyễn(*)?" Cô hỏi thăm vào cái tai rách lưa tưa của bà mèo lang y.

(*) Cúc nhuyễn – đó là theo cách gọi của mèo. Đúng ra đó là cúc La Mã (chamomile) – một loài cúc có bông nhỏ xíu có tác dụng chống viêm, giảm đau, an thần,...

"Đến giờ cô phải biết nó là cái nào chứ!" Nanh Vàng cau kính rít lên.

Tai của Da Xỉ Than giật giật. "Con nghĩ là mình biết, nhưng rồi con lại không chắc. Con nghĩ mình nên hỏi lại cho bảo đảm."

Nanh Vàng khịt mũi, đứng phắt dậy, và đi đến chân tảng đá nứt, nơi có mấy đồng lá thuốc đang nằm thành hàng.

Tim Lửa liếc nhìn Sao Xanh. Bà đã ngừng bước vòng tròn và đang ngược lên nhìn trời, cẩn thận hít ngửi không khí. Tim Lửa bước theo Nanh Vàng. "Cúc nhuyễn không phải là dược thảo đi đường mà." Anh meo khẽ.

Nanh Vàng híp mắt lại. "Sao Xanh cần một ít để xoa dịu trái tim bà cũng như để tăng lực cho bà." Bà mèo già quàu quàu liếc Da Xỉ Than và thêm. "Tôi hy vọng sẽ bỏ nó vào thuốc đi

đường mà không phải đánh động cho toàn trại!" Bà nặng nề đưa chân trước ra đẩy một đồng lá. "Cúc nhuyển đây này."

"Dạ, bây giờ thì con nhớ rồi." Da Xỉ Than nhu mì meo.

"Đáng lý ra cô không được quên từ đầu," Nanh Vàng mắng nhiếc. "Một mèo lang y không có thời gian để mà do với dự. Hãy dồn tâm sức của cô vào hôm nay ấy và thôi dằn vặt về quá khứ đi. Cô còn trách nhiệm với cả bộ tộc nữa. Đừng có run rẩy vì nó mà hãy sống chung với nó đi!"

Tim Lửa không thể không cảm thấy tội nghiệp cho cô mèo trẻ. Anh cố đón ánh mắt cô, nhưng Da Xỉ Than không nhìn anh. Thay vào đó, cô mài miết chuẩn bị dược thảo cho chuyến đi được bày ra ở phía trước, hớt mỗi đồng thuốc một nhúm nhỏ rồi trộn đều chúng với nhau, trong khi Nanh Vàng nhíu mày theo dõi chặt chẽ.

Phía sau họ, Sao Xanh đã bắt đầu bước xà quần trong trắng trống. "Xong chưa?" Bà quạu quọ meo.

Tim Lửa bước đến Sao Xanh. "Sắp xong rồi," anh meo với bà. "Đừng lo. Từ đây đến lúc mặt trời lặn chúng ta sẽ tới Dãy Núi mà." Sao Xanh chớp mắt nhìn anh trong khi Da Xỉ Than lê bước đến với một bó lá thuốc.

"Đây là của bà," cô meo, và thả bó lá hỗn hợp xuống dưới chân Sao Xanh. Cô hất đầu về phía tảng đá, "của thầy ở đằng kia." Cô bảo Tim Lửa.

Anh vẫn còn đang nuốt nước bọt để rửa trôi vị lá đắng khỏi miệng mình thì Sao Xanh đã tiến ra khỏi trắng trống, nghiêng đầu ra hiệu cho Tim Lửa đi theo bà. Xung quanh họ, trại đang bắt đầu náo nhiệt dần lên. Da Cây Liễu vừa mới chui ra khỏi nhà trẻ và nheo mắt trước ánh mặt trời rực rỡ, trong khi Da Vá duỗi bốn cái chân già của mình ở đằng trước cây sồi ngã.

Cả hai mèo tò mò nhìn Sao Xanh và Tim Lửa, sau đó lại tiếp tục trở về với những nê nếp buổi sáng của họ,

"Cậu!"

Tim Lửa nghe thấy một giọng quen thuộc đằng sau và tim anh thót lại. Đó là chân Mây, đang vội vã chui ra khỏi hang của nó, lông dựng đứng, chưa được chải sau một giấc ngủ đêm. "Cậu đi đâu vậy? Cho cháu đi với?"

Tim Lửa dừng lại ở lối vào đường hầm. "Không phải chúa có một con chim cu để đi lấy về hay sao?"

"Con chim cu có thể đợi. Cháu cá là bây giờ một con cú nào đó đã cuỗm nó đi mất rồi," chân Mây trả lời. "Hãy cho cháu đi với, làm ơn mà!"

"Cú ăn mỗi sống," Tim Lửa sửa lưng nó. Anh thấy Gió Lốc đang ngái ngủ bước ra khỏi hang chiến binh, bèn nói to với anh mèo nâu qua trảng trống. "Gió Lốc, sáng nay anh vui lòng dắt chân Mây đi săn được không?" Anh bắt gặp vẻ bực bội thoáng qua mắt của anh chiến binh khi anh miễn cưỡng gật đầu. Tim Lửa nhớ lại hôm trước Gió Lốc đã sốt sắng dẫn chân Gai ra ngoài săn sóc như thế nào; rõ ràng anh chiến binh này không có thiện cảm với chân Mây, mà thực tình thì Tim Lửa không thể trách anh ấy. Lính nhỏ của anh chưa cố gắng đủ để chiếm được sự tôn trọng của những mèo trong bộ tộc.

"Thật không công bằng," chân Mây than thở. "Cháu đã đi săn hôm qua rồi mà. Cháu không thể đi với cậu được sao?"

"Không. Hôm nay cháu phải đi săn với Gió Lốc!" Tim Lửa quát. Trước khi chân Mây kịp cãi lại, anh quay đầu và phóng theo Sao Xanh.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: sachmoi.net

Tộc trưởng bộ tộc Sấm đã lên tới đỉnh khe núi khi Tim Lửa đuổi kịp bà. Bà dừng lại dò hít không khí trước khi bước vào rừng. Tim Lửa nhẹ nhõm để ý thấy bà hình như thoải mái hơn vì họ đã ra khỏi trại, rà đường thẳng tiến qua cây về phía biên giới bộ tộc Sông.

Tim Lửa liếc nhìn bà mèo, ngạc nhiên hết sức. Đây không phải là tuyến đường ngắn nhất đến điểm Bốn Cây và vùng cao nguyên phía bên kia, nhưng anh không hỏi bà. Trong lòng anh không khỏi khấp khểnh với ý nghĩ là mình có thể sẽ tình cờ gặp Văn Xám qua sông.

Hai con mèo đến ranh giới bộ tộc Sông ở phía trên gò đá Thái Dương và lần theo những lằn mốc mùi lên thượng nguồn con sông. Một làn gió ấm mang mùi cây thạch nam từ vùng đất hoang vu thoáng tới chỗ họ. Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng nước chảy ở phía bên kia đám dương xỉ. Anh rướn cổ ra và thấy dòng sông lấp lánh, lốm đốm nắng từ vòm cây tỏa xuống. Phía trên đầu anh, những chiếc lá xanh biếc, ở nơi có ánh mặt trời chói chang xuyên qua mái vòm rậm rạp của khu rừng, lóe lên nhoang nhoáng ở rìa bên cạnh. Dù ở trong bóng râm, Tim Lửa vẫn cảm thấy nóng ran. Anh ước gì mình có thể nhảy ùm xuống nước như một mèo bộ tộc Sông, để làm mát cơ thể mình.

Cuối cùng thì dòng sông rẽ ngoặt đi, chảy sâu hơn vào lãnh thổ bộ tộc Sông; Sao Xanh vẫn thẳng tiến, men theo những mốc mùi dọc biên giới giữa bộ tộc Sấm và bộ tộc Sông. Tim Lửa cứ đảo mắt liên hồi qua vạch mốc mùi, ngó sang khu

rừng phía bên kia xem có mèo bộ tộc Sông nào không, nơm nớp lo bị một đội tuần tra nào đó phát hiện, nhưng cũng hy vọng được thấy lại anh bạn của mình. Sao Xanh đang dẫn đầu đi phăm phăm sát sạt đường biên giới, thậm chí đôi lúc bà còn lẩn qua nó khi họ len lỏi đi dưới bụi cây thấp. Tim Lửa không biết bộ tộc Sông sẽ phản ứng như thế nào khi chúng tìm thấy họ ở đây. Hai bộ tộc đã suýt rơi vào chiến trận về việc hai đứa con của Suối Bạc, và trận chiến chỉ được ngăn chặn khi Văn Xám tự nguyện đem con mình trở về bộ tộc của mẹ chúng.

Đột nhiên, Sao Xanh dừng lại và ngược mồm lên, há miệng ra để nếm không khí. Bà thụp mình xuống, và Tim Lửa, tin vào bản năng chiến binh của Sao Xanh, cũng dùn mình núp vào sau một bụi tầm ma.

"Chiến binh bộ tộc Sông." Sao Xanh thì thầm cảnh báo.

Bây giờ Tim Lửa đã có thể ngửi thấy mùi của họ. Anh cảm thấy lông cổ mình dựng lên khi cái mùi đó trở nên mạnh hơn, và khi nghe thấy tiếng lông cọ sột soạt vào những bụi cây thấp ở phía trước. Anh chậm rãi nhô đầu lên và hé nhìn qua bụi cây, tim anh đập mạnh khi cố tìm bộ lông xám quen thuộc. Bên cạnh anh, mắt Sao Xanh mở lớn và hai bên hông bà dường như không động đậy khi bà thở khẽ và ngẩn. Chẳng lẽ bà cũng đang tìm Văn Xám? Tim Lửa tự hỏi. Đến lúc này anh mới biết Sao Xanh cũng muốn gặp mèo bộ tộc Sông. Chắc hẳn điều đó giải thích lý do tại sao bà đi đường này.

Nhưng Tim Lửa không tin là bà muốn tìm Văn Xám. Hôm qua, trong lúc lẩn lộn, bà đã quên mất là anh chiến binh lông xám đã rời khỏi bộ tộc, và Tim Lửa cảm thấy tâm trí Sao Xanh đang quay cuồng với những suy nghĩ khác. Thế rồi, Tim Lửa giật mình như thể có một con chim non rớt vào chân mình: các con của bà. Cách đây nhiều mùa trăng, tộc trưởng bộ tộc Sấm đã hạ sinh hai mèo con, nhưng chúng lại được nuôi dưỡng

trên lãnh thổ bộ tộc Sông. Bà đã giao chúng cho mèo cha bộ tộc Sông của chúng khi chúng vừa đủ lớn để rời khỏi ổ. Tham vọng và lòng trung thành của Sao Xanh đối với bộ tộc của bà đã khiến bà không thể tự nuôi con mình được. Bây giờ cả hai đều sống như những chiến binh bộ tộc Sông, mà không hay biết gì về mèo mẹ ruột bộ tộc Sấm của mình. Nhưng Sao Xanh không bao giờ quên họ, dẫu chỉ một mình Tim Lửa biết bí mật của bà.

Chắc chắn Long Đá Quý và Bàn Chân Sương là mèo mà bà đang ngóng tìm từ trong bụi cây thấp này.

Một mảng lông lốm đốm màu hung thấp thoáng ở phía xa khiến Tim Lửa hụp đầu xuống trở lại. Đó không phải là Văn Xám, cũng chẳng phải những đứa con của Sao Xanh. Cái mùi mập mờ quen thuộc giúp Tim Lửa xác định được chiến binh đó. Đây là Long Báo Đốm, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông.

Tim Lửa liếc qua Sao Xanh; bà vẫn nghiêng đầu, nhìn qua đám cây. Những tiếng lá dương xỉ sột soạt cảnh báo Tim Lửa rằng Long Báo Đốm đang đến gần. Anh cảm thấy hơi thở của mình gấp hơn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà ta bắt gặp tộc trưởng bộ tộc Sấm đến quá gần biên giới bộ tộc Sông thế này?

Tim Lửa lạnh cứng người khi tiếng loạt soạt trong bụi cây càng lớn hơn. Anh nghe thấy bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông dừng lại, và vẻ lặng thinh của bà cho anh biết là bà đã dò ra được cái gì đó. Nhìn trời chết vào Sao Xanh, anh định giật đuôi ra hiệu cho bà thì bà đã thụp đầu xuống và rít vào tai anh. "Đi. Chúng ta nên hướng sâu vào lãnh thổ của chúng ta thì hơn."

Tim Lửa thở phào nhẹ nhõm khi tộc trưởng bộ tộc Sấm lảng lạng trườn đi. Ép sát tai và áp chặt bụng xuống đất, Tim Lửa theo bà đi khỏi những lằn mốc mùi và tiến vào khu rừng an toàn của bộ tộc Sấm.

"Cái cô Lông Báo Đốm đó di chuyển âm ỉ quá, ta nghĩ đến cả bộ tộc Bóng Tối cũng có thể nghe thấy cô ta đang bước đi." Sao Xanh nhận xét khi họ đã ra xa biên giới. Những sợi ria của Tim Lửa rung lên ngỡ ngàng. Anh bắt đầu tự hỏi chẳng lẽ Sao Xanh đã quên mất là các bộ tộc bảo vệ vùng biên giới của họ gặt gao như thế nào, đặc biệt là trong những thời kỳ khó khăn.

"Cô ta là một chiến binh tài giỏi, nhưng quá bị phân tâm," Sao Xanh thản nhiên tiếp tục. "Cô ta quan tâm đến con thỏ ở đầu gió kia hơn là tìm kiếm những chiến binh kẻ thù."

Tim Lửa bỗng cảm thấy vui vui trước sự tự tin của tộc trưởng anh. Bây giờ nghĩ về điều đó, đúng là đã có mùi thỏ trong gió thật, nhưng anh quá lo lắng về Lông Báo Đốm đến nỗi không để ý đến nó.

"Điều này khiến ta nhớ lại những ngày mà ta từng hay dắt cậu đi tập luyện." Sao Xanh rừ rừ khi bà bước qua khu rừng lốm đốm ánh mặt trời.

Tim Lửa chạy lên để bắt kịp bà. "Con cũng vậy." Anh đáp.

"Cậu là mèo tiếp thu rất nhanh. Ta đã chọn đúng khi mời cậu vào bộ tộc." Sao Xanh lầm bầm. Bà ngoái nhìn lại Tim Lửa qua vai, và anh thấy vẻ hãnh diện trong mắt bà. Anh chớp mắt với bà, tỏ lòng biết ơn.

"Tất cả các bộ tộc đều có điều phải cảm ơn cậu đấy," Sao Xanh tiếp. "Cậu đã đuổi Đuôi Gãy khỏi lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối, đưa bộ tộc Gió trở về nhà, giúp đỡ bộ tộc Sông khi họ bị ngập lụt, và cứu bộ tộc Sấm thoát khỏi Vuốt Cọp." Tim Lửa bắt đầu cảm thấy choáng ngợp vì những lời khen của bà thì bà tiếp tục. "Không chiến binh nào có được lòng dũng cảm, lòng trung thành, sự công bằng... như anh."

Lông của Tim Lửa tê rần rật như kiến bò. "Nhưng tất cả mèo bộ tộc Sấm đều tôn trọng luật chiến binh như con vầy," anh chỉ ra. "Mỗi mèo trong số họ đều sẽ hy sinh thân mình để bảo vệ bà và bộ tộc."

Sao Xanh dừng lại giữa đường và quay sang nhìn Tim Lửa. "Cậu là mèo duy nhất dám chống lại Vuốt Cọp." Bà nhắc anh.

"Tại con là mèo duy nhất biết ông ta đã giết Đuôi Đỏ!" Khi Tim Lửa vẫn còn là lính nhỏ, cậu đã biết rằng ông chiến binh bộ tộc Sấm đó phải chịu trách nhiệm cho cái chết của vị thủ lĩnh trợ tá trung thành của Sao Xanh. Nhưng cậu không thể chứng minh được bí mật giết chóc của Vuốt Cọp cho đến khi kẻ phản bội này dẫn bọn phiến loạn về tấn công bộ tộc.

Sự căm giận bùng bùng lóe lên trong mắt Sao Xanh. "Văn Xám cũng biết. Nhưng chỉ có cậu là cứu ta thôi!"

Tim Lửa nhìn đi chỗ khác, á khẩu. Đôi tai anh giật giật không yên. Xem ra Sao Xanh không tin một ai trong số các chiến binh của bà, ngoại trừ anh, và có thể là Bão Trắng nữa. Tim Lửa nhận thấy Vuốt Cọp đã gây ra tổn thất nặng nề hơn bộ tộc có thể tưởng tượng. Gã chiến binh đậm màu đã đầu độc sự phán xét của tộc trưởng và rút hết lòng tin của bà đối với các chiến binh của mình.

"Đi!" Sao Xanh quát.

Tim Lửa nhìn bà mèo xám hùng dũng bước qua khu rừng, vai bà cứng đờ và đuôi bà xù lên. Anh rùng mình. Mặc dù bầu trời vẫn tươi sáng phía trên đầu, nhưng anh cảm thấy như thể một đám mây đen đã che khuất mặt trời và ném một cái bóng đen quái gở xuống chuyển đi của họ.

Họ đến điểm Bốn Cây khi mặt trời chọc thủng những chiếc lá trên ngọn cây. Tim Lửa theo Sao Xanh xuống con dốc vào thung lũng, nơi bốn cây sồi lớn đứng sừng sững đánh dấu địa

điểm các bộ tộc gặp nhau mỗi khi trăng tròn trong một đêm ngừng chiến. Hai con mèo đi ngang qua Tầng Đá Lớn, nơi các tộc trưởng bộ tộc đứng lên để nói chuyện trong các cuộc Tụ Họp, và sau đó họ đi thẳng lên bờ bên kia của thung lũng.

Khi ngọn đồi cỏ mọc trở nên dốc hơn và lởm chởm hơn, Tim Lửa để ý thấy Sao Xanh rất khó nhọc để duy trì tốc độ. Bà cúi nhàu gì đó mỗi khi nhảy lên tảng đá tiếp theo, và Tim Lửa phải bước chậm lại để không vượt bà.

Ở trên đỉnh dốc, Sao Xanh dừng lại và ngồi xuống, thở khò khè.

"Bà có sao không?" Tim Lửa hỏi.

"Không còn trẻ trung gì..." Sao Xanh thở hổn hển.

Tim Lửa chợt dạ lo lắng. Anh tưởng những vết thương thể xác của bà từ trận chiến đó đã lành rồi. Vậy sự kiệt sức đột ngột này đến từ đâu? Nó khiến bà trông già hơn và dễ vỡ hơn bao giờ hết. Chắc tại leo đồi trong cái nóng thế này mà, anh tự nhủ một cách hy vọng. Dẫu sao thì lông của bà cũng dày hơn lông của mình.

Trong khi Sao Xanh thở lấy hơi, Tim Lửa hồi hộp ngó qua đám kim tước và thạch nam còi cọc bao phủ vùng cao nguyên. Đây là lãnh địa bộ tộc Gió, trải dài ra dưới bầu trời không một áng mây. Ở đây, anh thậm chí còn cảm thấy bất an hơn khi ở biên giới bộ tộc Sông. Bộ tộc Gió vẫn còn tức giận bộ tộc Sấm vì đã cho cự tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối chỗ nấu thân, và chính Sao Xanh là mèo đã quyết định chứa chấp Đuôi Gãy mù. Một đội tuần tra bộ tộc Gió sẽ làm gì nếu họ thấy tộc trưởng bộ tộc Sấm trên lãnh địa của họ, chỉ với một chiến binh duy nhất bảo vệ bà? Tim Lửa không chắc mình có thể bảo vệ tộc trưởng của mình chống lại cả đội tuần tra hay không.

"Chúng ta phải cẩn thận đừng để bị phát hiện." Anh thì thào.

"Anh nói gì?" Sao Xanh hỏi lại. Gió ở đây còn mạnh kinh hồn hơn, và mặc dù nó chẳng làm gì được để xoa dịu cái nắng thiêu đốt, nhưng nó lại cuốn bay những lời nói của Tim Lửa.

"Chúng ta phải cẩn thận kẻo họ thấy chúng ta!" Tim Lửa ngại ngần cất cao giọng.

"Tại sao?" Sao Xanh chất vấn. "Chúng ta đang đi đến Tầng đá Mặt Trăng. Bộ tộc Sao ban cho chúng ta quyền đến đó an toàn!"

Tim Lửa nhận thấy tranh cãi chỉ làm mất thời gian. "Để tôi dẫn đường cho." Anh đề nghị.

Anh rành rẽ vùng cao nguyên này hơn hầu hết những mèo bộ tộc Sấm khác. Trước đây anh đã đến đây nhiều lần, nhưng chưa bao giờ lại cảm thấy nguy hiểm và dễ bị tấn công như lúc này. Rất nhanh chóng, anh dẫn Sao Xanh vào một biển thạch nam, cầu nguyện bộ tộc Sao cũng tin tưởng mạnh mẽ vào cái quyền đi lại ở đây như Sao Xanh, và cầu cho những tổ tiên chiến binh của họ sẽ bảo vệ họ khỏi bất kỳ đội tuần tra vắng lai nào của bộ tộc Gió. Anh cũng hy vọng Sao Xanh đủ tỉnh táo để nép đuôi và tai xuống.

Mặt trời lên tới điểm cao nhất của nó khi họ đến gần vạt kim tước ở trung tâm lãnh địa bộ tộc Gió. Điểm Bốn Cây đã lùi xa ở phía sau họ, nhưng vẫn còn một quãng đường dài phía trước thì họ mới đến được con dốc ở rìa đất hoang vu, dẫn xuống nông trại của Hai Chân. Tim Lửa ngừng lại. Một cơn gió nóng đang thổi về hướng anh, ngọt ngào hết như hơi thở của mèo bị bệnh, và anh biết chắc mùi của mình và của Sao Xanh sẽ bị mang đi khắp lãnh thổ bộ tộc Gió. Anh chỉ hy vọng mùi của đám thạch nam giàu mật kia sẽ che giấu được chúng. Bên cạnh anh, Sao Xanh phẩy đuôi ra hiệu và biến mất vào bụi kim tước.

Một tiếng ngao cuồng nộ vang lên từ phía sau họ. Tim Lửa quay phắt lại và lùi bắn trở lại, nhả mặt vì bị kim tước đâm vào hông. Ba con mèo bộ tộc Gió đang đối mặt với anh, lông họ xù lên và tai ép sát xuống.

"Bọn xâm lăng. Tại sao các ngươi lại ở đây?" Một tên mèo mướp nâu đậm, vằn vện rít lên. Tim Lửa nhận ra Vuốt Bùn, một trong những chiến binh lão luyện. Một chiến binh mèo mướp xám tên Tai Rách bên cạnh ông, lưng hấn cong vồng lên, móng vuốt giương hết cỡ. Tim Lửa đã từng biết và tôn trọng những mèo này khi anh hộ tống bộ tộc Gió trở về từ cuộc sống lưu vong của họ ở vùng đất của Hai Chân, nhưng tất cả những dấu hiệu đồng minh xưa cũ của họ giờ đây đã biến mất. Anh không nhận ra tên mèo nhỏ nhất, có lẽ là một lính nhỏ, nhưng trông dữ tợn và thận trọng không thua kém những mèo cùng bộ tộc với nó một mẩu tí ti nào.

Lông dọc theo xương sống dựng đứng lên và tim anh bắt đầu khua âm âm, nhưng Tim Lửa cố giữ bình tĩnh. "Chúng tôi chỉ đi qua..." Anh bắt đầu.

"Các ngươi đang ở trên lãnh thổ của bọn ta." Vuốt Bùn quát. Mắt ông ta long lên sòng sọc, chĩa vào Tim Lửa.

Sao Xanh đâu rồi? Tim Lửa hốt hoảng nghĩ, nửa muốn bà trợ giúp mình nửa muốn bà đừng nghe thấy tiếng ngao của Vuốt Bùn và đang an toàn lĩnh qua đám kim tước về phía lãnh thổ của Hai Chân.

Một tiếng gừ bên cạnh anh cho biết là bà đã quay lại trợ giúp anh. Anh liếc nhanh sang, thấy Sao Xanh đang đứng ở rìa lùm kim tước, đầu ngẩng cao và mắt long lên tức giận. "Bọn ta đang đến Tầng đá Mặt Trăng. Bộ tộc Sao ban cho bọn ta được tự do đi tới đó. Bọn bay không có quyền ngăn bọn ta!"

Vuốt Bùn không hề nao núng. "Bà đã từ bỏ quyền được bộ tộc Sao che chở khi bà mang Đuôi Gãy vào bộ tộc bà!" Ông ta đập

lại.

Tim Lửa có thể hiểu được cơn thịnh nộ của những mèo bộ tộc Gió. Chính mắt anh đã chứng kiến họ đã phải điêu đứng như thế nào khi bị những chiến binh bộ tộc của Đuôi Gãy đuổi đi. Chợt xót xa, anh nhớ ra thằng mèo kia là con mèo con bé tẹo của bộ tộc Gió mà anh đã giúp mang về nhà - hẳn nó là mèo duy nhất của lứa đó còn sống sót. Cựu tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đã gần như tàn phá bộ tộc này bởi sự tàn bạo của hắn.

Tim Lửa nhìn chăm chăm vào đôi mắt dữ tợn của Vuốt Bùn. "Đuôi Gãy chết rồi." Anh bảo ông ta.

Mắt Vuốt Bùn sáng lên. "Các ngươi giết chết hắn à?" Ông hỏi.

Khi Tim Lửa còn chần chừ, Sao Xanh đã ngao lên đầy đe dọa bên cạnh anh. "Đương nhiên là chúng tôi không giết hắn. Bộ tộc Sấm không phải là những kẻ sát mèo."

"Không ư," Vuốt Bùn nạt lại. "Các ngươi chỉ bảo vệ chúng thôi!" Ông chiến binh bộ tộc Gió cong lưng lên hung hãn.

Thất vọng, Tim Lửa cảm thấy tâm trí mình quay mòng mòng khi cố nghĩ một cách khác để thuyết phục bộ tộc Gió.

"Các ngươi phải để bọn ta qua!" Sao Xanh rít lên. Tim Lửa lạnh người khi tộc trưởng của mình co chân lại và dựng lông cổ lên, sẵn sàng tấn công.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: sachmoi.net

"Bộ tộc Sao ban cho chúng ta một tuyến đường an toàn." Sao Xanh cương quyết lặp lại.

"Đi về!" Vuốt Bùn gừ.

Chân Tim Lửa rần rật khi anh ước lượng những đối thủ của mình. Ba con mèo khỏe chọi với anh và bà tộc trưởng bộ tộc Sấm bị chấn động. Họ sẽ không thể đánh nhau mà không lãnh vết thương nghiêm trọng nào, mà anh thì không liều mạng sống của Sao Xanh – không đời nào khi anh biết bà đang sống mạng cuối cùng trong chín mạng của bà, chín mạng mà bộ tộc Sao ban cho các tộc trưởng bộ tộc.

"Chúng ta nên về nhà thôi," Tim Lửa meo với Sao Xanh. Bà mèo ngoắt đầu lại và nhìn anh trừng trừng, vẻ không tin. "Thật bất an. Đây không phải là trận chiến cân sức đối với chúng ta." Anh thúc giục bà.

"Nhưng ta phải nói chuyện với bộ tộc Sao!" Sao Xanh meo.

"Lần khác vậy," Tim Lửa khẳng khẳng. Đôi mắt của Sao Xanh mờ đi với nỗi băn khoăn, và anh meo thêm. "Chúng ta sẽ không thắng trận chiến này đâu."

Anh nhẹ cả người khi Sao Xanh thu móng vuốt và xuôi cho lông vai hạ xuống trở lại. Tộc trưởng bộ tộc Sấm quay qua Vuốt Bùn và meo. "Tốt lắm, bọn ta về nhà đây. Nhưng bọn ta sẽ quay lại. Các người không thể phong tỏa đường đến bộ tộc Sao mãi mãi được!"

Vuốt Bùn thông lưng trở lại, đáp. "Quyết định khôn ngoan đấy."

Tim Lửa ngao vớ Vuốt Bùn. "Người có nghe Sao Xanh nói gì không?" Vuốt Bùn híp mắt lại tỏ vẻ đe dọa, nhưng Tim Lửa vẫn tiếp. "Lần này bọn ta đi, nhưng các người đừng hòng ngăn được bọn ta đến Tảng đá Mặt Trăng lần nữa."

Vuốt Bùn quay đi. "Chúng tôi sẽ hộ tống các người trở về điểm Bốn Cây."

Tim Lửa căng thẳng, không biết Sao Xanh sẽ phản ứng thế nào trước đề nghị khiếm nhã của tên chiến binh bộ tộc Gió này, tỏ ý không tin những mèo bộ tộc Sấm sẽ rời lãnh thổ của hắn. Nhưng bà dẫn tới trước, sượt ngang qua những mèo bộ tộc Gió khi bà quành trở lại con đường mà họ vừa đi qua.

Tim Lửa bước theo bà, vớ những mèo bộ tộc Gió theo sau cách một đoạn đằng xa. Anh nhận biết họ luồn lách qua những đám thạch nam phía sau mình, và khi ngoái nhìn qua vai, anh thấy những hình hài uốn éo màu nâu của họ thấp thoáng giữa những cụm hoa tím. Mỗi thất vọng tìm níu chân anh theo từng bước đi. Anh sẽ không để bộ tộc Gió chặn đường họ lần nữa đâu.

Họ đến điểm Bốn Cây và bắt đầu leo trở xuống con dốc lởm chởm, để lại những chiến binh bộ tộc Gió đứng ở đỉnh dốc, nhìn họ với những cặp mắt nheo lại đầy hằn học. Sao Xanh trông bộ rất mệt mỏi rồi. Với mỗi cú nháy, bà đáp xuống nặng nề và lều bều gì đó. Tim Lửa e bà mèo sẽ trượt chân mất, nhưng chân bà vẫn bám chắc cho đến khi họ đến được mảng cỏ ở chân dốc. Tim Lửa nhìn ngược lên đồi thấy ba con mèo bộ tộc Gió in bóng dưới bầu trời bao la, rực sáng trước khi họ quay đi và mất hút vào lãnh thổ của chính họ.

Khi hai con mèo bộ tộc Sấm băng qua Tảng Đá Lớn, Sao Xanh buột ra một tiếng rên dài. "Bà có sao không?" Tim Lửa hỏi bà,

và dừng lại.

Sao Xanh nôn nóng lắc đầu. "Bộ tộc Sao không muốn chia sẻ những giấc mơ với ta," bà lầm bầm. "Tại sao họ lại tức giận với bộ tộc của ta như vậy?"

"Bộ tộc Gió đã cản đường chúng ta, chứ không phải bộ tộc Sao." Tim Lửa nhắc bà. Nhưng anh không khỏi cảm thấy rằng lẽ ra bộ tộc Sao đã mang đến cho họ điềm may mắn hơn. Những lời của Tai Nhỏ lại vo ve trong tâm trí anh: *buổi lễ phong danh của Tim Lửa là lần đầu tiên phá vỡ nghi thức của bộ tộc kể từ lúc tôi sinh ra đến giờ.*

Tim Lửa cảm thấy đầu mình bấn loạn, sợ hãi. *Có thật là những tổ tiên chiến binh nổi giận với bộ tộc Sấm hay không?*

Căn cứ vào những tiếng xì xầm kinh ngạc chào đón tin tức của bộ tộc khi Tim Lửa và Sao Xanh bước trở vào trại, Tim Lửa đoán rằng họ cũng sợ hãi như anh vậy. Trước nay chưa bao giờ có tộc trưởng nào phải quay về trong chuyến đi đến Tầng đá Mặt Trăng cả.

Sao Xanh loạng choạng bước về hang của mình, mắt bà sán chặt xuống đất khi bà băng ngang qua trắng trống. Tim Lửa nhìn bà với trái tim nặng trĩu. Bỗng nhiên mặt trời có cảm giác nóng như thiêu đốt dưới bộ lông dày của anh. Tiến thẳng đến bóng râm nơi rìa trắng trống, anh để ý thấy Da Bụi đang bước về phía mình từ hàng kim tước, chân Tần Bì theo sát gót cậu ta.

"Anh về sớm nhỉ." Cậu chiến binh mèo mướp meo. Cậu lượn vòng quanh Tim Lửa trong khi chân Tần Bì đứng trố mắt dòm lên hai chiến binh.

"Bộ tộc Gió không để chúng tôi qua." Tim Lửa giải thích.

"Anh có bảo họ là anh đang đi đến Tầng đá Mặt Trăng không?"
Da Bụi hỏi, ngồi xuống cạnh thằng lính nhỏ của mình.

"Tất nhiên là có." Tim Lửa đáp.

Anh thấy mắt Da Bụi hướng về phía đường hầm kim tước, bèn quay sang thì thấy Văn Đen và chân Dương Xỉ bước vào trại. Chân Dương Xỉ có vẻ kiệt sức khi cô bé chạy hộc tốc theo cho kịp mèο bảo trợ của mình, bộ lông của cô bé vón cục lại và nhem nhuốc.

"Anh trở lại làm gì?" Văn Đen hỏi, nheo mắt với Tim Lửa.

"bộ tộc Gió không để họ qua." Da Bụi thông báo. Chân dương Xỉ ngược lên nhìn Da Bụi, đôi mắt xanh ngắt của cô bé tròn xoe, sửng sốt.

"Cái gì? Sao chúng dám?" Văn Đen meo, đuôi xù lên giận dữ.

"Tôi thật không hiểu tại sao Tim Lửa lại để họ lấn lướt như vậy." Da Bụi nhận xét.

"Tôi không có nhiều lựa chọn," Tim Lửa ngao. "Liệu cậu có dám liều lĩnh với sự an toàn của tộc trưởng mình không?"

Tiếng meo của Gió Lốc vọng ngang qua trắng trống. "Tim Lửa!" Anh chiến binh rắn chắc đang chạy về phía anh, trông rất kích động. Văn Đen và Da Bụi liếc nhìn nhau rồi dẫn các lính nhỏ của mình đi. Gió Lốc đến bên Tim Lửa và hỏi. "Anh có thấy chân Mây đâu không?"

"Không." Tim Lửa thấy tim mình trật nhịp. "Tôi tưởng chiều nay có đi ra ngoài cùng với anh chứ."

"Tôi bảo nó chờ tôi tắm rửa xong đã." Gió Lốc có vẻ sùng tiết hơn là lo lắng. "Nhưng khi tôi xong thì chân Sáng bảo với tôi là nó đã đi săn một mình rồi."

"Tôi xin lỗi," Tim Lửa meo, thở dài trong bụng. Thứ cuối cùng anh cần ngay lúc này là sự bất tuân của chân Mây. "Chừng nào nó về tôi sẽ nói chuyện với nó."

Mắt của Gió Lốc long lên bức bối và trông anh có vẻ hoài nghi lời hứa của Tim Lửa. Tim Lửa định xin lỗi lần nữa, thì thấy biểu hiện của Gió Lốc chuyển sang sững sờ trước một chân Mây chạy vụt vào trại, ngậm chặt một con sóc trong quai hàm. Đôi mắt của thằng lính nhỏ sáng lên kiêu hãnh với thứ mình bắt được, to gần bằng cả người nó. Gió Lốc khịt mũi bức bối.

"Để tôi lo vụ này." Tim Lửa lạ lùng meo. Anh cảm giác như Gió Lốc có rất nhiều điều muốn nói thêm về chân Mây, nhưng anh chiến binh chỉ gật đầu rồi đi khỏi.

Tim Lửa nhìn tên mèo trắng tha con sóc của nó đến đồng mỗi tươi. Chân Mây thấy con mèo xuống và thông dong bước về hang lính nhỏ mà không lấy miếng thức ăn nào cho mình, mặc dù đồng mỗi khá dồi dào. Với cảm xúc chới với, Tim Lửa đoán là chân Mây đã ăn vụng trong khi đi săn ở ngoài rồi. *Chân Mây có thể vi phạm luật chiến binh bao nhiêu lần trong một ngày?* Anh bực tức tự hỏi.

"Chân Mây!" Tim Lửa gọi.

Chân Mây ngược lên. "Gì ạ?" Nó meo.

"Tôi có chuyện muốn nói với trò."

Chân Mây đứng đĩnh bước tới, Tim Lửa khó chịu khi biết Gió Lốc đang theo dõi từ phía ngoài hang chiến binh.

"Có phải trò đã ăn trong khi đi săn không?" Anh hỏi ngay khi chân Mây đến gần.

Chân Mây nhún vai. "Nếu cháu làm vậy thì sao? Cháu đói bụng mà."

"Luật chiến binh dạy chúng ta biết gì về việc ăn trước khi bộ tộc được ăn, hả?"

Chân Mây nhìn lên vòm cây. "Nếu giống như những điều còn lại của luật chiến binh, thì nó bảo cháu không được làm như thế." Tên mèo lằm bằm.

Tim Lửa cố ghìm cơn lôi đình đang dâng nghẹn ứ trong họng. "Trò đem con chim cu đó về chưa?"

"Cháu không thể đem được. Nó mất tiêu rồi."

Choáng váng, Tim Lửa nhận ra không biết mình có nên tin chân Mây hay không. Anh quyết định không truy xét thêm việc này nữa. Thay vào đó anh hỏi. "Tại sao cậu không đi săn với Gió Lốc?"

"Tại ông ta dềnh dàng quá. Dù sao đi nữa thì cháu cũng thích đi săn một mình hơn!"

"Trò vẫn chỉ là lính nhỏ," Tim Lửa nghiêm nghị nhắc nó. "Trò sẽ học tốt hơn nếu đi săn với một chiến binh."

Chân Mây thở dài và gật đầu. "Vâng, thưa Tim Lửa."

Tim Lửa không biết chân Mây có thật sự lắng nghe hay không. "Trò sẽ không bao giờ được phong danh chiến binh nếu như trò cứ tiếp tục thế này! Trò nghĩ coi, trò sẽ có cảm giác như thế nào khi dự lễ phong danh của chân Tần Bì và chân Dương Xỉ trong khi mình vẫn còn là lính nhỏ, hả?"

"Đời nào có chuyện đó xảy ra?" Chân Mây cãi lại.

"Hừ, một điều chắc chắn," Tim Lửa bảo nó, "là trò sẽ phải ở lại trại trong khi chúng được đi dự cuộc Tụ Họp lần tới."

Cuối cùng thì xem ra Tim Lửa cũng bắt chân Mây phải chú ý. Tên lính nhỏ lông trắng dài ngược lên nhìn anh tỏ vẻ không tin. "Nhưng..." Nó bắt đầu.

"Khi ta báo cáo điều này với Sao Xanh, ta nghĩ bà sẽ đồng ý với ta," Tim Lửa cắt lời nó một cách dứt khoát. "Giờ thì đi chỗ khác đi!"

Đuôi cụp xuống, chân Mây đi khỏi và bước về chỗ đám lính nhỏ khác, đang theo dõi ở bên ngoài hang của chúng. Tim Lửa thậm chí không buồn nhìn xem Gió Lốc có chứng kiến cảnh này hay không. Lúc này anh không quan tâm bộ tộc nghĩ gì về lính nhỏ của mình nữa. Sự xì xào của những mèo khác dường như trở nên vô nghĩa so với nỗi e sợ đang lớn lên trong anh rằng chân Mây sẽ không bao giờ trở thành một chiến binh thực thụ.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: sachmoi.net

"Sao Xanh à, đã một tuần rồi kể từ khi chúng ta từ cao nguyên trở về," Tim Lửa cẩn thận tránh nhắc đến Tảng đá Mặt Trăng. Mặc dù chỉ có họ trong hang của bà, nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu khi đề cập đến chuyến đi vô ích của họ. "Không có dấu hiệu của bộ tộc Gió hay bộ tộc Bóng Tối trên lãnh thổ của chúng ta." Sao Xanh nheo mắt lại tỏ vẻ hoài nghi, nhưng Tim Lửa vẫn tiếp tục. "Có rất nhiều lính nhỏ đang được huấn luyện, và khu rừng đầy ắp mối, thật khó để luôn duy trì ba chiến binh trong trại. Tôi nghĩ ha... hai là đủ rồi."

"Nhưng nếu chúng ta lại bị tấn công thì sao?" Sao Xanh cúi kính.

"Nếu bộ tộc Gió thật sự định xâm hại bộ tộc Sấm." Tim Lửa chỉ ra, "thì Vuốt Bùn ắt đã không để bà rời khỏi cao nguyên..." *mà còn sống*, anh thầm kết thúc, để lời nói của mình trại đi.

"Được rồi," Sao Xanh gật đầu, mắt bà mờ đục với một cảm xúc không thể nào đoán được. "Chỉ có hai chiến binh ở lại trại."

"Cảm ơn, Sao Xanh," Điều này sẽ giúp cho công việc tổ chức những đội an ninh, đội đi săn, và việc huấn luyện lính nhỏ trở nên dễ dàng hơn. "Tôi đi sắp xếp những đội tuần tra cho ngày mai." Tim Lửa nghiêng đầu kính cẩn và rời khỏi hang.

Bên ngoài, các chiến binh đang đợi anh. "Bão Trắng, ông chỉ huy đội tuần tra bình minh," Tim Lửa ra lệnh. "Dắt theo Bão Cát và chân Tần Bì đi với ông. Long Điều Hâu, Da Bụi, các anh canh gác trại trong khi tôi đi săn cùng chân Mây." Anh nhìn

quanh các chiến binh còn lại, chợt nhận thấy mình tự tin hơn biết bao về việc tổ chức các đội tuần tra. Anh đã cọ sát thực tế rất nhiều, bởi vì dạo gần đây Sao Xanh ở trong hang của bà quá nhiều. Gạt lui những ý nghĩ khắc khoải qua một bên, Tim Lửa tiếp. "Tôi sẽ tùy theo những mèo còn lại để liệu bề sắp xếp cho họ huấn luyện lính nhỏ của mình hay là dẫn chúng ra ngoài đi săn, nhưng tôi muốn đồng mỗi tươi phải đầy như hôm nay. Chúng ta quen dần với việc ăn no đủ rồi!" Một tiếng rừ thích thú vang lên trong nhóm chiến binh. "Vần Đen, anh chỉ đội tuần tra mặt trời cao vào ngày mai. Gió Lốc, anh phụ trách đội mặt trời lặn. Các anh có thể chọn bất cứ ai theo mình; chỉ cần đảm bảo là báo cho họ biết để họ sẵn sàng cho đúng giờ."

Gió Lốc gật đầu, nhưng đôi mắt của Vần Đen quắc lên và ông ta hỏi. "Những ai sẽ đi đến cuộc Tụ Hạp vào tối nay?"

"Tôi không biết." Tim Lửa thừa nhận.

Vần Đen nheo mắt. "Sao Xanh không nói cho anh biết hay là bà chưa quyết định?"

"Bà chưa bàn chuyện đó với tôi," Tim Lửa trả lời. "Bà sẽ thông báo với chúng ta khi bà sẵn sàng."

Vần Đen quay đầu và nhìn trân trân vào mảng cây tối lù mù. "Bà nên cho chúng ta biết sớm thì hơn. Mặt trời bắt đầu lặn rồi kìa."

"Vậy anh nên ăn đi," Tim Lửa bảo ông. "Anh sẽ cần sức khỏe cho cuộc Tụ Hạp đấy, nếu như anh được đi." Giọng điệu của Vần Đen khiến anh không an tâm, nhưng anh cố không để điều đó làm rợn lông mình lên. Anh ngồi xuống và đợi các chiến binh giải tán. Chỉ khi họ đã đi hết thì anh mới trở lại hang của Sao Xanh. Bà vẫn chưa đưa động gì đến cuộc Tụ Hạp, và anh cũng đã quá bận rộn về những đội tuần tra ngày mai đến nỗi không nhớ đến điều này.

"A, Tim Lửa," Sao Xanh gặp anh khi bà đang bước ra ngoài qua đám địa y. Trông bà như thể vừa mới chải chuốt xong, và bộ lông bà sáng lên dưới trời chạng vạng buổi hoàng hôn. Tim Lửa tự nhiên nhẹ hẫng người đi khi bà hình như đã quan tâm đến bản thân trở lại. "Khi anh ăn xong, hãy gọi những chiến binh lại để đi đến cuộc Tụ Họp."

"È... tôi sẽ gọi ai đây?" Tim Lửa hỏi.

Sao Xanh hơi ngạc nhiên. Bà liệt kê những cái tên một cách trơn tru – loại chân Mây ra và thế chân Tần Bì vào, như anh đã yêu cầu vài ngày trước đó – đến nỗi Tim Lửa phải lấy làm lạ hình như bà đã nói với anh điều này rồi, và anh đã quên mất.

"Vâng, thưa Sao Xanh." Anh trả lời. anh nghiêng đầu và bước qua trảng trống đến đồng môi tươi. Có một con chim cu béo tròn trong đồng môi tươi. Anh quyết định để phần cho Sao Xanh. Có lẽ điều này sẽ kích thích bà ăn nhiều hơn hai miếng. Anh lấy một con chuột đồng, tự cảm thấy không đói lắm. Anh quá lo lắng cho tâm trạng thất thường, biến chuyển khó lường của Sao Xanh.

Khi Tim Lửa mang con chuột ra chỗ ăn ưa thích của mình, chợt, một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng anh. Theo bản năng, anh ngoái nhìn qua vai, và cảm thấy nhói lên e sợ khi thấy bé Mâm Xôi đang nhìn mình. Anh nhớ lại những lời nói của Da Xỉ than: Nó sẽ không bao giờ biết cha nó là ai. Chính bộ tộc sẽ nuôi nó lớn. Tim Lửa ép mình gật đầu với thằng bé, sau đó quay đi và bước về bụi cây gai để ăn.

Khi ăn xong, Tim Lửa nhìn quanh trảng trống. Những mèo còn lại của bộ tộc đang chia lữ với nhau khi mn2 đêm buông xuống và mang đến bầu không khí mát mẻ dễ chịu cho trại. Đạo này ban ngày trở nên quá nóng đến nỗi Tim Lửa nhận thấy mình càng lúc càng muốn mình có thể bơi được như những mèo bộ tộc Sông. Anh nhìn sang hang lính nhỏ, tự hỏi

không biết chân Mây có nhớ rằng nó không được đi đến cuộc Tụ Họp vì tội ăn trong khi đi săn hay không.

Chân Mây đang thụp người chóc ngóc trên gốc cây cụt lõi vào hang lính nhỏ, chuẩn bị chơi đánh nhau với chân Tần Bì, thằng này đang vắn vẹo khiêu chiến với nó ở phía dưới. Tim Lửa hài lòng – ít nhất thì chân Mây cũng hòa đồng với bọn bạn cùng hang của nó. Anh thắc mắc không biết tối nay Văn Xám có mặt ở điểm Bốn Cây hay không. Có lẽ là không, bởi vì cậu ấy mới chỉ ở bộ tộc Sông suýt soát một mùa trăng. Nhưng cậu ấy đã mang cho họ những đứa con của Suối Bạc. Suy cho cùng thì tộc trưởng bộ tộc Sông, Sao Xoắn, phải biết ơn cậu ấy mới phải – dù gì Suối Bạc cũng là con gái ông, vì thế bọn trẻ là cháu của ông. Và mặc dù điều đó bảo đảm cho bạn mình được chấp nhận vào một bộ tộc khác, nhưng Tim Lửa vẫn thấy mình nhấp nhòm hy vọng Văn Xám sẽ được ban đặc ân tham dự cuộc Tụ Họp.

Tim Lửa đứng dậy và gọi tất cả những mèo tập hợp lại thành đoàn mèo bộ tộc Sấm. trong khi lướt qua danh sách những cái tên mà Sao Xanh đã đề cử cho anh – "Lông Chuột, Gió Lốc, Bão Cát, Lông Điều Hâu, chân Sáng, chân Tần Bì và chân Lẹ" – anh cảm thấy bồn chồn khi nhận ra Văn Đen, Đuôi Dài và Da Bụi không có trong số họ. Ba chiến binh đã từng là cánh tay đắc lực của Vuốt Cọp, và Tim Lửa tự hỏi không biết Sao Xanh có chủ ý loại họ ra hay không. Một cảm giác rờn rợn lướt qua bộ lông của anh khi ba con mèo liếc nhìn nhau, rồi dán mắt nhìn chăm chăm vào anh. Một tia giận dữ không lằm vào đâu được trong mắt Văn Đen. Bị động lòng, Tim Lửa quay đi và hòa vào những mèo khác cùng đợi Sao Xanh.

Bà đang chia lưởi với Bão Trắng bên ngoài hang của bà, và chỉ khi những chiến binh đã tập hợp bắt đầu cào bới mặt đất vì sốt ruột thì bà mới đứng dậy và băng qua trắng trống.

"Bão Trắng sẽ cai quản bộ tộc trong khi chúng ta đi." Bà tuyên bố.

"Sao Xanh," Long Chuột nói với tộc trưởng một cách thận trọng. "Bà định nói gì về vụ bộ tộc Gió ngăn bà đi đến Tầng đá Mặt Trăng?"

Vai của Tim Lửa gồng cứng lên. Long Chuột rõ ràng muốn biết đoàn mèo bộ tộc Sấm có nên chuẩn bị để đối phó với thái độ thù địch của các bộ tộc khác hay không.

"Ta sẽ không nói gì," Sao Xanh trả lời kiên quyết. "Bộ tộc Gió tự biết điều họ đã làm là sai trái. Không đáng phải kích động thói hung hăng của họ bằng cách phơi bày chuyện đó ra trước những bộ tộc khác."

Các chiến binh bộ tộc Sấm đón nhận câu trả lời của bà bằng những cái nghiêng đầu lẩn tránh, Tim Lửa tự hỏi không biết họ nhìn thấy vẻ yếu đuối hay là sự khôn ngoan trong quyết định của tộc trưởng, khi họ theo bà băng qua hàng kim tước và tiến vào khu rừng ngập ánh trăng.

Đất và đá sỏi rơi xuống rào rào khi đoàn mèo leo lên sườn khe núi. Sự thiếu mưa đã làm cho khu rừng trở nên khô khốc như những đồng xương tàn, và mặt đất nứt nẻ dường như biến thành bụi dưới chân họ. Khi đã vào rừng cây, Sao Xanh chạy dẫn đầu. Tim Lửa tụt lại đi sau cùng khi đoàn mèo lặng lẽ băng rừng, chui luồn qua những cụm dương xỉ giòn tan và lách queo qua những bụi tầm gai.

Bão Cát kìm tốc độ lại cho đến khi cô chạy song hành bên Tim Lửa, cùng anh phi thân qua một nhánh cây gãy bằng một động tác uyển chuyển. Khi họ đáp xuống, cô quay sang Tim Lửa và thì thầm. "Trông Sao Xanh hôm nay có vẻ đã bình phục."

"Đúng vậy." Tim Lửa cảnh giác đồng ý, và tập trung luôn lách thân mình giữa thân cây mâm xôi đầy gai.

Bão Cát tiếp tục, hạ thấp giọng để nó không vang tới những mèo khác. "Nhưng bà dường như xa cách đi. Bà dường như không giống như..." Cô ngập ngừng, và Tim Lửa không cố trám cái khoảng im lặng đó. Nỗi sợ tồi tệ nhất của anh đang dần dần được khẳng định. Những mèo bộ tộc Sấm khác đã bắt đầu để ý thấy Sao Xanh không phải là bà nữa.

"Bà đã thay đổi." Bão Cát kết luận.

Tim Lửa không nhìn cô mèo vàng hoe. Thay vào đó, anh đánh vòng để né một lùm cây tầm ma dày đặc trong khi Bão Cát nhảy phóc qua nó, bật lên không và bay qua đám lá gai góc, đáp xuống nền đất rừng phía bên kia bụi gai.

Tim Lửa chạy nhanh hơn để bắt kịp cô. "Sao Xanh vẫn còn bị chấn động," anh meo, thở hổn hển. "Sự phản bội của Vuốt Cọp là một cú sốc quá lớn."

"Tôi thật không hiểu tại sao bà lại không bao giờ nghi ngờ lão ấy."

"Thế cô có bao giờ nghi ngờ Vuốt Cọp không?" Tim Lửa hỏi ngược lại.

"Không," Bão Cát thừa nhận. "Không mèo nào ngờ vực ông ta cả. Nhưng những mèo khác của bộ tộc đã trấn tĩnh lại sau sự kiện đó. Dường như Sao Xanh vẫn..." Một lần nữa có vẻ như cô không biết diễn tả thế nào.

"Bà đang dẫn chúng ta tới cuộc Tụ Họp đấy thôi." Tim Lửa chỉ ra.

"Ờ, đúng rồi." Bão Cát trả lời, tươi tỉnh hẳn lên.

"Bà vẫn là Sao Xanh mà," Tim Lửa trấn an cô. "Rồi cô xem."

Hai chiến binh tăng tốc. Họ nhảy qua con suối mà trong mùa lá non nước dâng tràn đến nỗi không thể qua được. Bây giờ, nó chỉ là một dòng nước nhỏ chảy rí rí dưới lòng suối đá sỏi, cần đến nỗi khó mà tưởng tượng được chỗ này lại có lúc nước réo sục sôi, hung hãn.

Khi gần đến điểm Bốn Cây thì những mèo còn lại trong đoàn chỉ còn ở phía trước họ một quãng. Tim Lửa dẫn Bão Cát đi dọc theo dấu của họ, những bụi cây thấp vẫn còn rung rinh ở nơi đoàn mèo vừa chui qua, như thể những chiếc lá cũng chia sẻ mỗi tập trung của bộ tộc hướng về cuộc Tụ Họp.

Sao Xanh đã dừng lại trên đỉnh dốc và đang nhìn xuống thung lũng. Tim Lửa có thể thấy những bóng mèo uyển chuyển, nhanh thoăn thoắt trong bóng đêm, chào nhau bằng những tiếng rừ rừ trầm sâu. Căn cứ vào những mùi đặc nghệt trong bầu không khí tĩnh lặng, anh có thể khẳng định rằng bộ tộc Sấm là bộ tộc đến sau cùng. Tim Lửa theo dõi Sao Xanh nhìn đăm đăm vào Tầng Đá Lớn ở trung tâm trắng trống, chợt thấy một cơn rừng mình rợn dọc theo xương sống của bà. Hình như bà phải hít một hơi thật sâu trước khi lao xuống dốc.

Tim Lửa phóng theo bà cùng với những mèo chung bộ tộc của mình. Anh giảm tốc lại khi đến trắng trống và đảo mắt khắp lượt qua những mèo khác để tìm bóng dáng Văn Xám. Thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông, Long Báo Đốm, đang nói chuyện với một chiến binh bộ tộc Bóng Tối mà Tim Lửa không nhận ra là ai. Sao Xoắn, tộc trưởng bộ tộc Sông, ngồi cùng Long Đá Quý, lặng lẽ nhìn quanh trắng trống. Tim Lửa ngửi thấy một mèo bộ tộc Sông khác đang đến gần, nhưng khi quay lại anh thấy đó là một lính nhỏ đang đi đến chào chân Sáng. Không có dấu hiệu gì hoặc mùi gì là của Văn Xám cả. Tim Lửa không ngạc nhiên, nhưng đuôi anh vẫn rũ xuống thất vọng.

Một lính nhỏ bộ tộc Bóng Tối màu xám nữa cùng nhập bọn với chân Sáng. Với một tai, Tim Lửa loáng thoáng nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng.

"Bộ tộc cô có còn thấy tên phiến loạn nào nữa không? Sao Đêm cứ phập phồng lo bọn chúng vẫn còn lảng vảng trong rừng."

Tim Lửa cứng người khi nghe thấy câu hỏi của mèo bộ tộc Bóng Tối. Tất cả các bộ tộc đều đã lo lắng về bọn phiến loạn để lại mùi trên lãnh thổ của họ. Điều mà các bộ tộc chưa biết là cựu thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm, Vuốt Cọp, đã đàn đúm với bọn này và lợi dụng chúng để tấn công lại chính bộ tộc của mình. Tim Lửa liếc chân Sáng một cái nghiêm khắc, cảnh báo cô nàng giữ im lặng, nhưng không cần thiết. Bởi vì cô mèo trắng vàng đã lạnh nhạt trả lời. "Chúng tôi đã không ngửi thấy mùi chúng trên lãnh thổ của mình gần một mùa trăng rồi."

Tim Lửa bỗng cảm thấy mừng khi tên mèo bộ tộc Sông thêm. "Chúng tôi cũng vậy. Chắc bọn chúng đã rời khỏi rừng." Tim Lửa ước gì mình có thể chia sẻ sự tự tin đó của con mèo bộ tộc Sông, nhưng bản năng mách bảo anh rằng, nếu có Vuốt Cọp dính líu vào vụ này thì sớm muộn gì bọn phiến loạn kia cũng sẽ trở lại thôi.

Vuốt Bùn, chiến binh bộ tộc Gió đã buộc Tim Lửa và Sao Xanh trở về trên đường đến Dãy Núi, ngồi cách đó khoảng một con cáo. Tim Lửa nhận ra anh chiến binh trẻ bộ tộc Gió là Ria Độc Nhất đứng bên cạnh Vuốt Bùn. Anh đã kết bạn với anh mèo mướp nâu nhỏ thó này trong chuyến đưa họ trở về từ cuộc đời lưu vong, nhưng bây giờ anh không dám lại chỗ anh ta. Vuốt Bùn đang lạnh lùng nhìn anh, và Tim Lửa biết ở đây không có chỗ để tiếp tục cuộc tranh cãi mà họ đã khơi ngòi trên đường đến Tảng đá Mặt Trăng.

Nhưng anh không cưỡng được chân mình gập lại, vẫn còn tức bưng bưng khi nhớ lại sự việc đó, và càng sùng tiết hơn khi Vuốt Bùn nghiêng hẳn người sang một bên, thì thầm điều gì đó vào tai bạn đồng hành của hắn, cùng một cái liếc đầy ám muội về phía Tim Lửa. Trước sự ngạc nhiên của Tim Lửa, Ria Độc Nhất chớp mắt tỏ vẻ thông cảm với anh, sau đó quay đầu bỏ đi, để lại Vuốt Bùn phẩy đuôi tức tối. Xem ra có ít nhất một chiến binh bộ tộc Gió còn nhớ món nợ ân tình với bộ tộc Sấm. Tim Lửa không thể ngăn ria của mình giật giật hài lòng khi anh bước hiên ngang qua Vuốt Bùn và hướng về phía Long Báo Đốm và tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối.

Vẻ tự tin của anh bốc hơi sạch khi anh tiến đến chỗ bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông. Mặc dù bây giờ họ đã có cùng cấp bậc trong bộ tộc của mình, nhưng bà mèo này có một diện mạo uy nghi và dữ tợn. Kể từ trận chiến giữa bộ tộc Sấm và bộ tộc Sông bên khe núi và một chiến binh bộ tộc Sông, Vuốt Trắng, bị tử nạn, Tim Lửa luôn cảm thấy sự thù hận sâu sắc như gai nhọn của bà ta. Nhưng anh cần biết xem Văn Xám ra sao rồi. Anh gật đầu nhã nhặn, và Long Báo Đốm nghiêng đầu đáp lễ.

Mèo chiến binh bộ tộc Bóng Tối ngồi cạnh Long Báo Đốm cất tiếng the thé chào anh, nhưng bị tắc giữa chừng, ho rũ rượi và thở phì phì. Đến lúc này Tim Lửa mới để ý thấy bộ lông của anh chiến binh đó trông xơ xác đến thế nào, như thể anh ta đã không chải lông trong một mùa trắng vậy.

Long Báo Đốm liếm chận trước rồi đưa lên rửa mặt khi anh chiến binh bộ tộc Bóng Tối lủi vào góc khuất.

"Anh ta có ổn không?" Tim Lửa hỏi.

"Trông anh ta ổn sao?" Long Báo Đốm hỏi lại, môi bà cong lên vẻ kinh tởm. "Mèo bệnh không nên đến cuộc Tụ Họp."

"Chúng ta có nên làm gì không?"

"Làm gì?" Long Báo Đốm meo. "Bộ tộc Bóng Tối có mèo lang y mà." Bà thả chân xuống, những sợi ria ướt của bà sáng lóng lánh dưới ánh trăng. Mắt bà quắc lên tò mò. "Tôi nghe nói anh là thủ lĩnh trợ tá mới của bộ tộc Sấm." Tim Lửa gật đầu, nhận ra Văn Xám chắc hẳn đã chia sẻ tin tức này với bộ tộc mới của cậu ấy. Long Báo Đốm tiếp. "Chuyện gì xảy ra với Vuốt Cọp? Đường như chưa bộ tộc nào khác biết điều ấy cả. Ông ta chết rồi à?"

Tim Lửa phẩy đuôi vẻ khó chịu. Anh có thể hình dung ra cảnh Long Báo Đốm không để mất thời gian loay báo với các bộ tộc khác rằng bộ tộc Sấm đã thay thế thủ lĩnh trợ tá oai hùng của họ bằng một mèo kiểng. "Chuyện xảy ra với bộ tộc Sấm không liên quan đến bộ tộc Sông." Anh meo, cố gắng làm cho khớp với giọng meo tỉnh rụi của bà ta. Anh tự hỏi không biết lát nữa Sao Xanh sẽ định nói gì về cựu trợ thủ của bà khi bà báo tin về Tim Lửa.

Long Báo Đốm nheo mắt lại nhưng không đẩy chủ đề này đi xa thêm nữa. "Vây," bà meo, "anh đến đây để khoe khoang tước hiệu mới hay là để tìm hiểu về bạn cũ của anh?"

Tim Lửa ngược cằm lên, ngạc nhiên là bà đang tạo cho anh một cơ hội rất tốt để hỏi về Văn Xám. "Anh ấy sao rồi?" Anh meo.

"Ừm," Long Báo Đốm nhún vai. "Anh ta sẽ không bao giờ là một chiến binh bộ tộc Sông thực thụ cả, nhưng ít ra thì anh ta đang làm quen với nước, điều mà tôi không ngờ." Tim Lửa phải kìm móng vuốt của mình lại trước thái độ cong cớn của bà ta. "Các con của anh ta khỏe mạnh và thông minh," Long Báo Đốm tiếp. "Chắc chắn là do giống mẹ chúng."

Có phải bà mèo này đang cố ý chọc cho anh bực mình không? Tim Lửa cố dằn nén một câu đáp sắc sảo thì Long Chuột chạy đến từ phía sau anh.

"Chào, Long Báo Đốm," cô chào bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông.
"Long Đá Quý bảo với tôi là trong trại của các vị có những đứa trẻ mới ngoài lứa con của Văn Xám."

"Phải," Long Báo Đốm meo. "Bộ tộc Sao đã ban phước cho nhà trẻ của chúng tôi vào mùa lá xanh này."

"Anh ấy còn nói là đám con của Bàn Chân Sương sắp sửa được huấn luyện rồi," Long Chuột meo. "Bà biết đấy, bọn trẻ mà Tim Lửa đã cứu trong cơn lũ ấy mà." Cô thêm, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh. Tim Lửa để ý thấy Long Báo Đốm sượng người lại, nhưng tâm trí anh đang mãi nghĩ tới Bàn Chân Sương và anh trai của chị, Long Đá Quý. Anh liếc quanh tráng trống và thấy Sao Xanh đang ngồi một mình dưới Tầng Đá Lớn. Bà có biết các con của bà ở đây không? Bà có nghe chuyện lũ

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: sachmoi.net

Những tiếng meo hoảng loạn và tiếng những bước chân tan tác trong trắng trống đánh thức Tim Lửa khỏi giấc ngủ. Anh chớp mắt trước ánh nắng mặt trời chói chang len vào qua đám cành cây phía trên hang chiến binh.

Một cái đầu vàng óng xuất hiện qua bức tường lá. Đó là Bão Cát, đôi mắt xanh lá cây nhạt của cô sáng lên phấn khích. "Chúng tôi vừa bắt được hai chiến binh bộ tộc Bóng Tối!" Cô meo không kịp thở.

Tim Lửa nhồm dậy, tỉnh như sáo ngay lập tức. "Cái gì? Ở đâu?"

"Bên Cây Tổ Cú," Bão Cát giải thích, và thêm. "Chúng đang ngủ!" Giọng meo của cô biểu lộ sự khinh bỉ trước bất cẩn của đôi mèo bộ tộc Bóng Tối.

"Cô đã báo cho Sao Xanh biết chưa?"

"Da Bụi đi báo cho bà rồi." Cô cúi xuống, chui ra khỏi hang chiến binh và Tim Lửa lao theo sau cô, vọt qua Gió Lốc, anh này ngóc đầu lên cái rụp, giật mình tỉnh giấc bởi sự chấn động.

Tim Lửa cứ ngủ chập chờn sau khi trở về từ cuộc Tụ Hạp, thần thờ bởi bầu thinh lặng nặng nề đáp lại thông báo về vị trí thủ lĩnh trợ tá của anh. Những giấc mơ của anh đầy ắp hình ảnh những mèo xa lạ chạy dạt ra khỏi anh, như thể anh là một con cú mang điềm gỡ bay ngang qua khu rừng âm u vậy. Anh tưởng mình đã lại những ngày bị coi như kẻ ngoài cuộc ở phía

sau, nhưng những ánh mắt phản kháng từ những mèo khác đã cảnh báo anh rằng anh vẫn chưa được hoàn toàn chấp nhận với cuộc sống trong rừng. Anh chỉ hy vọng là họ đừng biết về buổi lễ phong danh không đúng nghi thức của anh. Điều đó chỉ củng cố thêm sự bất an của họ về việc một mèo kiểng thay thế cho một thủ lĩnh trợ tá tôn kính, xuất thân từ bộ tộc.

Nhưng ngay bây giờ, anh cần đối mặt với một thách thức khác. *Phải xử lý thế nào với những mèo kẻ thù bị bắt trên lãnh thổ bộ tộc Sấm đây?* Tim Lửa nhận thấy mình hy vọng Sao Xanh đang ở trạng thái minh mẫn đủ để chỉ dẫn anh phải làm gì.

Đội mèo tuần tra bình minh đã quay lại thành một vòng tròn ở giữa trăng trắng. Tim Lửa lách qua họ và thấy hai con mèo bộ tộc Bóng Tối đang nằm co ro dưới nền đất cứng, đuôi chúng xù lên và tai ẹp sát xuống.

Ngay lập tức, anh nhận ra một trong hai chiến binh. Đó là Mây Còi, một tên mèo mướp nâu. Họ đã gặp nhau ở cuộc Tụ Hạp hồi Mây Còi không hơn là một thằng mèo con là mấy. Hắn đã bị Đuôi Gãy ép làm lính nhỏ khi chỉ mới ba mùa trăng tuổi. Bây giờ tuy đã trưởng thành, nhưng hắn vẫn bé loắt choắt và trông bộ dạng còi cọc, bệnh hoạn. Lông hắn bết benn bết, tanh rình mùi thịt quạ và mùi sợ hãi. Hai be sườn giờ xương ra như hai cái cánh chim không lông, còn mắt thì hõm tọt cả vào đầu. Tên mèo kia cũng chẳng khá gì hơn. *Những chiến binh này thì hù sợ được ai*, Tim Lửa nghĩ với một cảm giác khó chịu.

Anh nhìn Bão Trắng, mèo dẫn đầu đội tuần tra bình minh. "Chúng có kháng cự khi ông tìm thấy chúng không?"

"Không," Bão Trắng thừa nhận, giật đuôi. "Khi chúng tôi đánh thức bọn chúng, chúng cầu xin được mang về đây."

Tim Lửa cảm thấy bối rối. "Cầu xin á?" Anh hỏi lớn. "Tại sao chúng lại làm thế?"

"Những chiến binh bộ tộc Bóng Tối này ở đâu ra vậy?" Sao Xanh ngao, len mình vào đám đông mèo đang đứng chầu rìa, mặt bà nhăn lại vì hoảng hốt và giận dữ. Tim Lửa cảm thấy bụng mình lộn lạo. "Lại một cuộc tấn công nữa hả?" Bà rít lên với hai tên mèo xơ xác.

"Bão Trắng đã tìm thấy họ khi đi tuần tra," Tim Lửa giải thích tức thì. "Chúng đang ngủ trong lãnh thổ bộ tộc Sấm."

"Đang ngủ?" Sao Xanh chất vấn, tai bà ép chặt xuống đầu. "Hừm, vậy chúng ta có bị xâm chiếm hay không?"

"Đây là những chiến binh duy nhất chúng tôi tìm được." Bão Trắng meo.

"Ông có chắc không?" Sao Xanh gặng hỏi. "Coi chừng đây là cái bẫy."

Lúc Tim Lửa nhìn hai sinh vật đáng thương, bản năng cho anh biết rằng xâm chiếm là điều cuối cùng hiện hữu trong đầu chúng. Nhưng Sao Xanh có lý. Tốt hơn nên bảo đảm rằng không còn mèo bộ tộc Bóng Tối nào đang lẫn quất trong rừng, đợi tín hiệu để tấn công. Anh gọi Long Chuột và Da Bụi. "Hai bạn, mỗi mèo dẫn theo một chiến binh và một lính nhỏ. Bắt đầu rà soát từ đường Sấm Rền trở về trại. Tôi muốn mỗi tấc đất trong lãnh thổ chúng ta đều được lòng sục tìm dấu vết của bộ tộc Bóng Tối."

Thật vững lòng đối với Tim Lửa, hai chiến binh tuân lệnh ngay tức khắc. Da Bụi gọi Gió Lốc và chân Tần Bì, trong khi Long Chuột ra hiệu cho chân Lẹ và Long Điều Hâu; sau đó sáu con mèo băng thật nhanh ra khỏi trại, vào rừng.

Tim Lửa quay lại đám tù binh đang run rẩy. "Các anh làm gì trên đất bộ tộc Sấm?" Anh hỏi. "Mây Còi, tại sao các anh lại ở đây?"

Tên mèo mướp ngược nhìn lên Tim Lửa với đôi mắt thồ lố, sợ hãi, và Tim Lửa cảm thấy tội nghiệp hẳn ta. Trông hẳn vẫn lạc lõng và bất lực như khi hẳn ở cuộc Tụ Hạp lần đầu tiên, lúc hẳn mới là một con mèo con vừa dứt sữa.

"C... Cổ Trắng và tôi đến đây hy vọng các ông sẽ cho chúng tôi thức ăn và dược thảo." Cuối cùng Mây Còi lấp bắp meo.

Những tiếng rít rú không tin nổi lên từ phía những mèo bộ tộc Sấm, và Mây Còi co rúm lại, ép bẹp cơ thể gầy nhom của mình xuống đất.

Tim Lửa kinh ngạc ngó tên tù binh. Những mèo bộ tộc Bóng Tối bắt đầu cầu cứu sự giúp đỡ từ phía kẻ thù truyền kiếp của họ từ khi nào vậy?

"Tim Lửa, đợi đã," Giọng meo của Da Xỉ Than nghe như thì thầm bên tai Tim Lửa. cô đang quan sát hai con mèo bộ tộc Bóng Tối với đôi mắt nheo lại. "Những mèo này không phải là mối đe dọa cho chúng ta được. Họ bị bệnh." Cô lê bước đến và khẽ chạm mũi vào chân trước của Mây Còi. "Lòng bàn chân của anh ta ấm," cô meo. "Anh ta bị sốt rồi."

Da Xỉ Than vừa định ngửi chân của con mèo thứ hai thì Nanh Vàng vội chen qua đám mèo. "Không, Da Xỉ Than!" Bà thét. "Tránh xa chúng ra!"

Da Xỉ Than giật mình. "Tại sao? Họ bị bệnh mà. Chúng ta phải cứu họ!" Cô vắn đầu lại, nài nỉ nhìn Tim Lửa trước rồi đến Sao Xanh.

Tất cả mọi mèo đều quay sang nhìn Sao Xanh, chờ đợi, nhưng tộc trưởng bộ tộc Sấm chỉ mở to mắt nhìn bọn tù binh. Tim

Lửa có thể thấy bà mèo xám đang tranh đấu với nỗi hoang mang và sợ hãi, thần sức trong mắt bà đại đi vì bối rối. Anh nhận thấy mình cần phải làm xao lãng sự chú ý của những mèo khác trong khi bà tộc trưởng khổ sở đang sắp xếp những suy nghĩ của bà lại.

"Hà có gì chúng tôi phải trợ giúp các anh? Điều gì đã khiến các anh vào lãnh thổ của chúng tôi?" Anh hỏi hai tên tù binh một lần nữa.

Lần này, tới phiên mèo bộ tộc Bóng Tối kia, Cổ Trắng, nói. Đây là một gã mèo đen với các chân và bộ ngực đáng lẽ ra là màu trắng, nhưng bây giờ thì nó ố bẩn và đen kịt đất. "Trước kia, các ông đã giúp đỡ bộ tộc Bóng Tối đuổi cổ Đuôi Gãy đi." Gã lặng lẽ giải thích.

Nhưng bộ tộc Sấm cũng đã cứu mang lão tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đó, Tim Lửa meo một cách bức bối. Lẽ nào Cổ Trắng đã quên điều đó? Nhưng rồi anh nhận ra Đuôi Gãy đã ép lũ mèo này làm lính nhỏ khi chúng chỉ vừa đủ lớn để rời khỏi mẹ chúng. Việc tống khứ lão tộc trưởng độc ác đi chắc hẳn là một sự giải thoát lớn lao đến nỗi những gì xảy ra sau đó với lão ta đều trở nên mờ nhạt và không quan trọng. Và lại, Đuôi Gãy chết rồi, không còn mối đe dọa từ những chiến binh bộ tộc Bóng Tối đối với trại bộ tộc Sấm nữa, ngoài những mâu thuẫn thường tình trong bộ tộc.

Cổ Trắng tiếp. "Chúng tôi hy vọng các ông sẽ giúp đỡ chúng tôi lúc này. Sao Đêm bị bệnh rồi. Bộ tộc rơi vào tình trạng hỗn loạn với quá nhiều mèo đổ bệnh. Không có đủ thuốc hay mồi cho tất cả."

"Mũi Ướt làm gì? Hẳn là mèo lang y của bọn bay mà. Hẳn có bốn phen chạy chữa cho bọn bay chứ!" Nanh Vàng nạt nộ, trước khi Tim Lửa có thể nói gì.

Tim Lửa chùn bước trước khẩu khí của bà. Nanh Vàng đã từng thuộc về bộ tộc Bóng Tối. Mặc dù Tim Lửa biết rằng bây giờ lòng trung thành của bà đặt vào bộ tộc Sấm, nhưng anh vẫn ngạc nhiên vì sự thiếu lòng thương của bà với bọn cùng bộ tộc cũ của mình.

"Sao Đêm coi bộ vẫn khỏe trong cuộc Tụ Hạp đêm qua mà."
Vần Đen ngao.

"Ừ." Sao Xanh đồng ý, mắt nheo lại vẻ hoài nghi.

Nhưng Tim Lửa nhớ lại bộ tộc Bóng Tối đã có vẻ rệu rã như thế nào, và anh không ngạc nhiên khi Mây Còi meo. "Lúc trở về trại, ngài còn tệ hơn nhiều. Mũi Ướt đã kề cận bên ngài suốt đêm. Ông ta không rời Sao Đêm nửa bước. Ông ta đã để một đứa trẻ chết ngay cạnh bụng mẹ nó mà không có một hạt anh túc nào để xoa dịu cuộc hành trình gia nhập bộ tộc Sao của nó! Chúng tôi sợ rằng ông ta cũng sẽ để mặc chúng tôi chết. Làm ơn cứu chúng tôi với!"

Lời cầu xin của Mây Còi có vẻ rất thật đối với Tim Lửa. Anh nhìn Sao Xanh một cách hy vọng, nhưng đôi mắt xanh của bà vẫn còn nguyên nét hoang dại.

"Chúng phải rời khỏi đây ngay." Nanh Vàng cương quyết bằng giọng ngao trầm đục.

"Tại sao?" Tim Lửa buột miệng. "Họ không thể đe dọa chúng ta trong tình trạng thế này được!"

"Chúng đang mang một căn bệnh mà tôi đã gặp trước đây ở bộ tộc Bóng Tối," Nanh Vàng bắt đầu lượn vòng quanh hai con mèo bộ tộc Bóng Tối, kiểm tra chúng nhưng vẫn giữ khoảng cách. "Lần vừa qua nó đã giết rất nhiều mèo."

"Nó không phải là bệnh ho đờm xanh chứ?" Tim Lửa hỏi. Một vài mèo bộ tộc Sấm bắt đầu từ từ lùi lại phía sau khi Tim Lửa

đề cập đến căn bệnh đã tàn phá bộ tộc họ trong suốt mùa lá trụi.

"Không phải. Nó không có tên," Nanh Vàng lầm bầm, vẫn dán chặt mắt vào bọn mèo bị bắt. "Nó bắt nguồn từ bọn chuột cống sống trong những bãi rác của Hai Chân ở phía bên kia lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối." Bà nhìn Mây Còi. "Chắc chắn các mèo già biết thứ chuột cống của Hai Chân đó mang mầm bệnh, và không bao giờ lấy chúng làm mồi cả."

"Một lính nhỏ đã mang thứ chuột cống đó về," Mây Còi giải thích. "Nó còn quá nhỏ để mà nhớ điều đó."

Tim Lửa lắng nghe hơi thở khó nhọc của con mèo bệnh trong khi những mèo bộ tộc Sấm nhìn trong im lặng. "Chúng ta nên làm gì đây?" Anh hỏi Sao Xanh.

Nanh Vàng nói to trước khi tộc trưởng trả lời. "Sao Xanh, bệnh ho đờm xanh đã khiến cho cả trại chúng ta điều đứng cách đây không lâu," bà nhắc nhở Sao Xanh. "Và bà đã mất một mạng vì nó." Bà mèo lang y nheo mắt lại, và Tim Lửa đoán được bà đang nghĩ đến điều gì. Chỉ có anh và Nanh Vàng biết Sao Xanh đang sống trong mạng cuối cùng của bà. Nếu bệnh tật lây lan trong trại, bà có thể chết, và bộ tộc Sấm sẽ không có tộc trưởng. Ý nghĩ đó khiến máu trong người Tim Lửa như đông cứng lại, và anh rùng mình, dù mặt trời buổi sáng đang chiếu như đổ lửa.

Sao Xanh gật đầu. "Bà nói đúng, Nanh Vàng," bà lặng lẽ meo. "Những con mèo này phải rời khỏi đây." Tim Lửa, đuổi chúng đi đi." Giọng bà mỏng tanh và vô hồn khi bà quay lưng trở về hang của mình.

Lần chần, sự nhẹ nhõm của anh vì đã ra được một quyết định liền bị lung lay bởi lòng thương hại những mèo bệnh, Tim Lửa meo. "Bão Cát và tôi sẽ hộ tống các chiến binh bộ tộc Bóng Tối này trở về biên giới của họ." Những tiếng kêu tán đồng nổi lên

trong đám mèo. Mây Còi nhìn Tim Lửa, với ánh mắt cầu xin. Tim Lửa buộc mình nhìn đi chỗ khác. "Trở về hang của mình đi." Anh meo với những mèo trong bộ tộc của mình.

Bầy mèo lặng lẽ giải tán, trườn vào những bụi cây thấp quanh rìa trắng trống, cho đến lúc chỉ còn Da Xỉ Than lảng vảng ở lại cùng Tim Lửa và Bão Cát. Cổ Trắng bắt đầu ho, cơ thể hắt chao đi trước những cơn co thắt đau đớn.

"Làm ơn để tôi giúp họ." Da Xỉ Than nài nỉ.

Tim Lửa lắc đầu một cách bất lực khi Nanh Vàng gọi từ đường hầm dẫn vào hang của bà. "Da Xỉ Than! Đến đây. Cô phải sát trùng mũi của cô khỏi căn bệnh ấy đấy."

Da Xỉ Than nhìn Tim Lửa thao láo.

"Đi mau!" Nanh Vàng quát. "Hay là cô muốn tôi bỏ thêm vài lá tầm ma vào hỗn hợp này!"

Da Xỉ Than lùi đi khỏi với một cái liếc mắt trách móc Tim Lửa lần cuối cùng. Nhưng anh không thể làm gì được. Sao Xanh đã ra lệnh cho anh, và bộ tộc đều đã tán thành.

Tim Lửa liếc nhìn Bão Cát và cảm thấy yên lòng khi thấy mắt cô đầy vẻ cảm thông. Anh biết cô hiểu được sự đấu tranh của anh giữa lòng thương xót những mèo bệnh và mong muốn bảo vệ bộ tộc khỏi căn bệnh hiểm nghèo.

"Đi thôi," Bão Cát meo khẽ. "Chúng về trại của chúng sớm chừng nào tốt chừng ấy."

"Ừ," Tim Lửa trả lời. Anh nhìn Mây Còi, cố buộc mình phải phớt lờ nỗi tuyệt vọng hiện trên gương mặt của gã mèo nhỏ. "Đường Sấm Rền rất nhộn nhịp. Luôn có nhiều quái vật hơn vào mùa lá xanh. Chúng tôi sẽ giúp các anh băng qua đường."

"Không cần," Mây Còi thều thào. "Chúng tôi có thể tự băng qua được."

"Dù sao chúng tôi cũng đưa các anh đến đó," Tim Lửa meo với hẳn. "Đi."

Các chiến binh bộ tộc Bóng Tối gượng đứng dậy và bước xiêu vẹo về phía cổng trại. Bão Cát bà Tim Lửa theo sau, không nói lời nào, mặc dù Tim Lửa phải hít thở thật sâu khi mục kích cảnh hai con mèo bệnh lê lét khổ sở lên khe núi.

Trong khi họ bươn bả qua rừng, một con chuột chạy vụt qua con đường mòn trước mặt họ. Tại các chiến binh bộ tộc Bóng Tối giật giật nhưng họ quá yếu để mà vồ chụp con mồi. Không dừng lại suy nghĩ, Tim Lửa vọt lên trước Bão Cát và lần theo mùi của con chuột vào bụi cây thấp. Anh giết chết con chuột rồi mang trở ra cho những mèo bộ tộc Bóng Tối bệnh hoạn, đặt nó xuống chân của Mây Còi. Như thế họ quá yếu để tỏ lòng biết ơn, họ không nói gì mà chỉ thụp xuống và dứt miếng mồi tươi.

Tim Lửa thấy Bão Cát đang nhìn một cách nghi ngờ. "Họ không lây bệnh qua đường ăn đâu," anh chỉ ra. "Họ chỉ cần có sức để về trại của họ thôi."

"Nhưng coi bộ họ không ngon miệng cho lắm," Bão Cát bình luận khi Mây Còi và Cổ Trắng đột nhiên đứng vụt dậy, rời khỏi con chuột mới ăn được phân nửa và loạng choạng lao vào bụi cây thấp. Thoáng sau, Tim Lửa nghe thấy tiếng chúng nôn ọe.

"Phí phạm con mồi." Bão Cát lầm bầm, lấp đất lên phần còn lại của con chuột.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Tim Lửa trả lời, thất vọng tràn trề. Anh đợi cho hai con mèo xuất hiện trở lại, sau đó dẫn Bão Cát đi theo sau họ.

Tim Lửa có thể ngửi thấy mùi khói hăng hắc của đường Sấm Rền vài khoảnh khắc trước khi tiếng ầm ầm của đàn quái vật tiến về phía họ, qua những thân cây rậm lá. Bão Cát nói với những mèo bộ tộc Bóng Tối. "Tôi biết các anh không muốn chúng tôi giúp, nhưng chúng tôi sẽ nhìn các anh băng qua đường." Tim Lửa gật đầu đồng ý. Anh quan tâm đến sự an toàn của họ hơn là nghi ngờ họ sẽ không rời khỏi lãnh thổ bộ tộc Sấm.

"Để chúng tôi băng qua một mình," Mây Còi khẳng khẳng. "Cứ để chúng tôi ở đây."

Tim Lửa nhìn xoáy vào hấn, bắt giắc dẫn đo xem hấn có ít đáng tin đi hay không. Nhưng anh vẫn thấy thật khó mà cho rằng cặp mèo ốm o này lại có thể đe dọa gì đến bộ tộc mình. "Được rồi." Anh đành phải trả lời. Bão Cát liếc nhìn anh, thoáng có ánh ngờ vực, nhưng Tim Lửa khẽ giật đuôi ra hiệu và cô mèo lông cam ngồi xuống. Mây Còi và Cổ Trắng gật đầu tạm biệt và biến mất vào đám dương xỉ.

"Ta có..." Bão Cát bắt đầu meo.

"Theo chúng không?" Tim Lửa đoán được cô định nói gì. "Tôi nghĩ chúng ta nên bám theo."

Họ đợi một lúc cho đến khi tiếng động từ những mèo bộ tộc Bóng Tối biến hấn vào bụi rậm, sau đó bắt đầu lần theo dấu của chúng qua khu rừng.

"Đây không phải là đường đến đường Sấm Rền." Bão Cát thì thào khi dấu vết rẽ về phía điểm Bốn Cây.

"Có lẽ chúng đang đi theo lộ trình mà chúng đã đến đây," Tim Lửa nêu ý kiến, chạm mũi vào ngọn một cây tầm ma. Mùi mèo bệnh còn rất mới khiến môi anh cong lên. "Đi," anh meo. "Đuổi kịp chúng luôn." Mối lo âu chợt nhoáng lên trong anh. Chẳng lẽ mình đã lầm về những mèo bộ tộc Bóng Tối? Chúng

định trở lại vùng đất của bộ tộc Sấm thay vì đi khỏi như đã hứa sao? Anh giậm chân bước nhanh hơn và Bão Cát lặng lẽ theo sát gót anh.

Tiếng ồn ã của đường Sấm Rền kêu ì ì như những tiếng ong buồn ngủ ở đằng xa. Những mèo bộ tộc Bóng Tối dường như đang đi theo con đường song song với con đường đá kính khủng kia. Mùi của chúng dẫn Tim Lửa và Bão Cát ra khỏi bức màn dương xỉ trong rừng, tới một khoảnh đất hoang tàn. Ngay phía trước, những mèo bộ tộc Bóng Tối đã băng qua vạch mốc mùi đánh dấu ranh giới lãnh thổ và đang luôn mình chui vào một bụi mâm xôi, không nhận ra những cái bóng bộ tộc Sấm đang theo dõi mình.

Bão Cát nheo mắt lại. "Tại sao chúng lại đi vào đó?"

"Hãy làm rõ coi," Tim Lửa đáp. Anh hồi hải tiến lên, nén nhịn nỗi sợ hãi khi băng qua vạch mốc mùi. Tiếng rầm rĩ của đường Sấm Rền đã lớn hơn, và tai anh giật giật khó chịu trước tiếng ồn chát chúa kéo dài.

Các chiến binh bộ tộc Sấm len lỏi qua đám cây thân thảo đầy gai nhọn. Tim Lửa nhận thấy bây giờ mình đang ở trên lãnh thổ của kẻ thù, nhưng anh phải chắc rằng những mèo bộ tộc Bóng Tối đang trở về trại của họ. Theo âm thanh của nó thì đường Sấm Rền chỉ cách họ

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: sachmoi.net

"Chúng đi đâu rồi?" Tim Lửa há hốc miệng ra sững sốt.

"Đến gần hơn thử xem." Bão Cát đề nghị và đã chạy về phía những mèò bộ tộc Bóng Tối vừa biến mất.

Tim Lửa vội theo cô. Khi họ đến gần mảng cỏ như đã nuốt chửng cái đuôi đen, anh để ý thấy một khoảng đen ngòm chỗ mặt đất dốc hồng xuống thành một cái hõm bên cạnh đường Sấm Rền. Đó là lối vào một đường hầm bằng đá dẫn phía dưới đường Sấm Rền, giống hệt như con đường mà anh đã sử dụng cùng Văn Xám trong chuyến đi tìm bộ tộc Gió. Lòng của Bão Cát cạ vào anh khi họ cùng bò xuống con dốc và thận trọng ngửi hít lối vào hầm tối. Tim Lửa cảm thấy gió ù ù trong tai từ những con quái vật đang gầm rú chạy qua ở phía trên, nhưng ngoài mùi hôi thối của đường Sấm Rền, anh còn ngửi thấy mùi của những mèò bộ tộc Bóng Tối. Chắc chắn chúng đã đi qua lối này.

Đường hầm tròn một cách hoàn hảo, được lát những phiến đá màu kem nhạt, cao khoảng chừng hai con mèò. Rêu mọc cao đến cả nửa hai bên vách hang cho Tim Lửa biết rằng đường hầm này có nước chảy qua trong mùa lá trụi. bây giờ nó cạn khô rồi, đáy hang vương vãi đầy lá và rác thải của Hai Chân.

"Anh đã bao giờ nghe nói về nơi này chưa?" Bão Cát hỏi.

Tim Lửa lắc đầu. "Đây chắc chắn là cách mà bộ tộc Bóng Tối băng qua để đến điểm Bốn Cây."

"Dễ hơn nhiều so với phải né tránh bọn quái vật." Bão Cát nhận xét.

"Thảo nào Mây Còi muốn để tự mình băng qua đường Sấm Rền. Đường hầm này là một bí mật mà bộ tộc Bóng Tối muốn giữ riêng cho họ thôi. Hãy trở về trại và báo cho Sao Xanh biết."

Tim Lửa phóng vèo lên con dốc và trở lại vào rừng, liếc nhìn qua vai để chắc rằng Bão Cát đang đi cùng mình. Cô phóng theo sau anh, và hai con mèo trở về trại. Khi họ băng qua vạch mốc mùi phân cách, Tim Lửa cảm nhận được sự an lòng quen thuộc khi được trở về vùng an toàn của lãnh thổ bộ tộc Sấm; mặc dù, sau khi nghe tin của Mây Còi về căn bệnh đang hoành hành bộ tộc Bóng Tối, anh ngờ ngợ không biết bộ tộc thù địch có còn trong tình trạng thích hợp để tiếp tục tuần tra vùng biên giới của họ hay không.

"Sao Xanh!" Nóng hừng hực và thở không ra hơi khi chạy về tới nhà, Tim Lửa đi thẳng đến hang của Sao Xanh.

"Sao?" Câu trả lời đến qua đám địa y.

Tim Lửa bước vào. Tộc trưởng bộ tộc Sấm đang nằm trong ổ của bà với các chân xếp gọn gàng dưới ngực. "Chúng tôi vừa phát hiện ra một đường hầm ngay bên trong lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối," anh meo với bà. "Nó chạy bên dưới đường Sấm Rền."

"Ta hy vọng anh đã không lần theo nó." Sao Xanh ngao.

Tim Lửa lưỡng lự. Anh tưởng tộc trưởng ắt hẳn phải vui mừng trước khám phá này chứ; thay vào đó, giọng điệu của bà có vẻ hơi bức mình và buộc tội. "Kh-không." Anh ấp úng.

"Anh qua liều lĩnh khi bước vào lãnh thổ của họ đấy. Chúng ta không muốn gây thù chuốc oán với bộ tộc Bóng Tối nữa."

"Nếu bộ tộc Bóng Tối đã suy yếu như các chiến binh kia nói, thì tôi nghĩ họ sẽ không làm gì đâu." Anh chỉ ra, nhưng Sao Xanh nhìn đăm đăm sượt qua anh, rõ ràng là đang mài miết với những suy nghĩ của riêng mình.

"Hai con mèo đó đi chưa?" Bà meo.

"Rồi. họ đã đi qua đường hầm đó, nên chúng tôi mới phát hiện ra nó." Tim Lửa giải thích.

Sao Xanh gật đầu một cách lạnh nhạt. "Ra vậy."

Tim Lửa dò xét đôi mắt của tộc trưởng xem có chút lòng thương hại gì trong đó không. *Chẳng lẽ bà thờ ơ với căn bệnh ở bộ tộc Bóng Tối sao?* "Chúng ta đuổi họ về như thế có đúng không?" Anh không thể không hỏi.

"Đúng chứ!" Sao Xanh quát. "Chúng ta không muốn lại có bệnh tật trong trại."

"Phải." Tim Lửa đồng tình một cách nặng nề.

Khi anh quay đi, Sao Xanh thêm. "Không được kể cho bất kỳ ai về đường hầm, nghe chưa."

"Vâng." Tim Lửa hứa, luồn ra ngoài đám địa y. Anh băn khoăn không biết tại sao Sao Xanh lại muốn giữ bí mật về đường hầm. Suy cho cùng thì anh đã phát hiện ra điểm yếu ở vùng biên giới bộ tộc Bóng Tối, mà có thể là một lợi thế cho bộ tộc Sấm. Không phải anh nghĩ bộ tộc Bóng Tối đáng bị tấn công vào lúc này, nhưng biết rõ hơn về khu rừng chẳng phải là tốt hơn sao? Tim Lửa thở dài khi Bão Cát lao vùn vụt đến bên anh.

"Bà nói gì? Bà có hài lòng việc chúng ta tìm thấy đường hầm không?" Cô hỏi dồn.

Tim Lửa lắc đầu. "Bà bảo tôi giữ bí mật về nó."

"Sao vậy?" Bão Cát ngạc nhiên meo.

Tim Lửa nhún vai và đi tiếp về phía hang của mình. Bão Cát tất tả chạy theo phía sau. "Anh có sao không?" Cô meo. "Anh lo cho Sao Xanh phải không? Bà còn nói gì nữa?"

Tim Lửa nhận ra là mình đã hao tổn quá nhiều sức lực để lo lắng cho tộc trưởng bộ tộc Sấm. Anh cúi xuống vội liếm ngực một cái, sau đó ngẩng lên và gượng gạo meo, cố ra bộ hoạt bát. "Tôi phải đi thôi. Tôi đã hứa đưa chân Mây đi săn vào chiều nay."

"Anh có muốn tôi cùng đi không?" Đôi mắt của Bão Cát lộ vẻ lo âu, và cô thêm. "Chắc là vui lắm đây. Chúng ta đã không đi săn chung lâu rồi." Cô hát đầu về phía hang lính nhỏ, nơi chân Mây đang nằm lim dim dưới ánh nắng mặt trời. Cái bụng tròn ễnh, mượt mà của anh chàng lính nhỏ cứ nhô lên hạ xuống khi nó thở. "Bảo đảm là chú chàng cần tập luyện thôi," cô meo. "Trông nó bắt đầu giống như Da Cây Liễu rồi đấy." Cô rù rừ với vẻ thích thú. "Chắc chắn chú ta phải là một thợ săn thứ thiệt! Tôi nghĩ mình chưa từng thấy một mèo bộ tộc nào béo như vậy."

Không có gì ác ý trong lời nói của Bão Cát, nhưng Tim Lửa cảm thấy lông mình nóng ran lên. Đúng thật là chân Mây trông có vẻ phốp pháp so với mèo ở tuổi nó, và mập hơn nhiều so với các lính nhỏ khác, mặc dù tất cả chúng đều được ăn uống no đủ vào mùa lá xanh. "Tôi nghĩ mình nên dắt chân Mây đi một mình," anh lừng khừng meo. "Gần đây tôi hơi bỏ bê nó. Chúng ta sẽ cùng đi vào một dịp khác được không?"

"Vậy chừng nào đi thì cho tôi biết nhé," Bão Cát vui vẻ đáp lại. "Tôi sẽ đến liền. Bảo đảm tôi sẽ bắt một con thỏ nữa cho chúng ta." Tim Lửa thấy có nét tinh nghịch trong đôi mắt xanh lá cây nhạt của cô, và anh biết cô muốn nhắc đến thời gian họ cùng đi săn trong khu rừng tuyết phủ với sương mù huyền ảo,

lần đó cô đã khiến anh ngạc nhiên về tốc độ và những kỹ năng của cô. "Trừ phi anh đã học được cách tự bắt chúng!" Bão Cát đùa, phẩy đuôi vào má của Tim Lửa khi cô chạy đi.

Nhìn theo cô, Tim Lửa cảm thấy lâng lâng rất lạ trong bốn chân. Anh lắc đầu rồi bước về phía chân Mây. Thằng lính nhỏ ngái ngủ cong lưng lên rồi đuổi mình, mấy cái chân ngắn tũn của nó rung lên trước cổ găng đó.

"Hôm nay trò có ra khỏi trại chưa?" Tim Lửa meo.

"Chưa." Chân Mây trả lời.

"Ừm, chúng ta đi săn," Tim Lửa cộc cằn thông báo với nó. Anh cảm thấy bất an với cái vẻ chân Mây nghĩ rằng nó có thể nằm ườn ra và thưởng thức ánh nắng mặt trời. "Chắc trò đói lắm hả?"

"Không đói lắm." Chân Mây đáp.

Tim Lửa hoang mang. Có khi nào chân Mây đã trộm mỗi từ đồng mỗi tươi không? Các lính nhỏ không được phép ăn cho đến khi họ đã săn mỗi cho các mèo già, hoặc đi tuần tra với mèo bảo trợ của họ xong. Tim Lửa đập tắt ý nghĩ đó luôn. Bọn lính nhỏ không thể nào xoay sở làm được chuyện đó mà không bị một mèo nào trong bộ tộc nhìn thấy. "À, nếu trò không đói thì chúng ta sẽ bắt đầu tập chiến đấu tại hõm cát huấn luyện," anh meo. "Sau đó đi săn."

Không để cho thằng lính nhỏ trẻ tuổi có cơ hội phản đối, Tim Lửa lao ra khỏi trại. Anh nghe tiếng bước chân của chân Mây chạy bình bịch đằng sau, nhưng không ngoái lại hay tìm bước lại cho đến khi anh đến hõm cát đầy bóng mát, nơi anh đã luyện tập khi còn là lính nhỏ. Anh dừng lại ở giữa bãi cát trống. Không khí im lìm đến nỗi ngay cả trong bóng râm mà cái nóng ban ngày vẫn ngọt ngào như thiêu đốt. "Hãy tấn công tôi." Anh ra lệnh khi chân Mây bò xuống sườn dốc đến chỗ

anh, chân nó xới tung cát bụi đỏ quạch lên, bám đầy vào bộ lông trắng phau của nó.

Chân Mây trở mắt nhìn anh, nhăn mũi lại. "Cái gì? Vậy thôi á?"

"Vậy thôi," Tim Lửa trả lời. "Hãy giả bộ như tôi là một chiến binh kẻ thù."

"Được." Chân Mây nhún vai và bắt đầu chạy chiếu lệ về phía Tim Lửa. Cái bụng tròn căng níu nó lại và dìm những bàn chân nhỏ bé của nó lún sâu xuống cát. Tim Lửa có rất nhiều thời gian để chuẩn bị, cho nên, khi chân Mây lao đến, anh dễ dàng lách qua một bên và cho thẳng lính nhỏ té lăn nhào vô đám bụi.

Chân Mây lồm cồm dậy, rũ mình, hất xì vì bụi dính vào lỗ mũi nó.

"Quá chậm," Tim Lửa bảo nó. "Làm lại."

Chân Mây thụp mình xuống, thở mạnh và nheo mắt. Tim Lửa trợn mắt nhìn lại, rất ấn tượng vì sự tập trung trong ánh mắt của chân Mây - lần này coi bộ thẳng lính nhỏ đã nghĩ đến việc tấn công thực sự. Chân Mây chồm lên và bay vào Tim Lửa, vắn người khi đáp xuống để vừa vắn đá trúng Tim Lửa bằng hai chân sau của nó.

Tim Lửa loạng choạng nhưng vẫn cố giữ thăng bằng và hất chân Mây bay vút đi bằng một cú tát chân trước. "Tốt hơn đấy," anh thở phò phò. "Nhưng trò vẫn chưa chuẩn bị cho những cú phản đòn."

Chân Mây nằm bất động trên cát.

"Chân Mây?" Tim Lửa meo. Cú đánh chân trước của anh hình như hơi mạnh, nhưng chắc chắn là không đủ mạnh để làm nó

bị thương. Tai của thằng lính nhỏ giật giật nhưng nó vẫn nằm nguyên tại chỗ.

Tim Lửa bước đến chỗ nó, lông anh tự dưng dựng lên lo lắng. Anh nhìn xuống và thấy mắt chân Mây mở trừng trừng.

"Cậu giết cháu." Thằng lính nhỏ thở phì phì, vẻ hờn trách, rồi lăn ngửa bụng lên một cách vụng về.

Tim Lửa khịt mũi. "Đẹp làm mình làm mấy đi," anh quát. "Chuyện này nghiêm túc đấy!"

"Rồi, rồi," chân Mây lụi hụi đứng trở dậy, vẫn còn thở hổn hển. "Nhưng cháu đói rồi. Chúng ta đi săn được không?"

Tim Lửa mở miệng định mắng nó. Nhưng sực nhớ lại lời của Bão Trắng: *Nó sẽ học khi nào nó sẵn sàng*. Có lẽ, tốt hơn cứ để chân Mây rèn luyện theo nhịp độ của nó. Chứ tranh cãi với nó từ trước đến giờ chỉ tổ tiêu tốn thời gian mà thôi.

"Vậy thì đi." Tim Lửa thở dài và dẫn chân Mây ra khỏi hõm cát huấn luyện.

Khi họ chật vật đi dọc theo chân của khe núi để vào rừng, chân Mây dừng lại và hít hít không khí. "Cháu ngửi thấy mùi thỏ," nó meo. Tim Lửa ngước mũi lên. Thằng lính nhỏ này nói đúng.

"Ở đằng kia." Chân Mây thì thầm.

Một vệt sáng trong bụi cây để lộ ra cái đuôi trắng của một con thỏ non. Tim Lửa nằm ẹp xuống sát đất, cơ bắp căng ra, sẵn sàng đuổi theo. Bên cạnh anh, chân Mây nằm chèm mẹp. Cái bụng nó phình ra cả hai bên. Đuôi của con thỏ lại ngoáy lên và chân Mây lao xổ vào con thỏ, chân nó nện uych uych trên nền đất rừng khô cứng.

Con thỏ nghe thấy tiếng động lập tức liền biến biệt vào bụi cây thấp. Chân Mây bay vèo theo nó trong khi Tim Lửa rề rề theo sau cả hai. Đám dương xỉ lay động ở chỗ chân Mây vừa chui vụt qua, và Tim Lửa chột nhói lên thật vọng khi chân Mây ngừng kít lại trước mặt anh, thở hồng hộc. Con thỏ đã biến mất.

"Hồi là mèo con, trò săn tốt hơn thế này nhiều!" Tim Lửa thốt lên. Thằng con của chị anh có thời đã từng thể hiện những phẩm chất của mộ chiến binh tài giỏi, nhưng cái thằng lính nhỏ lông tơ trắng phốp pháp này xem ra đang ẻo lả đi theo kiểu mèo kiểng. "Chỉ có bộ tộc Sao mới biết làm thế nào mà trò trở nên béo húp híp thế kia với cái kỹ năng săn mỗi thảm hại như thế này. Ngay cả một mèo cân đối bình thường còn không thể chạy nhanh hơn thỏ nữa là. Trò cần phải nhẹ nhàng hơn trên các chân của mình nếu trò muốn bắt được thỏ!" Anh mừng vì Bao Cát không đi cùng. Chứ không thì anh sẽ rất bối rối nếu cô chứng kiến thằng lính nhỏ của anh trở thành một thợ săn đồ đốn thế này.

Lần này chân Mây không cãi lại. "Xin lỗi." Nó lí nhí. Tự dưng Tim Lửa cảm thấy động lòng cho tên mèo trẻ. Đúng là chân Mây đã cố gắng hết sức thật, và anh không khỏi cảm thấy mình đã để cho thằng lính nhỏ thất vọng vì gần đây anh xao nhãng việc tập luyện của nó.

"Sao không để cháu đi săn một mình?" Chân Mây đề nghị, nhìn tịt xuống chân nó. "Cháu hứa sẽ mang thứ gì đó về đồng mỗi tươi."

Tim Lửa xét nét nó một lúc. Không phải lúc nào chân Mây cũng là một thợ săn tồi cả – cứ trông cái vẻ núng nính hơn bất kỳ mèo nào khác trong bộ tộc của nó thì biết. Có lẽ nó sẽ xoay xử tốt hơn khi không bị giám sát. Trong chớp mắt, Tim Lửa quyết định sẽ bí mật đi theo thằng lính nhỏ, theo dõi xem nó

làm ăn thế nào. "Ý kiến hay đấy," anh chấp thuận. "Chỉ cần đảm bảo trò về cho đúng giờ ăn."

Chân Mây sáng rỡ hẳn lên. "Tất nhiên," nó meo. "Cháu không về trễ đâu. Cháu hứa." Tim Lửa nghe thấy bụng thằng nhỏ kêu rột rột. *Có thể cơn đói sẽ mài sắc những kỹ năng của nó hơn, anh nghĩ.*

Khi lắng nghe những bước chân của chân Mây khuất dần vào trong rừng, anh cảm thấy hơi tội lỗi với suy nghĩ sẽ theo dõi nó. Nhưng anh chỉ đang đánh giá các kỹ năng của lính nhỏ mình, anh tự nhủ, như bất kỳ mèo bảo trợ nào thôi mà.

Thật dễ lần theo dấu vết của chân Mây qua Rừng Thông. Những bụi cây thấp rải rác bên dưới những tán thông cao chót vót, và Tim Lửa có thể thấy rõ bộ lông trắng như tuyết của thằng lính nhỏ của mình cách đó một quãng xa. Khu rừng ở đây sống động với đủ loại chim nhỏ, và anh cứ mong ngóng chân Mây sẽ dừng lại để tận dụng sự phong phú của khoảnh rừng này.

Nhưng chân Mây không dừng lại. Nó cứ đi mãi miết những bước nhanh đến ngạc nhiên, xét theo kích cỡ cái bụng của nó, ra khỏi Rừng Thông, vào lại rừng sồi che chắn Khu nhà của Hai Chân. Tim Lửa linh cảm thấy điềm chằng lạnh rần rật trong khắp chân tay mình. Chú người xuống, anh tăng tốc để không mất dấu của chân Mây trong những bụi cây thấp rậm rì. Sau đó, cây cối thưa dần đi và những hàng rào bao quanh những khu vườn của Hai Chân hiện ra phía trước. Chắc là chân Mây định đi thăm mẹ nó? Hang ổ nhà Hai Chân của chị ở gần đây. Anh không thể trách chân Mây thỉnh thoảng muốn gặp lại mẹ được. Nó vẫn còn nhỏ để vẫn nhớ đến mùi ấm áp của mẹ. Nhưng tại sao hồi nào đến giờ chân Mây không hề đề cập gì về Công Nương với Tim Lửa? Và tại sao nó lại bảo là nó đi sẵn nếu như nó muốn đi thăm mẹ? Hiển nhiên là nó biết

rằng, trong tất cả những mèo bộ tộc, Tim Lửa hiểu nó hơn ai hết.

Tâm trạng bất an của Tim Lửa càng tăng khi chân Mây đổi hướng khỏi hàng rào nhà Công Nương và đi theo một dãy nhà của Hai Chân cho đến khi ngôi nhà của Công Nương lùi tít lại phía sau. Thằng lính nhỏ vẫn đi lơ lửng, thậm chí không đoái hoài đến mùi tươi mới của một con chuột băng vụt ngang đường nó đi, cho đến khi nó đến chỗ một cây bạch dương bạc, vút thẳng lên bên hàng rào của một mảnh vườn xanh non nớt. Thằng mèo trắng hích người leo lên thân cây bạch dương và chui qua đỉnh hàng rào, hơi chòng chành vì cái bụng làm nó mất thăng bằng. Tim Lửa nhớ lại lời nhạo báng của Da Bụi mà nhăn mặt. Có lẽ lũ chim trong vườn hợp khẩu vị với chân Mây hơn. Rồi anh sẽ phải dạy chân Mây rằng mèo bộ tộc không được săn ở Khu nhà của Hai Chân. Bộ tộc Sao đã ban cho họ khu rừng để tìm kiếm thức ăn rồi.

Chân Mây nhảy xuống phía bên kia hàng rào. Tim Lửa lẹ làng leo lên cây bạch dương, mừng vì cành lá của nó xum xuê, giúp anh có thể núp sau những chiếc lá dập dờn. phía bên dưới, anh thấy chân Mây đang thận trọng chạy qua đám cỏ bị cắt xén, đuôi và cầm ngang cao. Một cảm giác quái gở ập đến trong Tim Lửa khi chân Mây chạy sượt qua một bầy chim sáo đá. Lũ chim bay tán loạn lên không, những đôi cánh quạt chập chới, dù thế, chân Mây vẫn không ngoảnh đầu lại. Tim Lửa cảm thấy máu mình bắt đầu sôi lòng bùng trong tai. *Nếu chân Mây không đến để săn chim trong vườn thì nó làm gì ở đây?* Sau đó, anh tê cứng người lại, kinh hãi khi thấy chân Mây ngồi xuống bên ngoài hàng ổ của Hai Chân và rú một tiếng kêu nhức óc, thống thiết.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa nín thở khi cửa nhà Hai Chân bật mở. Anh thầm mong chân Mây sẽ quay đầu và chạy đi, nhưng một phần trong anh biết rằng thằng lính nhỏ không hề có ý định bỏ chạy. Anh chồm người tới trên cành cây mình đang núp, cầu mong kẻ Hai Chân sẽ la hét đuổi chân Mây đi. Mèo rừng vốn thường không được ưa ở Khu nhà của Hai Chân. Nhưng kẻ Hai Chân này lại cúi xuống và vuốt ve chân Mây; thằng mèo nhướng người lên để áp sát đầu vào bàn tay đang vuốt mình, trong khi gã Hai Chân lằm bằm gì đó với nó. Qua dáng bộ của kẻ Hai Chân thì rõ ràng họ đã chào nhau theo kiểu này từ trước rồi. thất vọng ê chề, cảm thấy đắng như nuốt phải mật chuột khi Tim Lửa thấy chân Mây mừng rỡ chạy qua cánh cửa và biến mất vào hang ổ của gã Hai Chân.

Tim Lửa bần thần ở lại trên nhánh cây mỏng manh của cây bạch dương một hồi lâu sau khi cánh cửa nhà gã Hai Chân đóng lại. Lính nhỏ của anh đang bị cám dỗ trở về với cuộc sống mà Tim Lửa đã quay lưng đi. Có lẽ Tim Lửa đã hoàn toàn lằm về nó. Đắm chìm trong suy nghĩ, anh chỉ bừng tỉnh khi mặt trời bắt đầu lặn xuống phía sau rừng cây và mang một cơn gió lạnh đến thổi tốc bộ lông của mình. Anh lướt nhẹ xuống hàng rào và nhảy xuống đất phía bên ngoài.

Tim Lửa thất thế bước trở về rừng, mù quáng đưa chân theo những dấu mùi cũ của mình, trở lại con đường mà anh đã đi qua. Hành động của chân Mây giống như một sự phản bội khủng khiếp, tuy nhiên, cũng khó mà nổi giận với nó. Tim Lửa đã quá sốt sắng muốn chứng minh rằng mèo kiểng cũng tốt không kém gì mèo sinh ra trong bộ tộc, thậm chí anh còn

chưa nghĩ đến chuyện chân Mây có thể sẽ thích sống với Hai Chân hơn. Tim Lửa yêu cuộc sống trong rừng, nhưng chính anh đã chọn cuộc sống đó cho mình. Chỉ bây giờ anh mới nhìn ra rằng chân Mây đã bị mẹ nó đem cho bộ tộc, bị đưa vào bộ tộc khi nó còn bé tí tẹo, chưa đủ lớn để tự quyết định cho mình.

Tim Lửa cứ bước và bước, chết lặng trước cảnh vật và mùi của khu rừng, cho đến khi anh đột nhiên nhận ra rằng mình đã đến hàng rào nhà chị mình. Anh nhìn sững vào cái hàng rào, kinh ngạc hết sức. Phải chăng chân anh đã cố tình đưa anh đến đây? Anh quay lại, chưa sẵn sàng chia sẻ phát hiện của mình với Công Nương. Anh không muốn thú nhận với chị là chị đã sai lầm khi cho chân Mây vào bộ tộc. Với các chân nặng như đeo đá, anh dợm bước về phía Rừng Thông để về trại.

"Tim Lửa!" Giọng nhẹ ru của một chị mèo vang lên phía sau anh. *Công Nương!*

Tim Lửa đứng sượng như trời trồng, tim lặng đi, nhưng anh không thể rút đi khỏi chị, không phải chỉ vì chị đã trông thấy mình. Anh quay lại khi Công Nương nháy khỏi hàng rào. Bộ lông mướt pha trắng của chị gợn lăn tăn khi chị phóng về phía anh.

"Lâu quá rồi chị không gặp em!" Chị meo, và dừng kít lại. Giọng chị nổi rõ vẻ lo lắng. "Cả chân Mây cũng chẳng ghé thăm chị gì hết. Mọi việc vẫn ổn chứ?"

"M-mọi việc vẫn ổn." Tim Lửa lắp bắp. Anh cảm thấy giọng mình thất lại và vai mình căng ra khi cố nói dối chị.

Công Nương chớp mắt đầy biết ơn, tin ngay những lời anh nói, và chạm mũi chị vào mũi Tim Lửa để chào hỏi. Anh rúc mõm vào chị, hít thật sâu cái mùi quen thuộc gợi nhắc anh về thời thơ ấu. "Chị mừng lắm," chị rừ rừ. "Chị đang bắt đầu lo lắng. Sao chân Mây không đến thăm chị? Chị vẫn ngủ thấy

mùi của nó, nhưng chị không gặp nó lâu rồi." Tim Lửa không thể nghĩ ra câu gì để nói và cảm thấy bứt sượng sùng khi Công Nương tiếp tục meo. "Chị nghĩ là em quần thảo nó dữ lắm với việc luyện tập," chị meo. "Lần cuối cùng đến thăm chị, nó bảo rằng em rất ấn tượng với sự tiến bộ của nó. Nó bảo nó bỏ xa các lính nhỏ khác!" Công Nương sung sướng meo, mắt chị sáng lóng lánh, hãnh diện.

Chị cũng như mình, rất mong muốn chân Mây trở thành một chiến binh vĩ đại, Tim Lửa nghĩ. Cảm thấy áy náy, anh lầm bầm. "Nó tỏ ra nhiều triển vọng lắm, Công Nương à."

"Nó là đứa con đầu lòng của chị mà," Công Nương rừ rừ. "Chị biết là nó rất đặc biệt. Chị luôn nhớ tới nó, mặc dù chị biết nó đang vui vẻ thế nào."

"Em chắc chắn tất cả các con của chị đều có điểm đặc biệt gì đó." Tim Lửa ước gì mình có thể kể cho chị nghe sự thật, nhưng anh không có can đảm để nói với chị rằng sự hy sinh của chị đã vô ích. "Em phải đi đây." Thay vào đó, anh meo.

"Nhanh vậy?" Công Nương thảng thốt. "Ồ, trở lại thăm chị nhé. Và lần sau nhớ dắt theo chân Mây đấy!"

Tim Lửa gật đầu. dù không muốn trở về trại ngay, nhưng cuộc trò chuyện này làm anh ray rứt, như thể chính mình đang phải đương đầu với cái hố ngăn cách không thể vượt qua giữa cuộc sống trong rừng và cuộc sống mèo kiếng.

Tim Lửa về trại theo đường vòng thật xa, để mặc cho màu xanh thân thiết của rừng xoa dịu mình. Khi anh ló ra khỏi rừng cây tới đỉnh khe núi, anh thấy mình mong mỏi có Vân Xám ở đây để trải lòng ra với cậu ấy biết nhường nào.

"Xin chào!" Giọng meo của Bão Cát khiến anh ngạc nhiên. Cô đang leo ra khỏi khe núi và chắc hẳn là đã ngửi thấy mùi của anh. "Việc huấn luyện thế nào? Chân Mây đâu?"

Tim Lửa nhìn khuôn mặt tinh anh màu da cam của cô mèo. Đôi mắt xanh lá cây của cô sáng rưng rục, bỗng nhiên anh biết rằng mình có thể tâm sự với cô. Anh ngó trước nhìn sau. "Cô đi một mình à?"

Bão Cát nhìn lại anh, tò mò. "Ừ. Tôi nghĩ mình có thể đi săn một chút trước giờ ăn."

Tim Lửa bước đến rìa đỉnh dốc và ngó xuống mảng ngọn cây che chở cho trại ở phía dưới. Bão Cát ngồi cạnh anh. Cô không nói gì, chỉ nép sát mình vào anh vẻ đồng cảm. Tim Lửa biết thậm chí lúc này mình có thể đi và cô sẽ không hỏi bất kỳ điều gì.

"Bão Cát." Anh ngập ngừng bắt đầu.

"Sao cơ?"

"Cô có nghĩ là tôi đã quyết định sai lầm khi mang chân Mây vào bộ tộc không?"

Bão Cát im lặng một thoáng, và khi cô nói, lời lẽ của cô rất chân thật và cẩn trọng. "Hôm nay khi trông thấy nó nằm ở ngoài hang của nó, tôi chợt nghĩ trông nó giống mèo kiểng hơn là một chiến binh. Sau đó tôi nhớ lại cái ngày mà nó bắt được con mồi đầu tiên của mình. Ngày ấy nó bé tí xíu, nhưng nó đã ra ngoài giữa trời tuyết để bắt con chuột đồng đó. Điều bộ nó chẳng có gì là sợ hãi cả, lại quá hãnh diện với những gì mình làm được. Lúc đó nhìn nó chẳng khác gì một con mèo được sinh ra và lớn lên trong bộ tộc."

"Vậy là tôi đã ra một quyết định đúng?" Tim Lửa meo một cách hy vọng.

Lại một quãng im lặng nặng nề khác. "Tôi nghĩ chỉ có thời gian mới trả lời được." Cuối cùng Bão Cát trả lời.

Tim Lửa lặng thinh. Đây không phải là sự trấn an mà anh hy vọng được nghe, nhưng anh biết là cô nói đúng.

"Có chuyện gì xảy ra với nó à?" Bão Cát meo, mắt nheo lại vẻ lo lắng.

"Lúc chiều, tôi đã thấy nó đi vào hang ổ của một Hai Chân," Tim Lửa thừa nhận thẳng thừng. "Tôi nghĩ nó đã để họ cho nó ăn một thời gian rồi."

Bão Cát cau mày. "Nó có trông thấy anh không?"

"Không."

"Anh nên bảo cho nó biết," Bão Cát khuyên. "Tự chân Mây cần phải quyết định là nó thuộc về đâu."

"Nhưng nhờ nó quyết định trở về với cuộc sống mèo kiểng thì sao?" Tim Lửa phản đối. Hôm nay anh mới nhận ra là mình muốn chân Mây ở lại bộ tộc biết chừng nào. Không phải chỉ vì bản thân anh, hay để chứng tỏ với những mèo khác rằng chiến binh không nhất thiết phải sinh ra trong bộ tộc, mà còn vì chân Mây nữa. Nó có rất nhiều thứ để trao tặng cho bộ tộc, và nó sẽ được đền đáp xứng đáng bằng lòng trung thành của họ. Tim Lửa cảm thấy tim mình bắt đầu đập mạnh khi nghĩ đến những gì mà chân Mây có thể vứt bỏ.

"Thì đó là quyết định của nó." Bão Cát từ tốn meo.

"Phải chi tôi là một mèo bảo trợ tốt hơn..."

"Đó không phải là lỗi của anh," Bão Cát cắt ngang. "Anh không thể thay đổi được những gì trong tim nó."

Tim Lửa nhún vai bất lực.

"Hãy nói chuyện với nó đi," Bão Cát giục. "Xem nó muốn gì. Rồi cứ để nó tự quyết định cho bản thân nó." Mắt cô tròn xoe, hết sức thông cảm, nhưng Tim Lửa vẫn thấy khổ sở. "Đi tìm nó đi." Cô meo. Tim Lửa gật đầu khi Bão Cát đứng dậy và bước đi khuất vào rừng cây.

Với trái tim u uất, anh lại bò xuống khe núi, đi thẳng đến hõm cát huấn luyện, thắc thỏm mong chân Mây sẽ trở về trại bằng lối mà nó đã đi. Anh không muốn đối mặt với lính nhỏ của mình như thế này; anh sợ rằng mình sẽ đẩy chân Mây đi mãi mãi. Nhưng anh cũng biết rằng Bão Cát nói đúng. Chân Mây không thể sống trong bộ tộc Sấm mà vẫn đặt một chân vào cuộc sống mèo kiếng được.

Tim Lửa ngồi trong hõm cát khi mặt trời chìm xuống phía sau rừng cây. Không khí vẫn còn ấm áp cho dù những cái bóng dài đã vắt ngang qua nền cát. Sắp đến giờ cho ăn tối rồi. Tim Lửa bắt đầu tự hỏi không biết chân Mây có trở về hay không. Vừa lúc, anh nghe thấy tiếng bụi cây sột soạt, rồi tiếng những bàn chân nhỏ xíu bước đi và biết rằng chân Mây đang tới, trước cả khi anh ngửi được mùi của nó.

Thằng lính nhỏ chạy lon ton vào khoảng đất trống với đuôi và tai dựng đứng lên. Nó phớt phỏ tha một con chuột chù nhỏ xíu trong miệng, cái thứ mà nó bỏ ngay xuống khi nhìn thấy Tim Lửa. "Cậu làm gì ở đây vậy?" Tim Lửa nghe như có sự hờn trách trong giọng của tên mèo trẻ. "Cháu đã hứa với cậu là cháu sẽ trở về vào giờ ăn mà. Cậu không tin cháu sao?"

Tim Lửa lắc đầu. "Không."

Chân Mây ngheo đầu sang một bên, lộ vẻ bị xúc phạm. "Hừ, cháu đã bảo là cháu sẽ về mà, thì cháu đã về rồi đây." Nó phản đối.

"Tôi đã thấy cháu." Tim Lửa meo cộc lốc.

"Thấy ở đâu?"

"Tôi thấy cháu đi vào nhà của kẻ Hai Chân đó." Anh ngừng.

"Thì sao?"

Tim Lửa sững sốt đến gần như á khẩu trước thái độ ơ hờ của chân Mây. *Chẳng lẽ nó không nhận thức được điều nó đã làm hay sao?* "Đáng lẽ trò phải đi sẵn cho bộ tộc." Anh rít lên, cơn giận sôi sùng sục trong bụng anh.

"Thì cháu đi sẵn mà." Chân Mây trả lời.

Tim Lửa nhìn con chuột chù mà chân Mây vừa để xuống đất một cách khinh bỉ. "Thế, trò nghĩ có bao nhiêu mèo sẽ no bụng với con chuột đó."

"Ừm, cháu chẳng lấy gì cho bản thân mình cả." Chân Mây meo.

"Chỉ vì trò đã no căng với mớ thức ăn mèo kiếng rồi!" Tim Lửa quát. "Tại sao trò còn quay về đây làm gì?"

"Tại sao cháu không được quay về? Cháu chỉ ghé thăm Hai Chân để kiếm thức ăn thôi mà." Chân Mây meo với vẻ bối rối thật sự. "Có vấn đề gì à?"

Điện tiết lên vì thất vọng, Tim Lửa ngao. "Tôi thật sự không thể không tự hỏi xem mẹ trò có đúng không khi đem cho đứa con đầu lòng của bà đi cho nó trở thành mèo bộ tộc."

"Ừm, thì bây giờ bà đã làm rồi còn gì," chân Mây rít trả lại Tim Lửa. "Bởi vậy cậu bị kẹt với cháu rồi!"

"Tôi có thể bị kẹt với trò như là một lính nhỏ, nhưng tôi có thể ngăn trò trở thành chiến binh đấy!" Tim Lửa đe dọa.

Mắt chân Mây mở to ngạc nhiên. "Cậu không làm được đâu! Không đời nào! Cháu sẽ trở thành một chiến binh vĩ đại đến

nổi cậu không tài nào cản được cháu." Nó ngang ngạnh nhìn Tim Lửa chăm chăm, đầy vẻ thách thức.

"Tôi còn phải nói với trò bao nhiêu lần nữa đây, rằng còn nhiều điều hơn chỉ đơn giản là đi săn với chiến đấu để trở thành chiến binh. Trò cần phải biết là mình đi săn hay chiến đấu là vì điều gì!" Tim Lửa nén lại cơn cuồng nộ đang dồn lên trong ngực mình.

"Cháu biết mình đang chiến đấu vì cái gì. Giống như cậu thôi - để tồn tại!"

Tim Lửa nhìn sững vào chân Mây, không tin nổi. "Tôi chiến đấu vì bộ tộc, không phải vì bản thân mình." Anh ngao.

Chân Mây vẫn nhìn Tim Lửa trân trân. "Thôi được," nó meo. "Cháu sẽ chiến đấu vì bộ tộc, nếu đó là tiêu chuẩn để trở thành chiến binh. Rốt cuộc thì cũng giống như nhau cả thôi."

Tim Lửa cảm thấy muốn cào cái thằng mèo óc chuột này một cái, nhưng anh hít một hơi thật sâu và bình tĩnh meo. "Cháu không thể sống với một chân trong hai thế giới được, chân Mây. Cháu sẽ phải quyết định. Cháu phải chọn xem cháu muốn sống theo luật chiến binh như một mèo bộ tộc, hay là cháu muốn sống cuộc đời của một mèo kiểng." Trong khi nói, anh nhớ lại chính xác những lời của Sao Xanh đã nói như vậy với anh khi Vuốt Cọp bắt gặp anh nói chuyện với Vết Ố, anh bạn mèo kiểng cũ của mình ở bìa rừng. Sự khác nhau ở chỗ, Tim Lửa không hề gặp khúc mắc gì trong việc nhận ra xem lòng trung thành của mình nằm ở đâu. Anh đã là một mèo bộ tộc ngay vào khoảnh khắc anh đặt chân vào rừng rồi, ít nhất là trong tâm trí của anh.

Chân Mây trông có vẻ sững sờ. "Tại sao cháu phải chọn chú? Cháu thích sống theo cách của mình, và cháu sẽ không thay đổi nó chỉ để làm cậu vui lòng hơn đâu!"

"Điều đó không phải để làm tôi vui lòng hơn," Tim Lửa quát. "Điều đó là tốt cho cả bộ tộc! Cuộc sống của mèo kiểng đi ngược lại tất cả những điều lệ trong luật chiến binh." Anh chùng hững nhìn khi chân Mây chẳng đếm xỉa gì đến mình, nhặt con chuột chù của nó lên, rồi ngang nhiên băng qua mặt anh về phía trại. Tim Lửa hít một hơi thật dài, cố nén sự thôi thúc muốn đuổi chân Mây ra khỏi lãnh thổ bộ tộc Sấm một lần và mãi mãi. *Cứ để nó tự quyết định.* Anh lằm thằm lặp lại lời của Bão Trắng khi đi theo thằng lính nhỏ trở về trại. Suy cho cùng thì, anh ráo riết tự nhủ, chân Mây chẳng gây hại gì khi xơi thức ăn của mèo kiểng. Anh chỉ hy vọng đừng có mèo nào khác phát hiện ra thôi.

Khi họ về đến gần hàng kim tước, Tim Lửa nghe thấy tiếng đất rơi lộp độp xuống khe núi. Anh dừng lại đợi, hy vọng đó là Bão Trắng đi săn về, nhưng một mùi ẩm trong không khí của buổi xế chiều cho anh biết đó là Da Xỉ Than.

Cô mèo xám nhỏ nháy loạc choạc xuống tảng đá cuối cùng. Hai hàm răng cô ngậm đầy lá thuốc và cô lê bước lạch lè.

"Cô ổn chứ?" Tim Lửa meo.

Da Xỉ Than nhả đám thảo dược xuống. "Em ổn mà, thật đấy," cô thở phò phò. "Chỉ có cái chân làm em phát cáu thôi, nó làm em mất bao nhiêu thời gian để đi tìm lá thuốc."

"Cô nên nói với Nanh Vàng," Tim Lửa meo. "Bà ấy không muốn cô quá sức đâu."

"Không!" Da Xỉ Than meo, lắc đầu nguầy nguậy.

"Được rồi, được rồi," Tim Lửa đồng ý, ngạc nhiên vì sự từ chối quyết liệt của cô. "Ít nhất thì hãy để tôi mang đám thảo dược này giùm cô."

Da Xỉ Than chớp mắt với anh vẻ biết ơn. "Cầu bộ tộc Sao đuổi hết lũ bọ chết ra khỏi ổ của thầy," cô rù rừ, mắt sáng long lanh. "Em không định câu gắt đâu. Chỉ vì Nanh Vàng đang bận quỳnh cả lên. Da Cây Liễu đã bắt đầu sinh con từ hồi trưa này."

Tim Lửa cảm thấy hơi lo lắng. Ca sinh cuối cùng mà anh thấy là của Suối Bạc. "Chị ấy ổn chứ?"

Da Xỉ Than liếc đi chỗ khác. "Em không biết," cô lầm bầm. "Em xin được đi hái thuốc thay vì ở lại trợ giúp." Một vẻ u ám thoáng sượt qua gương mặt cô. "Em... em không muốn ở đó..."

Tim Lửa đoán là cô cũng đang bị ám ảnh về Suối Bạc. "Đi nào," anh meo. "Chúng ta càng sớm biết bà ấy thế nào thì chúng ta càng sớm hết lo." Anh bước nhanh hơn.

"Khoan!" Da Xỉ Than nhăn mặt, lê bước theo anh. "Thầy sẽ là mèo đầu tiên biết em có bình phục một cách thần kỳ hay không. Nhưng bây giờ thầy phải đi chậm lại đã!"

Khi họ bước vào trại, Tim Lửa biết ngay lập tức rằng việc sinh nở của Da Cây Liễu đã trót lọt. Độc Nhãn và Đuôi Đốm Xám đang bước ra khỏi nhà trẻ, mắt họ dịu dàng đầy thương mến và những tiếng rù rừ của họ vang tới tận phía này của trắng trống.

Bão Cát lao bổ đến chào họ với tin tốt lành. "Da Cây Liễu đã sinh được hai mèo cái và một mèo đực!" Cô báo.

"Da Cây Liễu thế nào rồi?" Da Xỉ Than lo lắng hỏi.

"Chị ấy vẫn ổn," Bão Cát trấn an cô. "Đang cho chúng bú."

Da Xỉ Than bật lên một tiếng rù thật lớn. "Em phải vào xem mới được." Cô meo và tất tưởi lê bước về phía nhà trẻ.

Tim Lửa thả mớ thảo dược ra khỏi miệng và nhìn quanh.
"Chân Mây đâu?"

Bão Cát nheo mắt lại một cách tinh quái. "Vằn Đen thấy nó đem về con mèo chẳng ra gì liền đuổi nó đi dọn dẹp chỗ ngủ cho các mèo già rồi."

"Tốt." Tim Lửa meo, lần đầu tiên hài lòng với sự can thiệp của Vằn Đen.

"Anh đã nói chuyện với chân Mây chưa?" Bão Cát meo, giọng cô trở nên nghiêm túc hơn.

"Rồi." Nỗi vui mừng của Tim Lửa về việc sinh nở của Da Cây Liễu tan biến như giọt sương dưới ánh mặt trời giữa trưa khi anh nghĩ về sự thờ ơ của lính nhỏ mình.

"Hả?" Bão Cát giục. "Nó đã nói gì?"

"Tôi không nghĩ là nó đã nhận ra việc làm sai trái của mình."
Tim Lửa nói với vẻ chán chường.

12

Bạn đang đọc truyện trên: Truyen3S.Com

Trước Sau

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: sachmoi.net

"Da Xỉ Than! Cô đang làm gì ở đây vậy?" Tim Lửa quay phắt lại và đối mặt với cô mèo lang y. "Cô làm chuyện này à?"

Một đồng lá thuốc nằm giữa hai hàm răng của Da Xỉ Than. Cô ngược cầm lên một cách bướng bỉnh. "Họ cần sự giúp đỡ của em. Chẳng có gì dành cho họ ở trại của họ cả, ngoại trừ bệnh tật."

"Vì vậy họ trở lại thẳng tới đây!" Tim Lửa quắc mắt nhìn cô, giận dữ. "Cô đã tìm thấy họ ở đâu?"

"Gần gò đá Thái Dương. Em đã ngửi thấy mùi bệnh tật của họ vào hôm qua, trong khi em đi hái thuốc. Họ đang tìm một nơi an toàn để ẩn náu." Da Xỉ Than meo.

"Và cô đã đưa chúng về đây," Tim Lửa khịt mũi. "Chắc chắn chúng mò trở lại lãnh thổ của chúng ta chỉ vì chúng biết là cô sẽ thương hại chúng." Sự lo lắng cho những mèo bộ tộc Bóng Tối của Da Xỉ Than đã thể hiện rõ ràng khi chúng ở trong trại bộ tộc Sấm. "Cô nghĩ cô có thể chữa trị cho chúng mà không bị mèo nào phát hiện chắc?" Tim Lửa chất vấn. anh không thể tin rằng Da Xỉ Than lại đặt vào chính bản thân - và tất cả những mèo còn lại của bộ tộc Sấm - vào mối nguy hiểm như vậy.

Da Xỉ Than nhìn vào mắt anh, không tỏ vẻ sợ hãi gì. "Đừng giả vờ là thầy tức giận thật sự với em. Thầy cũng thấy tội nghiệp họ mà," cô nhắc nhở anh. "Thầy sẽ không thể đuổi họ lần thứ hai đâu!"

Tim Lửa thấy rõ là cô tin chắc mình đã làm đúng, và anh phải thừa nhận sự thật trong những lời nói của cô – anh không thể chối rằng mình cũng cảm thấy lo cho cặp mèo bệnh tật kia, và đã thấy xốn xang trước sự thiếu lòng trắc ẩn của Sao Xanh. "Nanh Vàng có biết không?" Anh meo, cơn giận vơi bớt đi.

"Không. Em nghĩ vậy." Da Xỉ Than trả lời.

"Bệnh của họ thế nào rồi?"

"Họ đang bắt đầu bình phục." Da Xỉ Than lộ vẻ hài lòng trong giọng nói của mình.

"Tôi vẫn ngửi thấy mùi bệnh tật." Tim Lửa nghi ngờ.

"À, họ chưa khỏi hoàn toàn. Nhưng họ sẽ khỏi."

Giọng Mây Còi chột rồ rồ cất lên từ mảng tối đằng sau anh. "Chúng tôi cảm thấy đỡ hơn rồi, nhờ Da Xỉ Than đấy."

Tim Lửa có thể nghe thấy giọng Mây Còi đã mạnh hơn so với lúc ở trong trại bộ tộc Sấm, và đôi mắt của tên chiến binh trẻ sáng lấp lánh trong bóng tối. "Họ có vẻ khá hơn," anh thừa nhận, quay trở lại với cô mèo lang y trẻ. "Cô làm thế nào vậy? Dường như Nanh Vàng nghĩ căn bệnh này là chết mà."

"Chắc là em đã tìm đúng sự kết hợp giữa lá thuốc và các quả mọng." Da Xỉ Than phẫn chấn trả lời. Tim Lửa nhận thấy cô nói với phong thái tự tin mà anh đã không nghe thấy ở cô từ lâu rồi, và anh đã nhìn thấy lại tinh thần của cô lính nhỏ hoạt bát, đầy ý chí mà anh từng huấn luyện.

"Giỏi lắm!" Anh meo. Bất chợt, anh tự động nghĩ xem Sao Xanh sẽ vui mừng như thế nào với cái tin một mèo bộ tộc Sấm có thể tìm ra cách chữa trị căn bệnh lạ của một mèo bộ tộc Bóng Tối. Nhưng rồi anh lại nhớ rằng Sao xanh không còn là tộc trưởng như bà trước kia nữa. Tốt hơn không nên kể cho

bà nghe về việc Da Xỉ Than giấu bọn mèo bộ tộc Bóng Tối trong lãnh thổ bộ tộc Sấm. Sự phán xét của bà đã bị che mờ bởi nỗi ám ảnh bị tấn công.

Tim Lửa nhận thấy chừng nào bọn mèo kia còn ở đây, thì họ còn gặp nguy hiểm. Anh sợ Sao Xanh sẽ ra lệnh giết họ ngay lập tức nếu bà phát hiện họ vẫn còn ở lì trên lãnh thổ bộ tộc Sấm. "Tôi rất tiếc, Da Xỉ Than," anh lắc đầu. "Những mèo này phải đi thôi. Ở đây không an toàn cho họ đâu."

Da Xỉ Than giật đuôi thất vọng. "Họ quá yếu để trở về trại của họ. Có thể em chữa được cho họ, nhưng em không giỏi đi săn lắm. họ đã không ăn đàng hoàng mấy ngày rồi."

"Để tôi đi bắt cho họ thứ gì đó," Tim Lửa đề nghị. "Vậy sẽ khiến cho họ có sức để về nhà."

"Nhưng khi chúng tôi trở về thì sao?" Cổ Trắng nói rề rề từ bóng tối.

Tim Lửa không thể trả lời hẳn, nhưng anh không thể chủ quan với việc căn bệnh của họ có thể len lõi vào trong trại bộ tộc Sấm. Thêm nữa, chẳng may một đội tuần tra bộ tộc Bóng Tối xộc vào lãnh thổ bộ tộc Sấm để tìm những chiến binh mất tích của họ thì sao?

"Tôi sẽ cho các anh ăn; sau đó các anh phải đi." Anh lặp lại.

Giọng nói của Mây Còi khàn khàn la hét cỡ khi hẳn khó nhọc cất mình thành vị trí ngồi, chân hẳn quờ quạng trên nền đất cứng. "Làm ơn đừng đuổi chúng tôi về! Sao Đêm yếu lắm rồi. Như thể căn bệnh đó mỗi ngày lại lấy đi mất một mạng mới của ngài vậy. Hầu hết bộ tộc nghĩ là ngài sẽ chết."

Tim Lửa nhú mày. "Chắc chắn ông ta còn rất nhiều mạng."

"Anh chưa thấy ngài yếu thế nào đâu!" Cổ Trắng thét lên. "Bộ tộc rất sợ. Không mèo nào sẵn sàng đảm nhận vị trí của ngài cả."

"Thế còn Long Xỉ Than, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc các anh thì sao?" Tim Lửa hỏi. Hai con mèo bộ tộc Bóng Tối nhìn đi chỗ khác, không trả lời. Điều đó có nghĩa là Long Xỉ Than đã chết rồi, hay là ông ta quá già để trở thành tộc trưởng? Giống như Sao Đêm, Long Xỉ Than đã là một mèo già khi Đuôi Gãy bị đuổi đi. Tim Lửa cảm thấy mối cảm thông của mình đang thắng thế, bất chấp sự phán đoán sáng suốt hơn của anh. "Thôi," anh lén cắn thở dài. "Các anh có thể ở đây cho đến lúc đủ khỏe để đi."

"Cảm ơn Tim Lửa." Mây Còi khò khè meo. Mắt hắn sáng lên tỏ vẻ biết ơn. Tim Lửa khẽ nghiêng đầu, nhận thấy thật khó khăn biết bao cho những chiến binh bộ tộc Bóng Tối kiêu hãnh này phải thừa nhận là mình lệ thuộc vào một bộ tộc khác.

Anh quay đi và bước ngang qua Da Xỉ Than. Cô thì thào khi anh qua. "Cảm ơn, Tim Lửa. Em biết thầy hiểu tại sao em lại đưa họ vào đây." Đôi mắt cô tràn đầy vẻ thương cảm. "Em không thể để họ chết. Ngay cả họ đến từ một bộ... bộ tộc khác." Và Tim Lửa biết cô đang nghĩ về Suối Bạc, cô mèo bộ tộc Sông mà cô không thể cứu được.

Anh liếm tai cô một cách trêu mến. "Cô là một mèo lang y đích thực," anh rừ rừ. "Đó là lý do tại sao Nanh Vàng chọn cô làm học trò của bà."

Tim Lửa không mất bao lâu để bắt một con chim hét và một con thỏ cho những mèo bộ tộc Bóng Tối. Phần này của khu rừng rất nhiều mối. Anh cẩn thận để không lạc qua phần biên giới của bộ tộc Sông, mặc dù anh bị thôi thúc – mùi con mối ở phía đó còn mạnh hơn ở đây, đã lâu rồi Tim Lửa chưa nếm lại món chuột nước. Nhưng anh rất hài lòng với con thỏ ngon lành vừa bắt được bên cạnh gò đá Thái Dương, còn con chim

hét thì thật dễ bắt khi nó đang mãi đập vỡ một con ốc sên nên không nghe thấy Tim Lửa rón rén đến.

Da Xỉ Than đang nằm thụp mình cạnh gốc cây sồi già khi anh quay lại, miệng nhai quả mọng rồi nhổ vào hỗn hợp thuốc của cô. Tim Lửa hích những con mồi vào trong cái hang rế cây, nhưng anh không vào. Mùi bệnh tật tanh lợm khiến anh sợ vào trong ấy.

Nhìn Da Xỉ Than trộn thuốc, đột nhiên anh cảm thấy lo sợ cho cô mèo nhỏ. Chắc chắn cô đã ra vào hang rất nhiều lần. "Cô ổn chứ?" Anh khẽ meo.

Da Xỉ Than ngược lên khỏi mớ thuốc của mình. "Vâng, em ổn," cô đáp. "Và em rất mừng là thầy đã tìm ra họ. Em không thích giấu bộ tộc về việc này."

Tim Lửa giật đuôi bức bối. "Tôi nghĩ chúng ta nên giữ bí mật chuyện này." Anh bảo cô.

Da Xỉ Than nheo mắt lại. "Thầy không định nói với Sao Xanh à?"

"Bình thường tôi sẽ..." Tim Lửa bắt đầu một cách do dự.

"Nhưng bà vẫn chưa vượt qua được vụ việc của Vuốt Cọp." Da Xỉ Than nói nốt câu.

Tim Lửa thở dài. "Đôi khi tôi nghĩ bà đã khá hơn, nhưng sau đó bà lại nói điều gì đó hoặc là..." Giọng anh lạc đi.

"Nanh Vàng nói phải cần có thời gian để bà bình phục." Da Xỉ Than meo.

"Vậy ra Nanh Vàng cũng để ý thấy à?"

"Thật tình mà nói thì," Da Xỉ Than lầm bầm một cách đắn đo, "em nghĩ hầu như cả bộ tộc cũng để ý thấy vậy."

"Họ nói gì?" Tim Lửa không chắc mình có muốn nghe câu trả lời hay không.

"Bà đã là một tộc trưởng vĩ đại trong một thời gian dài. Họ chỉ đang đợi bà trở lại đúng là bà thôi." Câu trả lời của Da Xỉ Than đã xoa dịu Tim Lửa. Niềm tin của bộ tộc đang dần vững mạnh, và nên tin là Sao Xanh sẽ bình phục.

"Cô có quay về cùng với tôi không?" Anh meo.

"Em phải làm xong việc ở đây đã." Da Xỉ Than dùng răng nhặt một quả mọng khác lên và bắt đầu nhai.

Tim Lửa cảm thấy ngại ngại khi đi khỏi, để Da Xỉ Than lại một mình với hai mèo bộ tộc Bóng Tối và với cái mùi gớm ghiếc khiến lông của anh rợn lên. Anh tự hỏi để họ ở lại như vậy có đúng không.

Phía ngoài trại bộ tộc Sấm, anh trú mình dưới một bụi cây rậm rạp và làm vệ sinh thân thể. Anh nheo mắt lại trước mùi hôi thối của những mèo bệnh tật của bộ tộc Bóng Tối. Anh ước gì mình có thể rửa trôi thứ mùi đó bằng nước từ con suối phía sau hõm cát luyện tập, nhưng dòng suối đã cạn nhiều ngày rồi. Anh sẽ phải ngược lại về phía dòng sông nếu anh muốn tìm thấy nước. đã đến lúc phải quay về, trước khi những mèo trong bộ tộc bắt đầu thắc mắc anh đang ở đâu. Anh sẽ trở lại tìm Vần Xám vào một ngày khác.

Bão Cát gặp anh khi anh hiện ra khỏi hàng kim tuyến và vào trắng trống. "Đi săn à?" Cô meo.

"Đi tìm Vần Xám." Tim Lửa quyết định thừa nhận phần dễ nhất của sự thật.

"Thế thì tôi không nghĩ anh sẽ tìm thấy dấu vết gì của chân Mây đâu." Bão Cát meo, dường như không quan tâm đến sự thú nhận của Tim Lửa.

"Nó không có ở trong trại à?"

"Mới sớm bảnh mắt nó đã đi sẵn rồi."

Tim Lửa biết là cô cũng đang nghi ngờ như anh rằng chân Mây lại đi gặp Hai Chân. "Tôi nên làm gì đây?"

"Tại sao chúng ta không cùng đi tìm nó nhỉ?" Bão Cát đề nghị. "Không chừng có thêm tôi nói chuyện với nó, chúng ta có thể làm cho nó hiểu ra vấn đề."

Tim Lửa gật đầu một cách biết ơn. "Ừ, cũng đáng thử." Anh đồng ý.

Anh dẫn đường băng qua Rừng Thông, không mèo nào nói chuyện trong khi họ chạy nhẹ ru trên mặt đất. Không khí phẳng lặng, lớp lá kim mềm xốp và mát rượi dưới chân họ. Tim Lửa nhận thức sâu sắc rằng con đường này cũng quen thuộc với anh hết đường đến điểm Bốn Cây hay gò đá Thái Dương vậy, nhưng Bão Cát thì thận trọng hơn, chốc chốc cô cứ phải dừng lại để đánh hơi và kiểm tra các mốc mùi.

Khi họ ra khỏi Rừng Thông và tiến vào khu rừng xanh rì, Tim Lửa có cảm giác là nỗi lo lắng của Bão Cát đang tăng lên. Anh liếc nhìn cô và thấy vẻ căng thẳng trên đôi vai cô khi dây hang ổ của Hai Chân lừ lừ hiện ra phía trước họ.

"Anh có chắc là nó đi qua đường này không?" Cô thì thầm, nháo nhác nhìn qua bên này bên kia. Một con chó sủa lên và lông Bão Cát xù dựng ra.

"Không sao, con chó đó không rời khỏi vườn của nó đâu." Tim Lửa trấn an cô, cảm thấy kỳ kỳ vì mình biết được những việc

như thế này. Bão Cát đã từng châm chích cái nguồn gốc mèo kiểng của anh khi anh mới gia nhập bộ tộc, và vì cô đã chấp nhận anh hoàn toàn như một mèo rừng, cho nên, anh cảm thấy ngại ngùng khi nhắc cô rằng anh đã được sinh ra ở một nơi khác.

"Hai Chân không mang chó của họ ra đây sao?" Cô meo.

"Đôi khi," Tim Lửa thú nhận. "Nhưng chúng ta sẽ có rất nhiều dấu hiệu cảnh báo trước. Bọn chó của Hai Chân thường không lảng lảng đi qua rừng. Cô sẽ nghe thấy chúng trước khi ngửi thấy chúng, mà mùi hôi của bọn chúng không thoang thoảng đâu." Anh hy vọng sự khôi hài của mình có thể giúp Bão Cát thư giãn, nhưng cô vẫn không bớt căng thẳng đi chút nào.

"Đi," anh giục. "Mùi của chân Mây ở đây rồi." Anh chà má vào một cuống mâm xôi. "Cô thấy nó còn mới không?"

Bão Cát nhoài tới và hít cuống mâm xôi. "Mới."

"Vậy thì tôi nghĩ chúng ta có thể đoán nó đi về đâu." Tim Lửa bước vòng quanh cuống mâm xôi, cảm thấy nhẹ nhõm vì ít nhất thì cái mùi đó cũng dẫn họ xa khỏi khu vườn của Công Nương. Anh không mong Bão Cát gặp chị mèo kiểng của mình. Kể từ khi anh mang chân Mây vào trại, cả bộ tộc đều biết anh giữa anh vẫn đi thăm chị, nhưng họ không biết được tình cảm gắn kết giữa anh với Công Nương, và anh thích cứ tiếp tục như vậy hơn. Tốt nhất là hãy để cho những mèo khác tin rằng anh luôn một lòng một dạ hướng về bộ tộc, bất chấp mối thâm tình giữa anh và chị mình.

Khi họ đến gần hàng rào mà hôm trước chân Mây đã leo qua, Tim Lửa có cảm giác chồn chợn nổi lên khắp da mình. Có những mùi mới ở đây cùng với mùi của chân Mây. Có điều gì đó đã thay đổi. Anh dẫn Bão Cát đến cây bạch dương màu bạc và cô theo anh nhẹ nhàng leo lên thân cây trơn láng và rẽ vào

những nhánh cây của nó. Tim Lửa có thể thấy ria của cô giật giật khi cô hít ngửi không khí.

Tim Lửa hé mắt nhìn qua khung cửa sổ vào nhà của Hai Chân. Khoảng không bên trong tối om om và trống trơn một cách bí hiểm. Anh giật thót mình khi một cánh cửa đóng sầm lại, tạo nên một tiếng động dội vang như tiếng sấm. Anh bắt đầu phát hoảng.

"Nó là gì vậy?" Bão Cát sợ sệt hỏi khi Tim Lửa nhảy xuống hàng rào, đuôi anh xù vểnh lên.

"Có gì đó lạ lắm đang diễn ra. Ngôi nhà trống trơn. Ở đó đi," anh ra lệnh. "Để tôi lại nhìn gần hơn xem."

Anh rón rén qua khu vườn, chúm người thấp xuống. Khi anh đến gần cánh cửa hang ổ của Hai Chân, anh nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình. Anh quay lại thấy Bão Cát, gương mặt cô căng thẳng nhưng rất quyết đoán. Anh gật đầu với cô, thầm đồng ý rằng cô có thể đi cùng anh nếu cô muốn, rồi anh lại quay về hướng cánh cửa.

Đúng lúc, tiếng âm âm của một con quái vật cất lên. Tim Lửa nằm ẹp xuống lối mòn ôm dọc theo một bên hông căn nhà. Lông xù lên sợ hãi, nhưng anh vẫn tiếp tục trườn đi, cho đến khi tới được cuối lối mòn. Từ chỗ bóng râm mà ánh nắng mặt trời chiếu qua một ma trận không cây cối những hang ổ của Hai Chân, anh ló nhìn ra.

Anh cảm thấy Bão Cát thở phì phò bên cạnh mình, da của cô cọ nhẹ vào người anh. "Nhìn kìa." Anh rít khế. Một con quái vật khổng lồ, to gần bằng cả cái hang ổ của Hai Chân, đứng trên đường Sấm Rền. Tiếng kêu inh tai phát ra từ bụng của con quái vật.

Cả hai con mèo co rúm lại khi một cánh cửa khác của căn nhà đóng sập lại ở ngay góc gần chỗ họ. Tim Lửa thấy một kẻ Hai

Chân bước đến chỗ con quái vật, trong tay hắn có vật gì đó
đụng đưa. Trông giống như một cái hang(*) được đan bằng
những nhánh cây khô giòn. Qua những mắt lưới cứng ở một
đầu cái hang đó, Tim Lửa có thể thấy một đụn lông trắng
mềm. Nhìn kỹ hơn, thì Tim Lửa cảm thấy tim mình chao đi khi
nhận ra gương mặt phía sau những mắt lưới. mắt anh trợn
tròn lên kinh hãi.

(*) Ý nói ở đây là cái lồng gỗ nhốt mèo, dưới con mắt của Tim
Lửa.

Đó là chân Mây!

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: sachmoi.net

"Cứu với! Đừng để họ mang cháu đi!" Tim Lửa nghe thấy tiếng ngao thốt thanh của chân Mây vang lên, át cả tiếng gầm rú của con quái vật.

Gã Hai Chân chẳng động tĩnh gì. Hắn trèo vào trong con quái vật cùng với chân Mây và đóng sầm cửa lại. Trong một đám khói ngột ngạt, con quái vật rồ đi và lao vút trên đường Sấm Rền.

"Không! Dừng lại!"

Tim Lửa không để ý đến tiếng gào của Bão Cát khi anh lao ra khỏi lối mòn và chạy như điên theo con quái vật. Con đường đá thô nhám cào xé chân anh, nhưng cho dù anh có chạy hết sức đi nữa, con quái vật vẫn chạy nhanh hơn, cho đến khi nó vòng qua một khúc quanh và biến mất khỏi tầm nhìn.

Tim Lửa dừng sững lại, những đệm chân của anh đau nhói và tim anh nện thùm thụp. Bão Cát lại gọi anh. "Tim Lửa! Trở lại đi!"

Tim Lửa đứng chết trân giữa đường Sấm Rền vắng tanh, nhìn lại nơi con quái vật đã đậu trước đó vài khoảnh khắc, rồi vội vàng trở về chỗ Bão Cát. Tê cứng người vì sốc, anh nhắm mắt đi theo Bão Cát khi cô dẫn anh đi dọc theo lối mòn ngang qua hang ổ của gã Hai Chân, qua khu vườn, lên hàng rào để vào lại vùng an toàn của khu rừng.

"Tim Lửa!" Bão Cát kêu thảng thốt khi họ vừa đáp xuống nền đất rừng đầy lá. "Anh không sao chứ?"

Tim Lửa không trả lời nổi. Anh nhìn lăm lăm vào cái hàng rào trợ trụ, cố hiểu những gì mình vừa trông thấy. Bọn Hai Chân đã bắt mất chân Mây! Tim Lửa không thể gạt bỏ được vẻ mặt khiếp đảm của thằng mèo trẻ. Bọn họ mang nó đi đâu? Cho dù đi đâu chẳng nữa, thì chân Mây cũng không muốn đi chút nào.

"Chân anh chảy máu kìa." Bão Cát lầm bầm.

Tim Lửa giơ một chân trước lên và lật lại xem. Anh nhìn chờ đợi vào dòng máu đang rịn ra, cho đến khi Bão Cát vươn tới và bắt đầu liếm những hạt bụi ra khỏi vết toạc của anh. Đau buốt, nhưng Tim Lửa không phản đối. Điều liếm nhিপ nhàng của cô xoa dịu anh, khơi gợi những ký ức xa xưa, thời thơ bé. Dần dần, sự hoảng hốt làm tê liệt tâm trí anh bắt đầu tan đi. "Nó đi rồi." Anh meo một cách sâu thẳm. Tim anh có cảm giác như một khúc gỗ rỗng, réo gào lên đau đớn theo từng nhíp đập.

"Nó sẽ tìm đường về nhà mà," Bão Cát bảo anh. Tim Lửa nhìn vào đôi mắt xanh lá cây điềm tĩnh của cô và cảm thấy le lói hy vọng.

"Nếu nó muốn." Cô meo. Lời nói của cô như gai nhọn đâm vào anh buốt thấu, nhưng mắt cô vẫn đầy nỗi cảm thông, và Tim Lửa biết rằng cô chỉ nói sự thật. "Chân Mây có thể sẽ vui vẻ hơn ở nơi nó sẽ đến," cô meo. "Anh muốn nó vui vẻ mà phải không?"

Tim Lửa gật đầu ảo não.

"Vậy thì đi; trở về trại thôi." Tiếng meo của Bão Cát trở nên phẫn chấn hơn, và Tim Lửa cảm thấy nỗi thất vọng dâng trào.

"Cô thì dễ rồi!" Tim Lửa cãi. "Cô có cùng dòng máu bộ tộc với những mèo bộ tộc còn lại. Chân Mây là mèo thân thích duy nhất của tôi. Bây giờ không còn ai trong bộ tộc gần gũi với tôi nữa."

Bão Cát sững lại như thể Tim Lửa vừa táng cho cô một cái. "Sao anh lại nói như thế? Anh còn có tôi mà!" Cô đập lại. "Tôi không làm gì ngoài việc cố giúp anh. Chẳng lẽ điều đó không có ý nghĩa gì sao? Tôi tưởng tình bạn của chúng ta rất quan trọng đối với anh, nhưng rõ ràng là tôi đã lầm!" Cô quay mặt, hất đầu vào chân Tim Lửa rồi lao biến vào rừng cây.

Anh nhìn cô vụt biến đi, bối rối vì phản ứng của cô. Những đệm chân của anh lại đau xé thịt, và anh cảm thấy bất hảo, rã rời hơn bao giờ hết. Anh bắt đầu bước thò thẩn qua khu rừng, cố ý tránh xa hàng rào nhà Công nương. Anh thậm chí không thể hình dung ra mình sẽ ăn nói thế nào với chị về việc đã xảy ra với đứa con trai của chị.

Theo mỗi bước chân, nỗi lo lắng nhức nhối phải giải thích như thế nào với bộ tộc càng khiến Tim Lửa thêm khổ sở. Anh tưởng tượng Văn Đen sẽ hả hê ra sao khi ông ta hay tin mèo họ hàng của Tim Lửa đã trở lại với cuộc sống ấm êm của mèo kiểng. *Một khi là mèo kiểng, mãi mãi là mèo kiểng!* Lời miệt thị ám ảnh Tim Lửa bấy lâu nay suy cho cùng cũng có phần đúng sự thật. Tiếng lộp sột của một con chuột dưới những tán thông làm anh bừng tỉnh. Bộ tộc vẫn cần phải được ăn. Tim Lửa thụp xuống theo bản năng, nhưng chẳng thấy chí thú săn mồi gì trong lần này. Anh đuổi theo, chộp bắt con chuột với vẻ mau lẹ lãnh đạm, rồi mang nó về trại.

Mặt trời đã chạm đến ngọn cây khi anh về đến đường hầm kim tước. Anh dừng lại để thở cho đều trước khi bước vào trảng trống, con chuột đu đưa giữa quai hàm của anh.

Bộ tộc đang chia lưởi với nhau quanh trại sau bữa ăn tối. Lông Chuột gặp anh ở lối vào trại và Tim Lửa tự hỏi không biết có phải cô đang đợi anh trở về không. "Anh đi lâu quá," cô thản nhiên nhận xét. "Mọi chuyện ổn cả chứ?"

Tim Lửa lúng túng liếc nhìn đi chỗ khác. Anh cảm thấy mình nên chia sẻ tin về chân Mây với Sao Xanh trước.

"Bão Trắng đã điều phối đội tuần tra buổi tối khi anh vắng mặt." Lông Chuột tiếp tục meo.

"È... tốt... cảm ơn." Tim Lửa lập bập. Lông Chuột nghiêng đầu kính trọng và đi khỏi.

Khi nhìn cô đi, Tim Lửa cố tự an ủi mình rằng việc mất chân Mây không có nghĩa là anh sẽ cô độc trong trại. Hầu hết mọi mèo xem ra đã chấp nhận anh là thủ lĩnh trợ tá của họ, bất chấp nghi thức phong danh không hoàn hảo của anh. Tim Lửa chỉ ước gì mình có thể chắc chắn là bộ tộc Sao cũng cảm thấy như vậy, và những nỗi lo sợ ban đầu của anh lại che mờ tâm trí anh như những con quạ vỗ cánh rầm rĩ. Phải chăng việc mất chân Mây là dấu hiệu cho thấy bộ tộc Sao muốn trừng phạt bộ tộc Sấm bằng cách tước đi một chiến binh đầy tiềm năng của họ? Hay tệ hơn, những tổ tiên chiến binh của bộ tộc muốn báo hiệu rằng mèo kiểng không thể thuộc về bộ tộc?

Tim Lửa cảm thấy như chân tay mình quy xuống đến nơi dưới sức nặng của những nỗi lo lắng. Anh bỏ phần của mình vào đồng hồ tươi và nhìn quanh. Bão Cát đang nằm bên cạnh Gió Lốc, với một con chim sẻ ngô trong chân cô. Tim Lửa khựng lại khi cô mèo hoe liếc anh với vẻ trách móc. Anh biết mình cần xin lỗi, nhưng trước tiên anh phải báo cho Sao Xanh biết về chân Mây đã.

Tim Lửa băng tới hang của tộc trưởng và cất lên tiếng chào ở lối vào. Anh ngạc nhiên khi nghe thấy giọng Bão Trắng trả lời. Anh thò đầu vào qua đám địa y và thấy Sao Xanh đang cuộn

mình trong ổ của bà, đầu ngẩng cao và mắt sáng lên khi bà chia lưởi với Bão Trắng. Trong lần này, tộc trưởng bộ tộc Sấm trông như bất kỳ chiến binh nào khác, tận hưởng sự đồng hành của một mèo bạn đáng tin cậy. Và khi thấy biểu hiện hài lòng trên mặt Sao Xanh, Tim Lửa không dám làm phiền bà bằng cái tin xấu của mình. Anh sẽ nói với bà sau.

"Có chuyện gì vậy?" Sao Xanh meo.

"Tôi... tôi chỉ thắc mắc không biết bà có đói không." Tim Lửa ấp úng.

"Ồ," Sao Xanh nghe có vẻ không hiểu. "Cảm ơn, nhưng Bão Trắng đã mang cho ta một ít mồi rồi." Bà nghiêng đầu về phía con chim bồ câu rừng còn phân nửa nằm dưới nền hang.

"À... vâng, tôi để bà ăn vậy." Tim Lửa lập tức lùi trở ra trước khi bà kịp hỏi anh đã làm những gì. Anh trở lại đống mồi tươi và lấy con chuột mà anh đã bắt được, mang ra chỗ bụi tầm gai nơi Bão Cát và Gió Lốc đang nằm.

Bão Cát ngoảnh đi chỗ khác khi cô thấy Tim Lửa tới và chăm chú vào việc xé chiếc cánh con mồi của mình. Tim Lửa đặt con chuột xuống đất.

"Xin chào," Gió Lốc chào anh. "Tôi nghĩ anh sẽ bỏ bữa chứ."

Tim Lửa cố rù rừ một cách thân thiện để đáp lại, nhưng câu trả lời của anh lại cất lên ồm ồm. "Một ngày bận rộn." Gió Lốc liếc nhìn Bão Cát, vẫn còn ngó lơ anh thủ lĩnh trợ tá, và Tim Lửa nghĩ là mình đã thấy ria của anh chiến binh rắn chắc hơi nhúc nhích.

"Xin lỗi về việc hồi nãy." Tim Lửa thì thầm với Bão Cát.

"Không có chi." Cô lầm bầm, vẫn không ngược lên.

"Cô là một mèo bạn tốt," Tim Lửa khẳng định. "Xin lỗi vì đã khiến cô nghĩ rằng tôi không đánh giá cô đúng mực."

"Ừm, thì, lần sau hãy cố suy nghĩ cho qua khỏi bộ ria của anh!"

"Chúng ta làm bạn lại nhé?" Tim Lửa meo.

"Chúng ta luôn là bạn mà." Cô đáp tỉnh như không.

Cảm thấy nhẹ nhõm, Tim Lửa nằm xuống cạnh cô và bắt đầu nhấm nháp con chuột của mình. Gió Lốc không nói lời nào, nhưng Tim Lửa để ý thấy đôi mắt anh ta sáng lên thích chí. Cuộc trò chuyện của anh với Bão Cát chắc chắn đang gây chú ý cho các chiến binh khác. Tim Lửa có cảm giác bồn chồn khó tả gờn gợn trên lông mình, và anh bối rối nhìn quanh trắng trống.

Vằn Đen đang ngồi trước hang lính nhỏ và nói chuyện với chân Tần Bì. Tim Lửa tự hỏi tại sao ông ta lại đang nói chuyện với lính nhỏ của Da Bụi, thay vì cùng ăn với các chiến binh khác. Chân Tần Bì lắc đầu, nhưng ông chiến binh mèo mướp đậm vẫn nói cho đến khi chân Tần Bì cụp mắt nhìn xuống đất và bắt đầu bước qua trắng trống về phía bụi tầm ma.

Tại Tim Lửa giật giật. từ cách mà Vằn Đen nhìn thẳng lính nhỏ lông xám, anh có thể đoán là có việc gì đó đang xảy ra.

Chân Tần Bì dừng lại trước Tim Lửa, cơ thể nhỏ nhắn của nó gồng cứng và đuôi nó ve vẩy một cách hồi hộp.

"Có chuyện gì vậy?" Tim Lửa meo.

"Cháu chỉ thắc mắc không biết chân Mây đang ở đâu," chân Tần Bì meo. "Nó nói nó sẽ trở về vào giờ ăn tối"

Tim Lửa nhìn sượt qua thẳng lính nhỏ đến ông chiến binh đậm màu đang dõi theo họ gần đấy, đôi mắt hổ phách của

ông ta sáng lên vẻ khoái chí rõ ràng rành rành. "Bảo với Văn Đen rằng nếu ông ta muốn biết thì hãy tự đến mà hỏi tên." Anh đáp.

Chân Tần Bì lúi lại. "Tôi... tôi xin lỗi," nó ngập ngừng. "Văn Đen bảo tôi..." Thằng lính nhỏ rê các chân trên mặt đất rồi đột nhiên ngược lên, nhìn thẳng vào mắt Tim Lửa. "Thật sự, không chỉ có Văn Đen muốn biết. Cháu cũng lo lắng lắm. Chân Mây đã hứa là sẽ trở về vào lúc này mà." Thằng lính nhỏ lông xám lẩn chần, liếc nhìn đi chỗ khác, và nói nốt. "Cho dù nó có làm gì đi nữa, chân Mây luôn luôn giữ lời hứa của nó."

Tim Lửa sửng sốt. Anh chưa bao giờ nghĩ chân Mây có thể có được sự tôn trọng và lòng tin của bọn bạn nó như bất kỳ một chiến binh khác. Nhưng chân Tần Bì có ngụ ý gì khi nó nói.
"Cho dù nó có làm gì đi nữa?"

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: sachmoi.net

"Chân Mây không bị sao chứ?" Chân Tần Bì meo.

Tim Lửa lóp chớp mắt khi anh cố tìm ra từ ngữ đúng đắn để giải thích cho sự biến mất của chân Mây. "Tôi tin là chân Mây đã rời khỏi trại." cuối cùng anh meo. Chẳng lợi ích gì khi cố che giấu chuyện đã rồi.

Đôi mắt của chân Tần Bì trợn lên vì sốc. "Rr-rời đi rồi?" nó kêu lên. "Nhưng nó... đáng lẽ nó phải nói với tụi cháu chứ. Ý cháu là, cháu chưa bao giờ nghĩ là nó sẽ ở lại đó!"

"Ở đâu?" Gió Lốc hỏi gằn giọng, và ngồi dậy. "Chuyện gì vậy?"

Chân Tần Bì liếc Tim Lửa với vẻ tội lỗi, biết là mình vừa tiết lộ ra bí mật của thằng bạn.

"Trở lại buổi tối của cậu đi," Tim Lửa nhỏ nhẹ nói. "Cậu có thể nói với Văn Đen rằng chân Mây đã trở lại với cuộc sống mèo kiểng của nó rồi. Không cần phải giữ bí mật nữa đâu."

"Chỉ là cháu không thể nào tin được là nó thật sự đi khỏi," chân Tần Bì nói ỉu xìu. "Cháu sẽ nhớ nó lắm." Thằng mèo quay mặt và thất thểu lê bước về hang lính nhỏ, nơi Văn Đen đang ngồi đợi nó như một con cú đói. Cho tới lúc mặt trời lặn thì tin này chắc chắn đã lan đi khắp trại.

"Chân Mây đi đâu vậy?" Gió Lốc gặng hỏi, quay mặt về phía Tim Lửa.

"Nó đã trở lại sống với Hai Chân." Tim Lửa đáp, từng lời phát ra như một hòn đá rơi tồm vào bầu không khí oi bức của khu rừng. Tai vẫn còn nghe vang vọng tiếng kêu cứu đứt ruột của chân Mây, nhưng Tim Lửa thấy chẳng tốt lành gì khi viện có bào chữa cho thằng lính nhỏ bạt mạng của mình. Làm thế nào anh có thể thuyết phục bộ tộc được rằng chân Mây đã bị bắt đi ngoài ý muốn của nó, trong khi tất cả đều nhớ rằng thằng lính nhỏ đã trở nên béo tốt nhờ đồ ăn của Hai Chân?

Gió Lốc nhăn mặt. "Văn Đen sẽ thích nghe chuyện này đây."

Ông chiến binh mèo mướp đang nhìn đắc thảng ngang qua trảng trống khi ông nằm mẹp xuống lắng nghe tin của chân Tần Bì. Với một cảm giác nhọn nhọn, Tim Lửa nhìn theo khi ông ta chạy đến chỗ Đuôi Dài và Tai Nhỏ, thế là, tin tức về vụ mất tích của chân Mây bắt đầu lan tràn khắp bộ tộc như những chiếc xúc tua của những dây leo bám dai và chắc. Tai Nhỏ chui qua những nhánh cây của cây sồi ngã để thông tin với những mèo già khác, trong khi Đuôi Dài gật đầu với mèo bảo trợ cũ của mình rồi thẳng tiến về phía nhà trẻ. Đúng như Tim Lửa sợ hãi, Văn Đen đang cố bảo đảm cho cả bộ tộc đều biết rằng mèo bà con của Tim Lửa đã trở về với cội rễ mèo kiểng của nó.

"Anh không định làm gì à?" Bão Cát hỏi, giọng cô sắc nhọn đầy phẫn nộ. "Anh định để mặc cho Văn Đen rêu rao với toàn bộ tộc về chuyện của chân Mây hay sao?"

Tim Lửa lắc đầu. "Tôi còn có thể chống lại sự thật thế nào được?" Anh ử rử meo.

"Anh có thể nói với bộ tộc!" Bão Cát cao giọng. "Hãy giải thích những gì thật sự đã xảy ra."

"Chân Mây đã từ bỏ cuộc sống bộ tộc ngay từ khi nó bắt đầu chấp nhận thứ thức ăn của mèo kiểng." Tim Lửa chỉ ra.

"Ờ, ít nhất thì anh cũng nên nói với Sao Xanh." Bão Cát giục.

"Quá trễ rồi." Gió Lốc lầm bầm.

Tim Lửa dõi theo ánh mắt của anh chiến binh lông nâu và thấy Văn Đen đang bước về phía hang của Sao Xanh. Bà sẽ có một buổi tối bị khuấy động đây, trong khi yên tĩnh là thứ bà cần hơn bất cứ thứ gì khác. Tim Lửa đập mạnh đuôi trước sự thù oán ích kỷ của Văn Đen, mặc dù anh biết rằng cơn giận dữ của ông ta chủ yếu nhắm vào chân Mây.

"Thôi nào, anh cũng nên ăn bữa tối của mình đi." Bão Cát meo, giờ đã dịu dàng hơn. Nhưng Tim Lửa chẳng còn chút cảm giác thèm ăn nào nữa. Anh chỉ có thể nhìn quanh trắng trống, đáp trả ánh mắt của những mèo khác – một số mèo lo âu, một số mèo chỉ tò mò đơn thuần – khi họ biết về sự đào ngũ của chân Mây.

Đuôi của Gió Lốc phẩy vào một trong hai chân sau của Tim Lửa. "Trông kìa."

Văn Đen đang tiến thẳng đến chỗ họ với thái độ tự mãn mà thậm chí ông ta không thèm che giấu. "Sao Xanh muốn gặp anh." Ông ta nói lớn với Tim Lửa. Thở dài một tiếng nhẩn nhện, Tim Lửa đứng dậy và tiến về phía hang của tộc trưởng bộ tộc Sấm.

Anh chù chừ ở lối vào, cảm thấy hơi lo lắng. Thật khó mà tránh khỏi việc Sao Xanh xem sự biến mất của chân Mây như sự phản bội nữa của một mèo bộ tộc Sấm. Liệu điều này có nghĩa là bà cũng bắt đầu nghi ngờ Tim Lửa không, do bởi nguồn gốc mèo kiểng của anh?

"Vào đi, Tim Lửa," Sao Xanh gọi. "Ta nghĩ thấy anh đang thập thò ngoài đó!"

Anh chui qua đám địa y. Sao Xanh đang cuộn tròn trong ổ của bà, với Bão Trắng ở bên cạnh, mắt ông mở to ra tò mò. Tim Lửa vểnh tai lên, cố ngăn chúng giật giật và để lộ sự căng thẳng của mình.

"Thì ra đó là lý do anh đến tìm ta lúc này," Sao Xanh meo. "Anh muốn xem ta có đói không à!" Tim Lửa bị mất cảnh giác trước những tiếng rừ rừ thích thú ẩn trong giọng nói của bà. "Anh chỉ đề nghị mang thức ăn đến hang cho ta khi anh nghĩ ta sắp chết đến nơi. Anh khiến ta nghĩ rằng có tin đồn trong trại là ta đang ở trong giai đoạn cuối của mình!"

Tim Lửa không thể tin là bà đề cập tới chân Mây quá bình thản như vậy. "Tôi... tôi xin lỗi," anh lắp bắp. "Tôi định báo cho bà biết về chân Mây, nhưng dường như bà quá... quá bình yên. Tôi không muốn làm bà xáo động."

"Có thể là dạo này ta không cảm thấy khỏe lắm," Sao Xanh nghiêng đầu thừa nhận, "nhưng ta không phải là mạng nhện." Đôi mắt xanh của bà trở nên nghiêm khắc khi bà nói tiếp. "Ta vẫn là tộc trưởng của anh, và ta cần biết mọi thứ đang diễn ra trong trại của mình."

"Vâng, thưa Sao Xanh." Tim Lửa trả lời.

"Bây giờ, Vằn Đen báo với ta rằng chân Mây đã đi sống với Hai Chân. Anh có biết điều này có thể xảy ra không?"

Tim Lửa gật đầu. "Nhưng chỉ mới đây thôi," anh thêm. "Hôm qua tôi mới phát hiện ra anh ta đã đến chỗ Hai Chân để xin thức ăn."

"Và anh nghĩ là anh có thể tự dàn xếp việc này một mình." Sao Xanh lầm bầm.

"Vâng." Tim Lửa liếc nhìn Bão Trắng, ông đang im lặng theo dõi, đôi mắt già của ông không bỏ lỡ bất cứ chuyện gì.

"Anh không thể bắt một mèo là trái tim anh ta nên phải cảm thấy như thế nào," Sao Xanh cảnh báo. "Nếu trái tim của chân Mây khao khát cuộc sống mèo kiểng, thì ngay cả bộ tộc Sao cũng không thể thay đổi anh ta được."

"Tôi biết," Tim Lửa đồng ý. "Nhưng không đơn giản như thế ạ." Anh không muốn bào chữa cho hành vi của chân Mây với những mèo còn lại trong bộ tộc, nhưng anh muốn Sao Xanh biết toàn bộ câu chuyện. Mặc dù anh không chắc điều đó là vì lợi ích của chân Mây hay là vì lợi ích của chúng mình. "Chân Mây đã bị Hai Chân bắt đi ngoài ý muốn của anh ta."

"Bị bắt đi?" Bão Trắng kêu lớn. "Điều gì khiến anh nói thế?"

"Tôi đã trông thấy anh ta bị bắt đi vào trong một con quái vật," Tim Lửa giải thích. "Anh ta thét gào cầu cứu. Tôi đuổi theo anh ta, nhưng không thể làm gì được."

"Nhưng anh ta đã chấp nhận thức ăn của Hai Chân đó vài lần rồi." Sao Xanh nhắc anh, nheo mắt lại.

"Đúng vậy," Tim Lửa thừa nhận. "Hôm qua tôi đã nói chuyện với anh ta về việc đó, và tôi không chắc anh ta có muốn sống một cuộc sống mèo kiểng hay không. Xem ra anh ta vẫn nghĩ mình là một mèo bộ tộc." Tim Lửa khó nhọc nuốt nước miếng. "Tôi nghĩ chân Mây không hiểu mình đã phá vỡ luật chiến binh đến mức nào."

"Anh có nghĩ anh ta là loại chiến binh mà bộ tộc Sấm cần không?" Sao Xanh meo.

Tim Lửa cụp mắt xuống, xấu hổ cho thằng lính nhỏ của mình và nhận ra sự thật trong lời nói của Sao Xanh. "Anh ta vẫn còn trẻ," anh lặng lẽ meo. "Tôi nghĩ anh ta có trái tim của một mèo bộ tộc, mặc dù chính anh ta cũng không nhận ra điều đó."

"Tim Lửa à," giọng meo của Sao Xanh dịu dàng. "Bộ tộc Sấm cần những mèo trung thành, can đảm giống anh. Nếu chân Mây bị bắt đi, thì đó có lẽ là điều bộ tộc Sao đã dự tính. Cho dù anh ta không sinh ra trong rừng, nhưng anh ta đã thuộc về bộ tộc chúng ta đủ lâu để các tổ tiên chiến binh chúng ta quan tâm đến anh ấy. Đừng quá buồn. Cho dù anh ta đi đâu, bộ tộc Sao cũng bảo đảm anh ta sẽ tìm được hạnh phúc ở đó."

Tim Lửa từ từ ngược mắt lên nhìn mèo bảo trợ cũ của mình. "Cảm ơn Sao Xanh." Anh meo. Anh muốn tin rằng bộ tộc Sao thật lòng quan tâm đến chân Mây, rằng họ sẽ không trừng phạt bộ tộc hoặc tỏ dấu hiệu tẩy chay mèo kiêu bằng cách đẩy tên lính nhỏ đi. Anh không bị thuyết phục hoàn toàn, nhưng anh biết ơn tộc trưởng vì sự thông cảm của bà, và thật sự vui mừng vì bà không đọc thấy bất kỳ thông điệp đen tối nào trong sự biến mất của chân Mây.

Đêm đó Tim Lửa lại mơ. Bầu trời đêm quang đặng trải dài ở trên đầu khi giấc mơ cuốn anh bay bên trên khu rừng đến điểm Bốn Cây, giữ chặt anh trong những móng vuốt đầy sao của nó trước khi thả anh rơi xuống Tầng Đá Lớn. Tim Lửa cảm nhận được sức mạnh vĩnh hằng của tầng đá trơn láng và tận hưởng cái mát lạnh của nó dưới đệm chân mình, vẫn còn buốt thốn vì rượt theo chân Mây. Anh cảm thấy Lá Đốm đi tới, cùng với cảm giác nhẹ nhõm dâng trào vì cô đã không bỏ rơi anh, như trong giấc mơ lần trước của anh.

"Tim Lửa." Giọng nói quen thuộc thì thâm vào tai anh, và Tim Lửa quay phắt lại, mong gặp bộ lông nhị thể của cô mèo lang y sáng lóe lên dưới ánh trăng. Nhưng cô không có ở đó.

"Lá Đốm, cô ở đâu?" Anh kêu lớn, tim anh quặn đau với nỗi mong được gặp cô.

"Tim Lửa," giọng nói đó lại thì thào. "Hãy cảnh giác kẻ thù tưởng như đang ngủ."

"Ý cô là sao?" Tim Lửa meo, ngực anh thít lại. "Kẻ thù gì?"

"Hãy cảnh giác!"

Tim Lửa mở choàng mắt và bật ngóc đầu dậy. Bên trong hang vẫn tối mù và anh có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của các chiến binh bộ tộc Sấm khác. Anh ráng nhắc mình dậy và mò mẫm về phía cửa hang. Khi bước qua Vằn Đen, anh để ý thấy đôi tai của ông ta động dậy, cảnh giác, mặc dù mắt ông ta vẫn nhắm nghiền.

Hãy cảnh giác kẻ thù tưởng như đang ngủ. Lời cảnh báo lại vang lên trong đầu Tim Lửa, nhưng anh lắc đầu xua tan ý nghĩ đó đi. Lá Đốm không cần phải nhắc nhở anh phải đề phòng Vằn Đen. Tim Lửa biết rất rõ lòng trung thành của Vằn Đen đối với bộ tộc Sấm không nhất thiết có nghĩa là lòng trung thành với anh. Lời cảnh báo của Lá Đốm chắc hẳn là về điều gì khác, một điều mà cô sợ Tim Lửa không thể tự nhìn thấy được.

Trắng tống bàng bạc và xanh xao ánh trắng, cùng một làn gió mát. Tim Lửa ngồi sát mí trắng tống và ngược nhìn những vì sao. Lá Đốm có thể lo sợ điều gì giùm cho Tim Lửa? Anh lục lọi trong tâm trí, rà soát lại tất cả những việc xảy ra với mình gần đây – sự bình phục của Sao Xanh, sự biến mất của chân Mây, sự phát hiện cặp mèo bệnh của bộ tộc Bóng Tối. *Những mèo bộ tộc Bóng Tối!* Da Xỉ Than bảo cô đã được chữa bệnh cho họ, nhưng có thể là chưa đâu. Có thể họ chỉ đỡ hơn. Tim Lửa cảm thấy cơn hoảng hốt nhói lên như những vết bọ chét cắn ở dưới bàn đuôi(*). Lá Đốm từng là mèo lang y. có thể cô biết căn bệnh đó không thể chữa dứt được. Có lẽ cô cảnh báo anh rằng căn bệnh đã tràn vào bộ tộc Sấm rồi. Càng nghĩ Tim Lửa càng cảm thấy chắc chắn đây là những gì mà giấc mơ muốn nhắc đến.

(*) Phần đuôi ở gần hậu môn, nơi mèo khó có thể gãi tới được khi bị bọ chét cắn hoặc khi tắm rửa.

Đám dơi bay chập chờn giữa những cành cây phía trên đầu và những đôi cánh quạt không một tiếng động của chúng dường như càng quạt thêm cho ngọn lửa hoảng hốt của Tim Lửa. Làm sao mà anh lại để những mèo bộ tộc Bóng Tối ở lại trong lãnh thổ bộ tộc Sấm cơ chứ? Anh phải hỏi Da Xỉ Than xem cô có chắc là đã chữa được căn bệnh của họ hay không. Anh đứng bật dậy và lặng lẽ chạy vụt qua trắng trống, qua hàng dương xỉ, và va2p hang của Nanh Vàng.

Anh dừng kít lại, thở hổn hển. Những tiếng ngáy khèn khẹt của Nanh Vàng dội vang từ khe nứt tối om trong tảng đá ở phía trước. Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ hơn của Da Xỉ Than từ một chiếc ổ trong đám dương xỉ bao quanh trắng trống. Anh thò đầu vào một chỗ thủng nhỏ. "Da Xỉ Than!" Anh rít lên khẩn cấp.

"Là thầy à, Tim Lửa?" Cô ngái ngủ meo.

"Da Xỉ Than." Tim Lửa rít lên lần nữa, đủ lớn để làm cho cô mèo xám mở mắt ra.

Cô hí mắt nhìn anh, sau đó lăn từ từ lật bụng lại và ngược đầu lên. "Chuyện gì vậy?" Cô hỏi, nhăn mặt.

"Cô có chắc là những mèo bộ tộc Bóng Tối được chữa khỏi thật không?" Tim Lửa gắng hỏi. Anh hạ thấp giọng, mặc dù biết Nanh Vàng không thể nghe được mình từ bên trong hang của bà.

Da Xỉ Than chớp mắt, bối rối. "Thầy đánh thức em dậy chỉ để họ thế thôi à? Em đã nói với thầy hôm qua rồi, họ đang đỡ hơn."

"Nhưng họ vẫn còn bệnh phải không?"

"À, vâng," Da Xỉ Than thừa nhận. "Nhưng không bệnh như trước kia."

"Còn cô thì sao? Cô có dấu hiệu gì của căn bệnh đó không? Có mèo nào của chúng ta đến tìm cô mà bị sốt hay đau gì không?"

Da Xỉ Than ngáp và duỗi mình. "Em khỏe," cô meo. "Những mèo bộ tộc Bóng Tối khỏe. Bộ tộc Sấm khỏe," cô lắc đầu mệt mỏi. "Tất cả đều khỏe. Chuyện gì của bộ tộc Sao khiến thầy lo lắng vậy?"

"Tôi đã mơ," Tim Lửa giải thích một cách khó chịu. "Lá Đốm đến và nói với tôi rằng hãy cảnh giác kẻ thù dường như đang ngủ. Tôi nghĩ cô ấy muốn ám chỉ căn bệnh."

Da Xỉ Than nổi quạu. "Giấc mơ có thể đã cảnh báo thầy đừng có dựng cô bé Da Xỉ Than tội nghiệp dậy, cô ta đã có một ngày dài, mệt mỏi thật sự rồi, kéo cô ta nhổ ria của thầy đấy!"

Tim Lửa nhận ra cô trông có vẻ mệt rũ người. Chắc hẳn dạo gần đây cô đã bận rộn hơn bình thường, vừa thi hành nhiệm vụ của mình trong trại vừa chăm sóc chân Mây Còi và Cổ Trắng. "Xin lỗi," anh meo. "Nhưng tôi nghĩ những mèo bộ tộc Bóng Tối nên rời đi."

Đến đây thì Da Xỉ Than mở hân mắt ra. "Thầy đã bảo họ có thể ở lại cho đến khi họ khỏi hoàn toàn cơ mà," cô nhắc anh. "Chẳng lẽ thầy lại đổi ý vì giấc mơ này sao?"

"Trước đây Lá Đốm đã đúng rồi," Tim Lửa trả lời. "Tôi không thể liều lĩnh để họ ở đây được."

Da Xỉ Than nhìn anh chằm chằm một hồi, không nói lời nào, sau đó meo. "Để em nói với họ."

Tim Lửa gật đầu. "Nhưng cô phải làm ngay ngày mai." Anh dứt khoát.

Da Xỉ Than kê đầu vào hai chân trước của cô. "Em sẽ nói cho họ biết," cô hứa. "Nhưng lỡ giấc mơ của thầy sai thì sao? Nếu bộ tộc Bóng Tối đang bó tay với căn bệnh này như họ nói, thì thầy đang đẩy họ vào chỗ chết đấy."

Tim Lửa cảm thấy hơi thở của mình bị kẹt lại trong lồng ngực, nhưng anh biết mình phải bảo vệ bộ tộc của mình. "Cô có thể chỉ cho họ cách trộn hỗn hợp thuốc được không?" Anh đề nghị.

Da Xỉ Than gật đầu.

"Vậy thì được," Tim Lửa tiếp tục. "Cô làm thế thì họ sẽ có thể tự chăm sóc mình được, thậm chí còn có thể cứu được mèo trong bộ tộc của họ nữa."

Cái ý nghĩ anh không hoàn toàn bỏ rơi những mèo bộ tộc Bóng Tối tuyệt vọng ập đến như một sự giải tỏa, nhưng anh vẫn cảm thấy cần phải giải thích tại sao anh lại đuổi họ đi. "Da Xỉ Than à, tôi phải nghe theo Lá Đốm..." Nỗi buồn ập đến chẹn cứng lời, khiến anh im bật. Mùi dương xỉ ngập tràn xung quanh khiến cho những ký ức về cô mèo lang y càng đậm nét hơn, bởi vì đây là nơi mà cô ấy đã sống và làm việc.

"Thầy nói về cô ấy như thể cô ấy vẫn đang còn sống vậy," Da Xỉ Than lầm bầm, nhắm mắt lại. "Tại sao thầy không để cô ấy an nghỉ cùng với bộ tộc Sao đi? Em biết là cô ấy rất quan trọng với thầy, nhưng hãy nhớ lại những gì Nanh Vàng đã nói với em khi em cứ suy nghĩ miên man về Suối Bạc: Hãy dồn năng lượng vào hôm nay. Hãy thôi lo lắng về quá khứ."

"Nhớ về Lá Đốm thì có gì sai chứ?" Tim Lửa phản đối.

"Bởi vì trong lúc thầy mơ về cô, thì có một mèo khác - còn sống - ngay trước mũi thầy để thầy nghĩ đến thay vì cứ mơ về Lá Đốm."

Tim Lửa nhìn trân trân vào Da Xỉ Than, bối rối. "Cô nói gì vậy?"

"Thầy không để ý thấy à?"

"Thấy gì?"

Da Xỉ Than tròn mắt và ngẩng đầu lên. "Tim Lửa, tất cả mèo trong bộ tộc đều thấy rằng Bão Cát rất, rất mến thầy đấy!"

Tim Lửa cảm thấy một luồng khí nóng tỏa khắp qua lông mình. Anh vừa định phản đối, nhưng Da Xỉ Than không để ý gì đến anh. "Bây giờ thầy đi đi và để em nghỉ ngơi," cô lầm bầm, lại kê cằm vào chân. "Ngày mai em sẽ bảo Mây Còi và Cổ Trắng rời đi, em hứa đấy."

Lúc Tim Lửa ra đến hàng dương xỉ, anh có thể nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của Da Xỉ Than hòa lẫn với tiếng khọt khẹt đều đặn của Nanh Vàng. Tâm trí anh vẫn còn quay cuồng khi anh bước vào trảng trống chính. Anh biết là Bão Cát thích và tôn trọng anh, vậy là quá nhiều so với những gì anh từng mong đợi khi mới vào bộ tộc, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ cô có gì đó hơn mức tình bạn với

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: sachmoi.net

Suốt mấy ngày sau, những dòng suối trong lãnh thổ bộ tộc Sấm dần teo đi cho đến lúc nguồn nước sạch duy nhất được tìm thấy là ở gần biên giới bộ tộc Sống, phía bờ bên kia của gò đá Thái Dương.

"Chưa từng bao giờ có một mùa hè nào như thế cả," Độc Nhãn than vãn. "Rừng gì mà khô như ổ rêu của mèo con vậy."

Tim Lửa đang dò tìm những đám mây trên bầu trời, thăm cầu nguyện bộ tộc Sao cho có mưa mau mau lên. Cơ hạn hán buộc những mèo bộ tộc Sấm phải ngày càng lấy nước ở gần nơi Da Xỉ Than đã che giấu hai mèo bộ tộc Bóng Tối bị bệnh hơn, và anh không muốn liều lĩnh để bất kỳ đội tuần tra nào tiếp xúc với những mầm bệnh có thể còn rơi rớt lại ở đây. Đồng thời anh có hơi chút biết ơn rằng mối lo lắng về nguồn nước khiến anh có rất ít thời gian hơn để mà ray rứt nghĩ ngợi chuyện gì đã xảy ra với chân Mây, và hiện giờ thằng lính nhỏ của mình đang ở đâu.

Đội tuần tra mặt trời cao vừa mới trở về, và Long Tuyết đang tổ chức một đội mèo già và nữ miu đi ra sông uống nước. họ tập trung trong những bóng râm nhỏ hẹp ở phía rìa trắng trống.

"Tại sao bộ tộc Sao lại phải đến một trận hạn hán vào lúc này?" Tai Nhỏ phàn nàn. Từ khước mắt mình, Tim Lửa thấy cụ mèo xám liếc nhìn về phía anh, và anh rùng mình nhớ lại lời cảnh báo của cụ già này về lễ phong danh không đúng nghi thức của anh.

"Không phải cái khô hạn làm tôi bức bối," Độc Nhãn nói the thé. "Mà là chuyện Hai Chân ở trong rừng. Tôi chưa bao giờ nghe nhiều tiếng ồn quanh đây đến thế, khiến các con mồi hoảng hốt bỏ đi hết, và làm nhòe hết những mồi của chúng ta bằng mùi hôi thối của chúng. Một ít mưa có thể sẽ rửa trôi chúng đi."

"Ừm, tôi thì lo cho Da Cây Liễu," Đuôi Chấm meo. "Đi tới suối rồi trở về là cả một chuyến đi dài, mà cô ấy không thích rời những đứa con của mình quá lâu. Nhưng nếu cô ấy không uống nước, thì sữa của cô ấy sẽ cạn và đám con cô ấy sẽ đói."

"Hoa Vàng cũng vậy," Da Vá chen vào. "Có lẽ nếu mỗi mồi chúng ta mang về những đụn rêu ướt đầy nước, họ có thể liếm nước thấm trên đó được đấy." Ông đề nghị.

"Một ý kiến tuyệt vời," Tim Lửa meo. Anh tự hỏi tại sao mình chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Có lẽ là do anh đang cố gạt nhà trẻ - và một thằng mồi con - ra khỏi tâm trí mình. "Hôm nay cụ có thể mang về một ít được không?"

Cụ mồi trắng đen nghiêng đầu.

"Tất cả chúng tôi sẽ mang cho." Đuôi Chấm đề nghị

"Cảm ơn." Tim Lửa chớp mắt tỏ vẻ biết ơn với bà. Lòng không khỏi nghĩ đến việc chân Mây đã hăng hái giúp đỡ các mồi già như thế nào, với chút hối tiếc và buồn rười rượi. Nó đặc biệt hay luẩn quẩn bên các mồi già, lắng nghe họ kể chuyện đêm khuya, và thậm chí đôi khi còn được ăn chung với họ nữa. Một điều chọc vào tim của Tim Lửa, nếu anh cứ buông xuôi mà nghĩ quá lâu về chuyện đó, là các mồi già dường như không để ý thấy sự vắng mặt của chân Mây. Chẳng lẽ Tim Lửa là mồi duy nhất trong bộ tộc Sấm nghĩ rằng chân Mây có thể thích nghi với cuộc sống trong rừng? Anh lắc đầu vẩy tai bức bối. Có lẽ Sao Xanh nói đúng, rằng thằng mồi trẻ đó quyết định ra

đi là đúng. Nhưng điều đó không thể ngăn Tim Lửa đừng nhớ tới nó với một cảm xúc mãnh liệt đến không ngờ.

Anh gọi Bão Cát và Long Điều Hâu, đang nằm nghỉ trong bóng râm của bụi tầm ma sau cuộc tuần tra mặt trời cao. Họ nhồm dậy ngay lập tức và chạy đến chỗ anh.

"Các bạn vui lòng hộ tống Tai Nhỏ và những mèo khác nhé?" Tim Lửa meo. "Tôi không biết họ sẽ phải đến gần dòng sông cỡ nào, và họ sẽ cần được yểm trợ nếu họ tình cờ vấp phải một đội tuần tra bộ tộc Sông," anh dừng lại. "Tôi biết hai cô cậu mệt rồi, nhưng những mèo khác đều đã ra ngoài huấn luyện cả, còn tôi phải ở lại với Bão Trắng để bảo vệ trại."

"Không hề chi." Long Điều Hâu xuề xòa meo.

"Tôi đâu có mệt, Tim Lửa." Bão Cát khẳng khẳng, gấn chặt đôi mắt xanh lá cây vào anh.

Chân tay Tim Lửa bỗng tê tê khi anh nhớ lại những lời Da Xỉ Than đã nói với anh cách đây vài đêm. "È, tốt lắm." Anh meo, hơi lớn hơn mức bình thường. Anh bắt đầu liếm ngực mình một cách ngưng ngừng, những cú liếm trở nên dồn dập hơn khi anh để ý thấy túm ria của Long Điều Hâu giật giật thích thú.

Anh cảm thấy bứt rứt gượng gạo khi nhóm mèo đã khuất vào đường hầm kim tước, để lại mình anh trong trắng trống vắng tanh. Bão Trắng đang ở bên Sao Xanh, trong hang của bà. Da Cây Liễu và Hoa Vàng đang ở trong nhà trẻ với đám con của họ. Mấy ngày qua, Tim Lửa đã thấy thằng con của Vuốt Cọp bước quanh trại trên những cái chân lập chập của nó, với Hoa Vàng đi theo khích lệ. Tim Lửa nhận thấy là mình đã lẩn tránh đôi mắt của nó, và thận trọng theo dõi nó đang từng chút một hòa nhập vào nhịp sống của bộ tộc.

Lúc này, khi nghe thấy tiếng nó kêu re re cùng với mấy đứa mèo con khác, ý nghĩ bao trùm lên Tim Lửa là nó sẽ đói ra sao nếu mẹ nó không sớm có nước uống. Anh thầm mong những mèo kia sẽ không phải đi hết cả quãng đường đến dòng sông, và anh hình dung ra cảnh đoàn mèo già và nữ miu di chuyển chậm chạp dưới những bụi cây thấp, cùng với Bão Cát ở bên cạnh họ, bộ lông màu da cam của cô nổi bật hẳn trên nền xanh biếc của lá dương xỉ hình lược. Bất giác, anh chợt nhớ đến những mèo bộ tộc Bóng Tối bệnh tật. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Da Xỉ Than chưa thật sự đuổi chúng đi và chúng vẫn còn trốn ở đó?

Tim Lửa rùng mình. Bèn tất tưởi chạy về phía trắng trổng của Nanh Vàng và suýt chút nữa thì đâm sầm vào Da Xỉ Than vừa cà nhắc ló ra khỏi hàng dương xỉ.

"Thầy có chuyện gì vậy?" Cô hớn hờ meo, nhưng rồi thấy vẻ mặt cau có của Tim Lửa, thái độ của cô sượng lại liền.

"Cô đã buộc Mây Còi và Cổ Trắng đi chưa?" Tim Lửa thì thào với vẻ bức bách.

"Chúng ta đã thông qua việc này rồi mà." Da Xỉ Than thở dài một cách thiếu kiên nhẫn.

"Cô có chắc là họ đã đi rồi không?"

"Họ đã hứa là sẽ đi ngay đêm hôm đó." Đôi mắt xanh da trời của cô như thách thức Tim Lửa tranh cãi với mình.

"Và không còn hơi hám của căn bệnh đó nữa?" Anh hỏi tiếp, lông xù lên lo lắng.

"Thế này!" Cô gất gỏng. "Em đã bảo họ đi đi, và họ đã nói là họ sẽ đi. Em không có thì giờ cho việc này nữa. Còn nhiều quả mọng cần phải hái, kéo lũ chim ăn hết sạch nếu em không hái

sớm. Nếu thầy không tin em về những mèo bộ tộc Bóng Tối thì sao thầy không tự đi kiểm tra đi?"

Một tiếng ngao khàn đục vọng ra từ phía hang của bà mèo lang ỳ. "Tôi không biết cô đang nói chuyện với ai ngoài đó, nhưng hãy thôi ngay để còn đi hái quả mọng về đây!"

"Xin lỗi, Nanh Vàng," Da Xỉ Than gọi với qua vai. "Con đang nói chuyện với Tim Lửa." Mắt cô nhìn Tim Lửa với vẻ ai oán khi giọng Nanh Vàng lại vang lên.

"Hừ, bảo anh ta đừng làm mất thời gian của cô nữa, không thì để tôi trả lời anh ta cho!"

Đôi vai Da Xỉ Than thả lỏng và những sợi ria giần giật thích thú. Tim Lửa cảm thấy hơi ngượng. "Xin lỗi vì tôi cứ gặng hỏi cô, Da Xỉ Than. Không phải là tôi không tin cô. Mà vì..."

"Thầy là một con lưng già khó chịu," cô nói, đoạn húc vào vai anh đầy cảm mến. "Thầy hãy tự kiểm tra cái hang rế cây đi, nếu thầy muốn tâm trí mình thanh thản." Cô quẹt người đi ngang qua anh và lê bước về phía cổng trại.

Da Xỉ Than nói đúng. Tim Lửa biết mình chỉ yên lòng sau khi chính mắt mình kiểm tra thấy những mèo bộ tộc Bóng Tối bệnh tật đã rời khỏi cây sồi già. Nhưng anh không thể đi được vào lúc này. Lông anh cứ ngứa ran, thấp thỏm lo âu. Tim Lửa bắt đầu bước vào trăng trắng. Lúc anh quay đầu ở dưới chân Bục Đá, định bước tiếp một vòng nữa thì thấy Bão Trắng đang đi về phía mình.

"Anh đã quyết định về đội tuần tra buổi chiều chưa?" Ông chiến binh lông trắng hỏi to.

"Tôi nghĩ Gió Lốc sẽ dắt chân Gai và Lông Chuột đi."

"Hay lắm," Bão Trắng lơ đãng trả lời. rõ ràng ông đang mãi suy nghĩ gì đó trong đầu. "Chân Sáng có thể đi cùng với đội tuần tra bình minh vào ngày mai được không?" Ông meo. "Kinh nghiệm thực tế sẽ giúp cô bé giỏi hơn. Đạo gần đây tôi... tôi đã không theo dõi cô bé thường xuyên." Tại Bão Trắng giật giật, và bất giác, với cảm giác thôn thốn, Tim Lửa nhận ra ông chiến binh lông trắng đang càng ngày càng dành nhiều thời gian cho Sao Xanh. Anh không thể không nghĩ rằng chính Bão Trắng cũng e ngại những gì tộc trưởng có thể làm nếu như ông để bà ở lâu một mình. Đồng thời, Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm một cách tội lỗi khi có một mèo khác trong bộ tộc – một chiến binh lão luyện được kính trọng nhất – cùng chia sẻ mối lo của anh về tộc trưởng đang rối loạn của họ.

"Tất nhiên là được." Anh đồng ý.

Bão Trắng ngồi xuống bên cạnh Tim Lửa và nhìn quanh trống rỗng. "Buổi trưa thật yên tĩnh."

"Bão Cát và Long Điều Hâu đã hộ tống các mèo già và nữ miu đi uống nước bên dòng sông rồi. Da Vá đề nghị mang rêu nhúng ướt nước về cho Da Cây Liễu và Hoa Vàng."

Bão Trắng gật đầu. "Có lẽ họ sẽ chia một ít cho Sao Xanh. Bà dường như rất hiếm ra khỏi hang," ông chiến binh già hạ thấp giọng. "Bà vẫn thường liếm sương đọng trên lá vào mỗi sáng, nhưng bà cần nhiều hơn thế trong cái nóng như thế này."

Tim Lửa cảm thấy một mối lo mới cuộn lên trong ngực mình. "Bà có vẻ đã khá hơn lúc trước nhiều."

"Bà vẫn luôn khá hơn mà," ông chiến binh lông trắng trấn an anh. "Tuy nhiên, bà..." Tiếng meo trầm lắng của ông trượt đi và, mặc dù Tim Lửa cảm thấy xáo động bởi cái nhú mày u ám trên gương mặt ông chiến binh già, nhưng không cần thiết phải nói gì nữa."

"Tôi hiểu," anh lầm bầm. "Tôi sẽ bảo Da Vá mang cho bà một ít nước khi họ trở về."

"Cảm ơn," Bão Trắng nheo mắt nhìn Tim Lửa. "Anh đang làm rất tốt đấy, anh biết không." Ông bình thản nhận xét.

Tim Lửa ngồi dậy. "Ý ông là sao?"

"Làm thủ lĩnh trợ tá. Tôi biết là không dễ chút nào, với Sao Xanh... như cách của bà, và trận hạn hán này. Tôi không nghĩ là có mèo nào trong bộ tộc lại không thừa nhận Sao Xanh đã quyết định đúng khi chọn anh."

Ngoại trừ Vằn Đen, Da Bụi và một nửa mèo già, Tim Lửa thầm đáp. Bất chợt nhận ra là mình đang quạu quọ, liền chớp mắt một cách biết ơn với ông chiến binh lông trắng. "Cảm ơn, Bão Trắng." Anh rù rừ. Anh cảm thấy lên tinh thần trước những lời tán dương của ông mèo thông thái này – với anh, ý kiến của ông có giá trị như ý kiến của Sao Xanh vậy.

"Tôi cũng rất tiếc về chân Mây," Bão Trắng nhỏ nhẹ tiếp. "Chắc chắn là rất khó chấp nhận đối với anh. Dù gì nó cũng là họ hàng của anh, và tôi nghĩ những mèo sinh ra trong bộ tộc rất dễ coi mối dây liên hệ họ hàng là đương nhiên."

Tim Lửa sững sốt trước sự sắc sảo của ông chiến binh. "À, vâng," anh cân nhắc. "Tôi nhớ nó thật sự. Không chỉ vì nó là cháu của tôi. Tôi thật lòng tin là sau này nó sẽ trở thành một chiến binh xuất sắc." Anh liếc sang Bão Trắng, có ý chờ ông mèo già phản đối mình, nhưng thật ngạc nhiên, ông chiến binh lại gật đầu.

"Nó là một thợ săn giỏi, một mèo bạn hòa đồng với những lính nhỏ khác," Bão Trắng đồng tình. "Nhưng có lẽ bộ tộc Sao đã có một số phận khác dành cho nó. Tôi không phải là mèo lang y, tôi không thể đọc được những ngôi sao như Nanh Vàng hay Da Xỉ Than, nhưng tôi luôn một mực tin vào những

tổ tiên chiến binh của chúng ta, cho dù họ có dẫn dắt bộ tộc chúng ta đến đâu chẳng nữa."

Và đó là điều khiến ông trở thành một chiến binh cao quý, Tim Lửa nghĩ, và cảm thấy ngưỡng mộ lòng trung thành của Bão Trắng đối với luật chiến binh. Chỉ cần chân Mây hiểu được một sợi rìa như thế thôi thì có lẽ mọi chuyện đã khác đi...

Tiếng sỏi đá rơi rào rào bên ngoài bức tường trại khiến cả hai con mèo nhồm dậy. Tim Lửa lao ra cổng. Đuôi Chấm và những mèo khác đang lao xuống sườn dốc đầy đá, đập nát vụn đất với đá dăm xung quanh họ. Lông họ xù tua tủa và mắt họ hốt ha hốt hoảng.

"Hai Chân!" Đuôi Chấm thở hồng hộc khi bà xuống đến chân khe núi.

Tim Lửa ngược lên chỗ Lông Điều Hâu và Bão Cát đang giúp đỡ những mèo già nhất khi họ ráng bò lụm chụm xuống từng tảng đá.

"Ổn mà," Bão Cát gọi xuống. "Chúng tôi bỏ xa chúng rồi."

Khi tất cả họ đã an toàn ở chân khe núi, Lông Điều Hâu giải thích, hơi thở của cậu ta cứ rít lên thành những tiếng rú kinh hãi. "Có một nhóm Hai Chân trẻ. Bọn chúng đuổi theo chúng tôi!"

Lông Tim Lửa xù lên thảng thốt khi một tiếng meo khiếp đảm vượt ra khỏi những mèo khác. "Tất cả đều ổn chứ?" Anh meo.

Bão Cát nhìn quanh đoàn mèo và gật đầu.

"Tốt," Tim Lửa tự trấn an mình bằng một hơi thở dài. "Những tên Hai Chân đó ở đâu? Bọn chúng ở cạnh dòng sông à?"

"Chúng tôi thậm chí còn chưa kịp đến gò đá Thái Dương," Bão Cát trả lời. Giọng cô bình tĩnh hơn khi cô đã lấy lại hơi, nhưng đôi mắt cô lại long lên phần nộ. "Bọn chúng đi lung tung trong rừng, không phải trên những con đường quen thuộc của Hai Chân."

Tim Lửa cố không để lộ sự sợ hãi của mình. Hai Chân hiểm khi dám vào sâu trong rừng. "Chúng ta sẽ phải đợi đến khi trời tối hẵng lấy nước." Anh quyết định với giọng thật lớn.

"Anh nghĩ lúc đó bọn chúng sẽ đi khỏi sao?" Độc Nhãn run run hỏi.

"Tại sao chúng phải ở lại?" Tim Lửa cố ra vẻ trấn an mọi người, mặc dù trong lòng vẫn nghi ngờ. Ai mà đoán được Hai Chân có thể làm gì chứ?

"Nhưng còn Da Cây Liễu và Hoa Vàng?" Đuôi Châm chen vào. "Họ cần nước trước lúc đó."

"Để tôi đi cho." Bão Cát đề nghị.

"Không," Tim Lửa meo. "Tôi sẽ đi." Lấy nước cho Da Cây Liễu sẽ cho anh một cơ hội tuyệt vời để làm theo lời khuyên của Da Xỉ Than, để chắc chắn bọn mèo bộ tộc Bóng Tối và căn bệnh của chúng đã đi khỏi cái hang dưới cây sồi già. Anh gật đầu với Bão Cát. "Tôi cần cô gác ở trên đỉnh khe núi để canh chừng Hai Chân." Độc Nhãn vọt lên một tiếng kêu lo lắng. "Tôi bảo đảm lúc này bọn chúng đã trở về rồi," Tim Lửa xoa dịu bà mèo già nhất bộ tộc. "Nhưng tất cả sẽ an toàn với Bão Cát canh gác. Anh nhìn vào đôi mắt ngọc lục bảo long lanh của cô mèo da cam và biết mình đã nói đúng."

"Tôi sẽ đi với anh." Lông Điều Hâu meo.

Tim Lửa lắc đầu. Anh phải thực hiện chuyến đi này một mình, hầu tránh những mèo khác phát hiện ra việc làm tốt khờ khạo

của Da Xỉ Than. "Cậu cần phải canh gác trại cùng với Bão Trắng," anh bảo cậu chiến binh lông vàng nâu. "Và tôi muốn cậu báo cáo ngay những gì cậu đã thấy trong rừng với Sao Xanh. Tôi sẽ mang thật nhiều rêu về trong khả năng của mình. Tất cả những mèo còn lại phải đợi đến khi mặt trời lặn."

Tim Lửa và Bão Cát cùng leo lên khe núi một lượt, thận trọng đánh hơi khi lên đến đỉnh khe núi. Không hề có mùi gì của Hai Chân ở đây.

"Cẩn thận nhé." Bão Cát thì thào khi Tim Lửa chuẩn bị tiến vào rừng.

Anh liếm đỉnh đầu cô. "Ừ." Anh khẽ hứa.

Mắt xanh lá cây gặp mắt xanh lá cây một thoáng, rồi Tim Lửa quay đi và thận trọng len lỏi qua rừng cây. Anh lần theo những bụi cây thấp rậm rạp nhất mà đi, tai vểnh lên và miệng há ra khi anh tập trung mọi giác quan để dò tìm bất kỳ dấu hiệu nào của Hai Chân. Anh ngửi thấy mùi hôi thối trái tự nhiên của chúng khi anh gần đến gò đá Thái Dương, nhưng lúc này cái mùi đó đã phai rồi.

Tim Lửa quay đầu và băng rừng đến phía con dốc phía trên dòng sông đánh dấu biên giới của bộ tộc Sông. Khi kiểm tra xem có đội tuần tra bộ tộc Sông nào không, anh không thể không để ý tìm cái đầu xám quen thuộc của bạn mình, Văn Xám. Nhưng chẳng có một bóng mèo nào trong khu rừng lặng gió này. Tim Lửa có thể lấy nước từ con suối mà không gặp phải sự kháng cự gì, nhưng trước tiên anh phải kiểm tra cái hang ở dưới cây sồi già đã.

Anh đi dọc theo lằn biên giới, cứ cách vài cái cây anh lại dừng lại để lưu dấu mùi của mình hầu làm mới vùng ranh giới giữa hai bộ tộc. Mặc dù nơi này gần sông, nhưng khu rừng đã mất đi vẻ tươi tốt của mùa lá non và các chiếc lá của nó quăn lại, tựa sờn. Chẳng mấy chốc, Tim Lửa trông thấy cây sồi lấm lẫu

kia, và khi đến gần hơn, anh thấy cái hang đất nơi những mèo bộ tộc Bóng Tối trú ẩn.

Anh hít một hơi thật sâu. Mùi kinh khủng của bệnh tật đã biến mất. Thở phào nhẹ nhõm, anh quyết định liếc vào trong một cái ròi sau đó đi lấy nước. Anh bước tới trước, dán mắt vào cái hố. Anh thụp người xuống, thận trọng rướn cổ ra và nhìn vào cái hang bất đắc dĩ.

Anh vượt kê lên một tiếng hoảng hồn khi một khối nặng đáp xuống lưng anh và những móng vuốt quặp lấy hai bên sườn anh. Nỗi sợ hãi và tức giận dâng lên rần rật trong anh và anh ngao lớn, vặn mình dữ dội nhằm cố gắng hất kẻ tấn công mình ra. Nhưng con mèo phục kích anh bám rất chắc. Tim Lửa gồng người trước cơn đau từ những móng vuốt nhọn như gai ở hai bên hông mình, nhưng những cái chân vừa chộp lấy anh rất to và mềm, những móng vuốt của nó giương hết cỡ. Sau đó một mùi quen thuộc lùa vào mũi anh – cái mùi mà bây giờ đã bị phủ một lớp mùi của bộ tộc Sông, nhưng khi đã nhận ra được thì nó vẫn

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa mang một nùi rêu ướt kẹp hờ giữa hai hàm răng về trại. Một ít nước rịn ra trên đường về trại, làm ướt sũng bộ ngực của anh, khiến cho hai chân trước của anh mát lạnh, nhưng vẫn còn đủ nước để dập tắt cơn khát cho Hoa Vàng và Da Cây Liễu cho đến khi một đội mèo khác đi lấy thêm vào lúc mặt trời lặn.

Bộ tộc nằm quây thành từng nhóm nhỏ quanh trảng trống trong khi mặt trời lừ đừ trượt xuống ngọn cây. Đa số họ đã ăn xong, đang lặng lẽ chia lưởi với nhau trong giờ chải chuốt thường lệ, và dừng những cú liếm lại trong chốc lát để chào Tim Lửa khi anh xuất hiện khỏi hàng kim tước. Anh gật đầu với Gió Lốc, Long Chuột và chân Gai, những mèo chuẩn bị ra ngoài tuần tra tối.

Mặt Vện đang chuẩn bị dẫn đầu một nhóm những mèo già đi lấy nước. Chị đã tập trung họ lại ở chỗ Cây Sồi ngã, và Tim Lửa nghe thấy tiếng oang oang của Tai Nhỏ khi anh đi ngang qua. "Chúng ta phải vênh tai lên và mở mắt thật to trong khi đi," ông mèo xám già tiếp tục. "Mọi mèo có thấy cái khía rách trên tai tôi không? Tôi bị thế khi còn là lính nhỏ đấy. Một con cú từ đâu sà xuống cào tôi. Nhưng tôi cá là móng vuốt của tôi đã để lại cho nó một vết sẹo còn lớn hơn vết này nhiều!"

Tim Lửa cảm thấy lông vai mình xẹp xuống thoải mái, được xoa dịu bởi những tiếng lao xao quen thuộc trong nhịp sống của bộ tộc. Những mèo bộ tộc Bóng Tối đã đi, đúng như Da Xi Than đã hứa, và anh đã gặp được Văn Xám. Anh len lỏi đi vào nhà trẻ và đặt nhẹ đụn rêu bên cạnh Da Cây Liễu và Hoa Vàng.

"Cảm ơn, Tim Lửa." Da Cây Liễu meo.

"Sẽ có thêm nước nữa sau bữa ăn tối đây." Tim Lửa hứa khi hai nữ miu bắt đầu liếm những giọt nước quý giá từ đám rêu. Anh cố ý phớt lờ đôi mắt của đứa con Vuốt Cọp đang sáng lên thèm thuồng trong bóng tối khi Hoa Vàng nút mạnh đám rêu để ép lấy một ngụm nước nữa.

"Mặt Vện sẽ dắt các mèo già ra bờ sông sau khi mặt trời đã lặn và khu rừng đã vắng bóng Hai Chân." Tim Lửa giải thích.

Hoa Vàng liếm môi. "Khá lâu rồi không có mèo già nào đi ra ngoài trời sau khi trời tối." Chị nhận xét.

"Tôi nghĩ là Tai Nhỏ đang háo hức mong được ra ngoài," Tim Lửa rù rừ. "Cụ đang kể chuyện về con cú thường săn ở gần gò đá Thái Dương. Đuôi Cộc có vẻ hơi hồi hộp."

"Một chút kích động sẽ tốt cho ông cụ," Da Cây Liễu nhận xét. "Ướt gì tôi có thể đi cùng họ. Một vụ đụng độ với cú chính là thứ có thể làm cho gân cốt của tôi giãn ra!"

"Cô nhớ cuộc sống chiến binh của mình lắm à?" Tim Lửa hỏi, tỏ vẻ ngạc nhiên. Da Cây Liễu nằm rất thoải mái trong nhà trẻ trong khi lũ con mau lớn của cô bò lổn nhổn qua người cô. Anh không ngờ cô lại khao khát cuộc sống chiến binh cũ của mình.

"Nếu là anh thì anh không nhớ sao?" Da Cây Liễu hỏi gắt.

"À, có," Tim Lửa lấp bắp. "Nhưng cô còn các con mà."

Da Cây Liễu quay đầu để ngoạm một con mèo nhị thể lông trắng vừa quờ quạng lẩn khỏi hông mẹ. Cô đặt nó xuống giữa hai chân trước của mình rồi liếm nó một cái. "Ừ, đúng rồi, tôi còn các con," cô đồng ý. "Nhưng tôi nhớ được chạy khắp rừng, tự săn mồi cho mình và đi tuần tra biên giới," cô lại liếm

con mèo con rôi thêm. "Tôi mong ngóng được dắt ba đứa này vào rừng."

"Bọn chúng trông sẽ trở thành những chiến binh cừ khôi đây." Tim Lửa meo. Ký ức buồn vui lẫn lộn về chuyến đi đầu tiên của chân Mây, khi nó đi vào rừng tuyết phủ và trở về với một con chuột đồng, lại nổi lên trong tâm trí Tim Lửa. Anh nhắm mắt lại. Anh nghiêng đầu với cô nữ miu và quay đi, lén liếc sang nhìn thẳng con của Vuốt Cọp. Trong lòng không khỏi dấy lên câu hỏi liệu đứa trẻ đó sẽ trở thành loại chiến binh nào đây. "Tạm biệt." Anh lăm bậm khi lách ra khỏi nhà trẻ.

Anh có thể ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn từ đồng mỗi tươi gần đó thoảng lại, nhưng còn một việc nữa anh phải làm trước khi có thể yên vị thưởng thức bữa ăn tối. Anh băng qua trảng trống đến hang của Nanh Vàng.

Bà lang y già đang nằm nghỉ dưới ánh nắng chiều, bộ lông của bà vẫn xám xịt và rối bù như mọi khi. Bà ngước mồm lên chào anh. "Chào, Tim Lửa," bà nói the thé. "Anh làm gì ở đây?"

"Tìm Da Xỉ Than." Tim Lửa trả lời.

"Tại sao? Giờ ông còn muốn gì nữa?" Tiếng meo của Da Xỉ Than vang lên từ trong cái ổ dương xỉ của cô, rồi cái đầu xám của cô thò ra.

"Còn cách nào khác để chào thủ lĩnh trợ tá của mình không vậy?" Nanh Vàng la rầy cô, mắt bà quắc lên ngạc nhiên.

"Đó là vì ông ấy đã phá giấc ngủ của con," Da Xỉ Than vặn lại, leo ra ngoài. "Xem ra ông ấy quyết tâm không cho con nghỉ ngơi vào những ngày này đâu!"

Nanh Vàng nheo mắt với Da Xỉ Than. "Tôi có nên biết hai vị đang âm mưu gì không?"

"Bà đang chất vấn thủ lĩnh trợ tá của mình đấy à?" Da Xỉ Than trêu bà.

Nanh Vàng kêu rừ rừ. "Ta biết các vị đang âm mưu điều gì đó," bà meo. "Nhưng ta chẳng phải là đồ tọc mạch. Tất cả những gì ta biết là học trò của mình hình như đã trở lại bản tính của nó rồi. Vậy là tốt, bởi vì cô nàng sẽ chẳng có ích lợi cho mèo nào khi cứ ỉu xìu như cái nắm ươi thế!"

Tim Lửa cảm thấy nhẹ lòng khi thấy hai con mèo đấu khẩu với nhau như họ đã từng thế khi Da Xỉ Than mới làm học trò của bà mèo lang y, trước khi Suối Bạc chết. Anh lúng túng cào cào chân xuống nền đất khô cứng. Anh định đến báo cho Da Xỉ Than biết rằng những mèo bộ tộc Bóng Tối đã đi rồi, nhưng với sự hiện diện của Nanh Vàng ở đây thì không dễ gì nói ra.

"Lạ thật," Nanh Vàng ngao, nhìn đăm đăm vào Tim Lửa. "Đột nhiên tôi muốn đi lấy một con chuột nữa từ đồng mỗi tươi quá." Tim Lửa chớp mắt tỏ vẻ biết ơn bà lang y già. "Cô có muốn ăn gì nữa không, Da Xỉ Than?" Bà kêu với qua vai khi đã bước về phía lối ra. Da Xỉ Than lắc đầu. "Được rồi, một lúc nữa tôi sẽ quay lại," Nanh Vàng the thé. "Hay có thể là hai lúc."

Khi bà biến mất, Tim Lửa lảng lạng meo. "Tôi đã kiểm tra những mèo bộ tộc Bóng Tối. Họ đã đi rồi."

"Em đã bảo là họ sẽ đi mà." Da Xỉ Than trả lời.

"Nhưng cách đây hai ngày họ mới đi." Tim Lửa thêm.

"Chẳng tốt cho họ chút nào khi họ đi sớm hơn," Da Xỉ Than meo. "Và em phải chắc rằng họ đã học được cách trộn thuốc trước khi đi."

Tim Lửa giật mạnh đuôi trước vẻ ương ngạnh của Da Xỉ Than, nhưng anh không thể để mình rơi vào cuộc tranh cãi với cô được. Anh biết cô đã tin thật lòng rằng mình đã làm đúng

trong việc chăm sóc họ, và một phần trong anh cũng đồng ý rằng điều đó thật đáng để mạo hiểm.

"Đằng nào em cũng bảo họ đi rồi mà." Cô meo, giọng cô mất đi một chút chắc chắn.

"Tôi tin cô," Tim Lửa nhẹ nhàng đồng ý. "Trách nhiệm của tôi, chứ không phải của cô, là kiểm tra để chắc chắn là họ đã đi."

Da Xỉ Than ngược nhìn anh tò mò. "Làm sao thầy biết họ rời khi nào?"

"Văn Xám nói với tôi."

"Thầy đã nói chuyện với Văn Xám à? Chú ấy có khỏe không?"

"Khỏe," Tim Lửa rù rừ. "Bây giờ anh ta bơi như cá vậy."

"Thầy đùa à!" Da Xỉ Than meo. "Em không bao giờ nghĩ thế cả."

"Tôi cũng vậy." Tim Lửa đồng ý, chợt dừng lại, bối rối khi bụng anh sôi lên vì đói.

"Đi ăn đi," Da Xỉ Than nói như ra lệnh. "Thầy nên đi nhanh đi trước khi Nanh Vàng giải quyết hết đồng mồi tươi đó."

Tim Lửa cúi xuống liếm tai Da Xỉ Than. "Hẹn gặp lại." Anh meo.

Nanh Vàng đã để phần anh một con chim sẻ ngô hoặc một con bồ câu rừng. Tim Lửa lấy con bồ câu và nhìn quanh trắng trống, tự hỏi sẽ ăn ở đâu đây. Anh có cảm giác là Bão Cát đang nhìn mình, thân hình thon thả của cô duỗi thẳng ra và đuôi cuộn gọn gàng quanh các chân sau.

Tim Lửa cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn. Đột nhiên, anh thấy rằng cô không có lông như nhị thể cũng

chẳng sao, rằng mắt cô màu xanh lá cây nhạt chứ không phải là màu vàng hổ phách cũng chẳng hề gì. Tim Lửa nhìn cô chiến binh lông cam nhạt, con bồ câu treo lủng lẳng dưới hàm anh, và anh nhớ lại lời Đa Xỉ Than đã nói với anh: Hãy sống trong thực tại, hãy để quá khứ qua đi. Anh biết Lá Đốm sẽ luôn ngự trị trong tim mình, nhưng anh không thể chối bỏ cảm giác bộ lông mình tê rột dọc theo xương sống khi nhìn thấy Bão Cát. Anh bước qua trảng trống đến bên chỗ cô. Khi anh đặt con bồ câu xuống cạnh cô và bắt đầu ăn, anh nghe thấy cô bắt đầu kêu rừ rừ.

Đột nhiên, một tiếng gào ghê rợn khiến Tim Lửa ngẩng phắt đầu lên. Bão Cát lật đật đứng dậy khi Lông Chuột và chân Gai lao bổ vào trảng trống. Lông họ dính bết máu, và chân Gai bước khập khiễng thê thảm.

Tim Lửa vội nuốt chửng miếng mồi trong mồm và đứng dậy. "Chuyện gì thế? Gió Lốc đâu?"

Những mèo khác tụ tập phía sau Tim Lửa, rú lên sợ hãi, lông họ xù lên như khi họ chuẩn bị đương đầu với biến động.

"Tôi không biết. Chúng tôi bị tấn công." Lông Chuột thở hổn hển.

"Ai tấn công?" Tim Lửa hỏi gấp.

Lông Chuột lắc đầu. "Chúng tôi không thể thấy được. Chúng tôi ở trong bóng tối."

"Nhưng còn mùi của chúng thì sao?"

"Quá gần đường Sấm Rền, không thể biết được đó là mùi gì." Chân Gai trả lời, hơi thở của cậu ta đứt quãng từng chập ngắn.

Tim Lửa nhìn thẳng lính nhỏ, đang run cầm cập trên các chân của nó. "Đi tới Nanh Vàng mau," anh ra lệnh. "Bão Trắng!" Anh gọi ông chiến binh lông trắng, ông cũng đang học tốc chạy ra khỏi hang của Sao Xanh. "Tôi muốn ông đi cùng chúng tôi," anh quay sang Long Chuột. "Đ dẫn chúng tôi đến chỗ sự việc xảy ra."

Bão Cát và Da Bụi nhìn Tim Lửa với vẻ trông đợi, chờ nhận lệnh. "Hai người ở lại đây canh gác trại," anh meo. "Đây có thể là một cái bẫy để nhử các chiến binh của chúng ta đi khỏi. Điều này đã xảy ra trước đây rồi." Với Sao Xanh đang sống mạng cuối cùng của bà, Tim Lửa biết mình phải để trại được bảo vệ cẩn thận.

Anh lao nhanh ra khỏi trại với Bão Trắng bên cạnh, còn Long Chuột thở hổn hển phía sau họ. Tất cả leo lên khe núi và lao thật nhanh vào rừng.

Tim Lửa ghì chân lại khi thấy Long Chuột đang cố gắng đuổi theo. "Nhanh lên." Anh giục. Anh biết cô đã bị thương sau trận đấu, nhưng họ phải tìm Gió Lốc. Anh có một cảm giác kinh khủng là cuộc tấn công này chắc chắn phải dính líu gì đó đến bộ tộc Bóng Tối. Mây Còi và Cổ Trắng vừa mới ở trên lãnh thổ bộ tộc Sấm. Lẽ nào chúng lừa anh dẫn bộ tộc mình vào nguy hiểm? Theo bản năng, anh tiến thẳng về phía đường Sấm Rền.

"Không," Long Chuột gọi. "Lối này." Cô vọt lên trên anh, dẫn bước và quẹo về hướng điểm Bốn Cây. Tim Lửa và Bão Trắng tăng tốc theo sau cô.

Khi họ bươn bả qua rừng cây, Tim Lửa nhận ra trước kia mình đã đi qua tuyến đường này rồi. Đây là đường mà Mây Còi và Cổ Trắng đã đi sau khi Sao Xanh đuổi chúng đi lần đầu tiên. Chẳng lẽ một đội tấn công bộ tộc Bóng Tối đã đi qua đường hầm đá dưới đường Sấm Rền đến đây?

Lông Chuột đứng sững lại giữa hai cây tần bì cao vút. Đường Sấm Rền hiển hiện ở đằng xa, mùi hôi thối của nó vương vãi dưới những bụi cây thấp. Ở phía trước, Tim Lửa thấy cơ thể màu nâu rắn chắc của Gió Lốc đang nằm dưới đất, im lìm một cách đáng lo. Một tên mèo trắng đen đang cúi xuống anh chiến binh bất động. Giật mình, Tim Lửa nhận ra đó là Cổ Trắng.

Đôi mắt của tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối mở trợn trạo khi gã thấy đội mèo đang tiến đến. Gã hấp tấp lùi khỏi Gió Lốc, chân loạng choạng hoảng hốt. "Anh ta chết rồi!" Gã rên rỉ.

Tại Tim Lửa oạt sát xuống khi cơn giận dữ dâng tràn trong anh. Bọn chiến binh bộ tộc Bóng Tối đền đáp lại sự đối xử tử tế của bộ tộc khác với chúng như thế này hay sao? Không dừng lại xem Bão Trắng và Lông Chuột đang làm gì, anh hét lên một tiếng điên tiết và lao mình vào Cổ Trắng, gã co rúm lại, rú lên. Tim Lửa hất gã ngã ngửa ra sau, Cổ Trắng rơi đánh oạch xuống nền đất, không hề chống cự khi Tim Lửa đứng sừng sững trước mặt gã.

Tim Lửa nhìn trừng trừng xuống mặt gã, bối rối khi đối thủ của mình nằm dúm dỏ bên dưới, vô vọng, mắt gã híp lại thành hai đường kẻ, mặt cắt không còn một giọt máu. Trong khi anh do dự, Cổ Trắng đã vượt đi mất và trốn biệt vào một bụi mâm xôi. Tim Lửa rượt theo gã, không để ý đến những chiếc gai đang xé rách bộ lông mình. Gã chiến binh bộ tộc Bóng Tối chắc chắn là đang chạy về phía đường hầm đá. Anh lao đến, vừa kịp thoáng thấy chóp đuôi của Cổ Trắng khi gã mèo cố lao ra khỏi bụi mâm xôi lên bờ cỏ.

Một lát sau, Tim Lửa thấy Cổ Trắng lòi thảng người trên mép đường Sấm Rền. Tim Lửa lao về phía hắn, tưởng Cổ Trắng sẽ bỏ chạy vào đường hầm, nhưng Cổ Trắng nhìn anh chiến binh bộ tộc Sấm một cái và chạy thẳng lên đường Sấm Rền.

Tim Lửa nhìn theo, sợ điếng người khi tên mèo hoang sợ nọ lao bừa qua bề mặt xám xịt, thô cứng của đường Sấm Rền.

Một tiếng gầm rợn óc vang lên trong tai anh. Tim Lửa lùi bắn lại, nhắm mắt khi những cơn gió có mùi kinh khủng của một con quái vật thổi qua bộ lông của anh. Khi cơn gió qua đi, anh chớp mắt và từ từ mở ra, giữ sạch bụi bặm bám vào lông mình. Một hình thù bầy nhầy nằm bất động trên đường Sấm Rền. Con quái vật đã đâm vào Cổ Trắng.

Trong một lúc lâu, Tim Lửa tê cứng người đi, ký ức kinh hoàng về tai nạn của Da Xỉ Than lại ùa về. Sau đó, anh thấy Cổ Trắng động đậy. Tim Lửa không thể để bất cứ mèo nào ở ngoài đó được. Không thể ngay cả với một kẻ thù bộ tộc Bóng Tối vừa sát hại một trong những chiến binh dũng cảm nhất của bộ tộc Sấm. Anh ngó ngược ngó xuôi đường Sấm Rền. Không có con quái vật nào trong tầm nhìn cả. Anh chạy gấp đến chỗ Cổ Trắng nằm. Tên mèo trông nhỏ hơn bao giờ hết, bộ ngực trắng của hắn loang lổ máu, sáng sồng sánh như những tia nắng mặt trời đang lặn từ từ.

Tim Lửa biết rằng việc di chuyển gã mèo kia chỉ khiến hắn ta chết nhanh hơn mà thôi. Run rẩy vì sốc, anh nhìn xuống gã chiến binh mà Da Xỉ Than đã liều chấp nhận rắc rối để chữa trị, bí mật giấu những mèo khác trong bộ tộc. "Tại sao anh lại tấn công đội tuần tra của chúng tôi?" Anh rít khế.

Anh cúi xuống khi Cổ Trắng mở miệng ra nói, nhưng tiếng ào ào của hắn bị nhấn chìm khi một con quái vật gầm rú băng qua sát bên họ, xả ra một luồng khói và bụi trùn lên hai con mèo. Tim Lửa cố tấn chặt móng vuốt xuống mặt đường cứng rắn và cúi sát xuống gã chiến binh bộ tộc Bóng Tối hơn.

Cổ Trắng mở miệng ra lần nữa, làm ứa ra một dòng máu. Hắn nuốt xuống một cách đau đớn, cả chiều dài cơ thể của hắn giãy đành đạch. Nhưng trước khi hắn có thể nói, mắt hắn xoáy

chặt vào một điểm qua vai của Tim Lửa, trở về phía khu rừng trong lãnh thổ bộ tộc Sấm. Tim Lửa nhìn khi đôi mắt của Cổ Trắng lóe lên lần cuối vì khiếp hãi rồi đờ ra.

Anh quay lại để xem điều gì mà khiến cho những khoảnh khắc cuối cùng của Cổ Trắng lại trở nên hoảng hốt đến thế. Tim anh chao đi khi anh thấy người đang đứng ở mép đường Sấm Rền - ông chiến binh đậm màu đã ám ảnh những giấc mơ của anh.

Vuốt Cọp.

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: sachmoi.net

Các móng vuốt của Tim Lửa như cắm rễ xuống đường Sấm Rền khi anh nhìn trôn trời vào con mèo bấy lâu nay phủ một cái bóng đe dọa lên cuộc sống của anh. Bây giờ không cần thiết phải làm ra vẻ trung thành với bộ tộc Sấm nữa. Vuốt Cọp là một kẻ vô đạo, kẻ thù của tất cả những mèo tuân thủ luật chiến binh.

Mặt trời buổi xế chiều gay gắt chĩa hẳn qua ngọn cây, những tia nắng màu xám cháy rực lên trên bộ lông đậm màu của ông mèo mướp to lớn. Nói giọng giả qua bầu thình lạng của đường Sấm Rền vắng tanh, Vuốt Cọp miệt thị Tim Lửa.

"Có phải truy đuổi mèo ốm yếu đến chết là việc tốt nhất người có thể làm để bảo vệ lãnh địa của người?"

Tâm trí của Tim Lửa tỉnh táo ngay trong một nhịp tim đập, khiến cơ thể anh trào dâng sức mạnh và cơn giận lạnh lùng. Anh ngó thẳng vào mắt Vuốt Cọp khi tiếng sầm sập của một con quái vật khác làm rung động những sợi lông trong tai anh. Anh tấn chặt chân xuống mặt đất khi con quái vật vụt qua anh, với một con khác gầm rú bám theo nó sát nút. Nhưng Tim Lửa không hề cảm thấy sợ. Trong khoảng trống lướt qua giữa hai con quái vật, Tim Lửa tập trung vào Vuốt Cọp và nhảy xổ tới.

Mắt Vuốt Cọp trợn lên kinh ngạc khi Tim Lửa lao vào hẳn, móng vuốt giương ra và rít lên điên cuồng. Họ cùng lăn nhào qua mảng cỏ, vào nơi có vòm cây che bóng. Tim Lửa như được tiếp thêm sức mạnh từ những mùi quen thuộc của rừng

- giờ là lãnh địa của anh, chứ không phải của Vuốt Cọp - và hai con mèo xâu xé nhau dữ dội, san phẳng những bụi cây thấp gãy giòn, đục những vết sẹo sâu vào đất bằng móng vuốt của họ.

Tim Lửa đã ghi chặt được Vuốt Cọp ngay cú vô đầu tiên của mình. Anh có thể cảm nhận được từng cái xương sườn của gã mèo mướp. Vuốt Cọp đã gầy đi, nhưng cơ bắp vẫn cứng chắc dưới bộ lông dày của hắn. Tim Lửa nhanh chóng nhận ra rằng cuộc sống lưu vong đã không làm suy giảm sức mạnh của ông chiến binh. Vuốt Cọp hụp xuống rồi đứng nhổng hẳn lên, vịn vẹo mình trên không. Tim Lửa cảm thấy mình bị quăng khỏi lưng của Vuốt Cọp, cảm nhận cú va chạm với mặt đất khô cứng khi anh đáp oạch cái hông xuống. Anh ngáp ngáp do không khí bị nghẹn ứ trong phổi, và quần quai gượng đứng dậy. Nhưng không đủ nhanh. Vuốt Cọp đã vô lấy anh, ghì anh xuống mặt đất bằng những móng vuốt như đâm thấu đến tận xương của hắn.

Tim Lửa ngao lên đau đớn, nhưng gã mèo lực lưỡng giậm anh xuống và anh ngửi thấy mùi thịt quạ(*) khi Vuốt Cọp rướn cổ tới để thì thầm vào tai của anh. "Người hãy nghe cho kỹ đây, mèo kiểng! Ta sẽ giết người, cùng tất cả bọn chiến binh của người, từng mèo một."

(*) Ý nói là thịt thối rữa.

Dẫu đang ở giữa cao trào của trận chiến, nhưng những lời của hắn khiến Tim Lửa ớn lạnh. Anh biết ý Vuốt Cọp muốn nói gì. Anh đột nhiên lưu ý đến những âm thanh mới và những mùi xung quanh mình - tiếng cạp rập của những bước chân xa lạ và mùi của những mèo lạ. Họ đã bị bao vây. Nhưng bởi ai chú? Bị rối loạn bởi mùi của đường Sấm Rền, pha tạp với mùi máu của Cổ Trắng và mùi sợ hãi của chính mình, Tim Lửa chợt rã rời tự hỏi phải chăng đó là đám tàn quân của Đuôi Gãy, cái bọn mà cách đây không lâu đã giúp Vuốt Cọp tấn công trại bộ

tộc Sấm. Chẳng lẽ Cổ Trắng đã chọn tham gia vào nhóm phiến loạn này hơn là trở về với bộ tộc bệnh tật của mình?

Trong cơn tuyệt vọng, Tim Lửa đạp mạnh hai chân sau, các móng vuốt của anh tì mạnh vào điểm tựa là cái bụng của Vuốt Cọp. Kẻ thù cũ của anh hẳn đã đánh giá thấp việc Tim Lửa đã trở nên mạnh mẽ như thế nào, bởi vì sức ghi của hắn bị nói lỏng ra và hắn loạng choạng trượt trên mặt đất. Tim Lửa vùng vẫy dứt ra khỏi hắn, ngóc đầu lên, vừa lúc thấy Long Chuột và Bão Trắng xô ra từ dưới bụi cây thấp về hai con mèo đang bao vây họ. Anh liếc trở lại Vuốt Cọp, hắn đã đứng dậy và chồm lên trên hai chân sau, đứng sừng sững bên trên Tim Lửa với hàm răng nhe ra và đôi mắt hổ phách long lên đầy thù hận. Anh hụp đầu xuống né khi Vuốt Cọp lao đến, theo đà nhào về phía trước và quay qua táng vào mũi ông chiến binh đậm màu. Bên cạnh mình, anh có thể nghe thấy tiếng ngao và tiếng rít rú của Bão trắng và Long Chuột khi họ chiến đấu với lòng dũng cảm của bộ tộc Sao. Nhưng họ bị áp đảo thảm hại. Khi Tim Lửa né đòn của Vuốt Cọp lần nữa, anh tuyệt vọng nhìn quanh tìm đường thoát. Có móng vuốt cào trúng chân sau của anh, anh quay phắt sang thấy một tên trong bọn mèo phiến loạn của Vuốt Cọp đã tóm được anh và đang gặm gù dữ tợn. Tên này cũng gầy khẳng khiu và bắn thủ như những con khác, mắt hắn hẳn lên đầy thù hận.

Vuốt Cọp lại chồm lên cùng với một tiếng rít ghê rợn. Tim Lửa đang gồng mình lên chịu đòn của Vuốt Cọp thì thoáng thấy một bóng xám lơ mờ. Một đôi vai rộng bành vụt qua, và Tim Lửa nhận ra chàng chiến binh đã từng cùng anh chiến đấu vai kề vai biết bao lần trước đây.

Vằn Xám!

Anh chiến binh lông xám lao vào cái bụng tơ hơ của Vuốt Cọp, tống hắn ngã ngửa ra sau. Tim Lửa quay sang cắn vào vai tên mèo đang bám vào chân sau mình cho đến khi anh

cảm thấy rằng mình cạ vào xương của hắn. Anh buông lỏng tên mèo phiến loạn khi hắn rú lên khiếp vía, và phun ngụm máu trong miệng mình ra.

Bàng hoàng, Tim Lửa nhìn trận chiến đang nổ ra xung quanh mình. Văn Xám chắc hẳn đã đem cả một đội tuần tra của bộ tộc Sông đến, bởi vì bây giờ chính bọn mèo phiến loạn mới bị áp đảo về quân số khi chúng đối đầu với những chiến binh lông bóng mượt. Anh quay sang thấy Văn Xám đang xoay người tránh cú vồ của Vuốt Cọp, liền xông vào giúp anh bạn mình. Họ cùng nhau chồm tới Vuốt Cọp, cùng hạ đòn vào hắn để dồn hắn lùi lại phía sau, họ cùng tiến đều bước như họ đã từng luyện tập biết bao nhiêu lần trong những buổi huấn luyện. Tiếp theo, thậm chí không cần liếc nhìn nhau, họ cùng lao vào và quật ông chiến binh to lớn ngã nhào. Vuốt Cọp rít nghèn nghẹt khi Tim Lửa ấn cái mõm của kẻ thù xuống đất, còn Văn Xám tóm chặt vai gã mèo mướp bằng hai chân trước và cào tới tấp vào hông hắn bằng hai chân sau.

Tim Lửa nghe thấy những tiếng la hét lịm dần vào rừng và nhận ra là bọn phiến loạn đang tháo chạy khỏi trận đấu. Vuốt Cọp lợi dụng thoáng lơ là của Tim Lửa liền lách ra. Hắn bỏ trốn về phía những bụi mâm xôi, phun phì phì từng tùm lông trong miệng ra, và biến biệt vào đám thân cây gai.

Khi những tiếng gào rú của đám mèo phiến loạn tắt hẳn, các chiến binh rũ bụi đất khỏi lông mình và liếm các vết thương. Đến lúc này Tim Lửa mới nhận ra con trai của Sao Xanh, Lông Đá Quý, trong số những mèo bộ tộc Sông. "Có ai bị thương nặng không?" Tim Lửa hỏi trong hơi thở.

Những mèo lắc đầu, kể cả Lông Chuột, vẫn còn đang chảy máu từ đọt tấn công đầu tiên.

"Chúng tôi phải trở về lãnh thổ của chúng tôi đây." Lông Đá Quý meo.

"Bộ tộc Sấm cảm ơn sự giúp đỡ của các vị." Tim Lửa nghiêng đầu một cách tôn trọng.

"Bọn mèo phiến loạn đe dọa tất cả chúng ta," Long Đá Quý trả lời. "Chúng tôi không thể để các vị chiến đấu một mình được."

Bão Trắng vẩy mồm, làm văng mấy giọt máu. Ông nhìn Văn Xám. "Thật tốt khi lại chiến đấu bên cạnh anh lần nữa. điều gì đã mang anh đến đây?"

"Anh ấy nghe thấy tiếng ngao của Tim Lửa từ điểm Bốn Cây, nơi chúng tôi đang tuần tra," Long Đá Quý trả lời thay Văn Xám. "Anh ấy đã thuyết phục chúng tôi đến giúp các vị."

"Cảm ơn," Tim Lửa nồng nhiệt meo. "Tất cả các vị."

Long Đá Quý gật đầu và quay đi vào rừng cây. Đội tuần tra của anh theo sau. Tim Lửa chạm mồm mình vào Văn Xám khi anh chàng đi ngang qua, ngẩn người ra nhìn bạn đi, đau đớn nhận ra rằng chẳng có thời gian để nói thật nhiều điều anh muốn nói. "Tạm biệt, Văn Xám." Anh meo.

Anh cảm thấy tiếng rừ rừ của Văn Xám vang lên qua bộ lông dày của anh ta. "Tạm biệt." Anh chiến binh lông xám khẽ meo.

Tim Lửa rùng mình khi mặt biển mất khỏi khu rừng. Anh có thể thấy đôi mắt Long Chuột quắc lên trong màn đêm, đại đi vì đau đớn. Thế rồi, một nỗi đau mới nhói lên khi anh nhận ra cái giá phải trả cho cuộc tấn công của bọn mèo phiến loạn. Thi thể của Gió Lốc giờ chắc đã lạnh rồi. Và đây không phải là cái chết không đáng duy nhất mà Vuốt Cọp đã mang đến cho khu rừng vào ngày hôm đó.

Tim Lửa nhìn Bão Trắng. "Ông và Long Chuột mang Gió Lốc về trại mà không có tôi được không?"

Ông chiến binh lông trắng nheo mắt lại tò mò nhưng không hỏi gì, chỉ gật đầu.

Tim Lửa giật giật tai mình. "Tôi sẽ về ngay thôi. Có chuyện tôi phải làm trước đây."

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa lê bước nặng nề trở về đường Sấm Rền. Mùi của Vuốt Cọp và lũ mèo phiến loạn vẫn còn ngập tràn trong không khí, nhưng anh không nghe thấy tiếng gì khác ngoài tiếng chim hót và tiếng lá xì xào đùa trong gió. Trong cái tĩnh lặng sau trận chiến, anh nhận thấy mùi bộ tộc Bóng Tối đậm đặc hòa lẫn với các mùi khác. Lẽ nào có những mèo bộ tộc Bóng Tối khác, như Cổ Trắng, trong số bọn mèo phiến loạn? Anh tự hỏi không biết có phải căn bệnh trong trại bộ tộc Bóng Tối ghé gớm đến nỗi những chiến binh phải thoát ly và gia nhập nhóm mèo phiến loạn của Vuốt Cọp để được bảo vệ hay không. Cũng có thể mùi đó đơn giản chỉ là từ phía lãnh thổ phía bên kia đường Sấm Rền đưa sang.

Tim Lửa nhìn trợn trạo qua con đường xám cứng đanh đến chỗ thi thể của gã chiến binh đen trắng. Nếu Cổ Trắng đã nhập vào nhóm mèo nổi loạn vì bộ tộc của gã quá yếu để bảo vệ gã, thì điều đó không thể giải thích được vẻ mặt kinh hãi của gã khi trông thấy Vuốt Cọp.

Tại sao Cổ Trắng lại quá sợ hãi như vậy nếu Vuốt Cọp bây giờ đã là tộc trưởng của gã? Với cảm giác hơi tội lỗi, bất giác Tim Lửa tự hỏi liệu có phải Cổ Trắng hoàn toàn tình cờ vấp phải thi thể của Gió Lốc, sau khi Vuốt Cọp tấn công đội tuần tra bộ tộc Sấm hay không. Nhưng gã làm gì trên vùng đất săn của bộ tộc Sấm chứ? Mà, Mây Còi đâu? Hàng loạt câu hỏi tuôn ra, nhưng không có câu trả lời nào là hợp lý cả.

Nhưng có một điều chắc chắn: Tim Lửa không thể để thi thể của Cổ Trắng bị bọn quái vật trên đường Sấm Rền giày xéo.

Bây giờ khi con đường yên ắng, Tim Lửa liền băng qua đến giữa đường và ngoạm răng vào miếng da cổ của gã chiến binh. Anh nhẹ nhàng lôi gã qua khỏi vệ đường bên kia, hy vọng những mèo cùng bộ tộc với gã sẽ sớm phát hiện ra và chôn cất gã tử tế. Cho dù Cổ Trắng đã làm gì, hay chưa làm gì, thì bây giờ bộ tộc Sao cũng sẽ phán xét gã.

Khi Tim Lửa bước vào trại bộ tộc Sấm ngập ánh trăng, thi thể của Gió Lốc đang nằm ở giữa trảng trống. Trông anh thật thanh thản, duỗi thẳng người ra như thể đang ngủ. Sao Xanh đang bước vòng quanh thi thể của anh chiến binh, cái đầu rộng màu xám của bà cứ lắc lia lịa từ bên này sang bên kia.

Những mèo còn lại trong bộ tộc lùi lại, co cụm trong những bóng tối ở rìa trảng trống. Một bầu không khí tang tóc thể lương phủ trùm trong trại. Bầy mèo yên lặng nép sát vào nhau, lo lắng nhìn tộc trưởng của mình bước tới bước lui, làm nhảm điều gì đó. Bà thậm chí còn không cố kiểm soát nỗi đau buồn của mình nữa, như bà vốn từng thế. Tim Lửa nhớ lại bà đã cảm lạnh thế nào khi khóc thương cho mèo bạn, trợ thủ của mình, Tim Sư Tử, cách đây nhiều mùa trăng. Bây giờ bà tuyệt nhiên không biểu lộ một chút phẩm chất gì của sự cảm lạnh đó.

Tim Lửa có thể cảm thấy bộ tộc đang nhìn theo mình khi anh tiến đến tộc trưởng. Sao Xanh ngược lên, và anh sượng người, thất hồn khi thấy đôi mắt bà chỉ chất chứa nỗi kinh hoàng và sợ hãi.

"Họ nói là Vuốt Cọp đã làm điều này." Bà nói the thé.

"Có thể là do một trong những mèo phiến loạn của hắn."

"Chúng có bao nhiêu tên?"

"Tôi không biết," Tim Lửa thừa nhận. Không thể nào đếm được trong trận hỗn chiến như vậy. "Nhiều lắm."

Sao Xanh lại lắc đầu nguầy nguậy, nhưng Tim Lửa biết bà cần phải được biết mọi thứ đang xảy ra trong khu rừng, cho dù bà có muốn biết hay không. "Vuốt Cọp muốn trả thù bộ tộc Sấm," anh báo cáo với bà. "Hắn nói với tôi rằng hắn sẽ giết các chiến binh của chúng ta, từng mèo một."

Phía sau anh, toàn bộ tộc thốt lên tiếng ngao sợ hãi. Tim Lửa để mặc họ rít gào, vẫn không rời mắt khỏi Sao Xanh. Anh cảm thấy tim mình thoi thóp như con chim bị sập bẫy khi anh cầu xin bộ tộc Sao ban cho bà sức mạnh để đối đầu với lời tuyên chiến công khai của Vuốt Cọp. Từ từ, bộ tộc im bật, và Tim Lửa cùng với họ chờ đợi Sao Xanh lên tiếng. Một con cú kêu quác lên ở đằng xa khi nó nhào lặn xuống rừng cây.

Sao Xanh ngược đầu lên. "Chỉ có ta là mèo hắn muốn giết," bà làm xàm, nhỏ đến nỗi chỉ mình Tim Lửa mới có thể nghe được bà. "Lạy bộ tộc..."

"Không!" Tim Lửa gào lên, cắt ngang lời bà. Chẳng lẽ Sao Xanh định đầu hàng Vuốt Cọp thật sao? "Hắn muốn trả thù toàn thể bộ tộc, không phải chỉ mình bà!"

Bà gục đầu xuống. "Sự phản bội mới ác độc làm sao!" Bà rít rịt. "Làm thế nào mà ta lại không thấy được sự phản bội của hắn trong khi hắn sống giữa chúng ta chứ? Ta thật ngu ngốc!" Bà lắc đầu, mắt nhắm lại. "Thật là đồ óc chuột!"

Chân của Tim Lửa run lên. Sao Xanh dường như đã quyết định hành hạ bản thân bằng cách nhận hết trách nhiệm về mình cho sự nguy hiểm của Vuốt Cọp. Giật thót mình, bủn rủn, anh nhận ra là mình phải gánh vác việc này.

"Kể từ rày trở đi, chúng ta phải bảo đảm trại luôn được bảo vệ cả ngày lẫn đêm. Đuôi Dài," anh nhìn tới anh chiến binh lông vằn. "Anh sẽ ngồi gác cho đến khi trăng lên cao." Tiếp, anh quay đầu về phía Long Tuyết. "Sau đó đến lượt cô canh gác." Hai con mèo gật đầu, và Tim Lửa cúi gầm xuống thi thể của

Gió Lốc. "Lông Chuột và Lông Điều Hâu sẽ chôn cất Gió Lốc vào lúc bình minh. Sao Xanh sẽ thức với anh ấy cho đến lúc đó." Anh liếc nhìn tộc trưởng của mình, bà đang nhìn lơ mơ xuống đất, và anh hy vọng bà đã nghe anh nói.

"Tôi sẽ thức cùng với bà." Bão Trắng meo. Ông chiến binh lông trắng chen vai qua đám đông và tới ngồi cạnh Sao Xanh, cọ sát lông mình vào bộ lông của bà.

Từng mèο từng mèο một, những cư dân của bộ tộc bước đến để bày tỏ lòng tiếc thương và tôn kính của mình với anh bạn đã mất. Da Cây Liễu lách ra khỏi nhà trẻ và nhẹ nhàng chạm mõm vào anh chiến binh bất động, thì thầm lời vĩnh biệt tang thương của mình. Hoa Vàng theo sau chị, ra hiệu cho lũ con phải ở lại nhà trẻ. Tim Lửa bỗng thấy ớn lạnh, linh cảm điềm quái gở gì đó khi thấy thằg mèο mướt đậm tồ mò ngó mẹ nó. Anh không thể không cảm thấy đứα trẻ này, dù hồn nhiên, toát lên mỗi đe dọa của Vuốt Cọp trong bộ tộc. Tim Lửa lắc đầu rũ bỏ suy nghĩ đó đi khi anh nhìn Hoa Vàng dịu dàng liếm má Gió Lốc. Lẽ ra anh phải tin tưởng chị và bộ tộc sẽ nuôi dạy đứα trẻ kia thành một chiến binh thực thụ hơn là cha nó.

Sau khi Hoa Vàng bước đi khỏi, Tim Lửa bước đến và cúi xuống liếm bộ lông xụi lơ của Gió Lốc. "Tôi sẽ trả thù cho cái chết của anh." Anh khẽ hứa.

Khi lủi đi, anh thấy một hình thù từ bóng tối của Bục Đá bước tới trước. Đó là Vằn Đen. Tim Lửa nhìn mắt ông ta đảo từ Gió Lốc sang Sao Xanh và ngược lại, hừng hực, không phải vì sợ hãi hay đau buồn, mà là suy tư nghiền ngẫm.

Bấn loạn, Tim Lửa tiến thẳng đến nơi mà anh biết mình sẽ tìm thấy an ủi. Anh bước qua đường hầm dương xỉ đến hang của Nanh Vàng, những vết bị cắn bị cào của anh bắt đầu nhói lên không khác gì những cái gai nghi ngờ đang đâm chọc vào tâm trí anh.

Chân Gai ngồi trong trảng trống sạch lảng cở, do bị giẫm đạp thường xuyên. Da Xỉ Than và Nanh Vàng đang thục người bên cạnh cậu trong khi cậu giơ một bàn chân lên cho họ khám. Da Xỉ Than bóc một lớp tơ nhện ra khỏi miếng đệm chân của chân Gai, khiến cậu ta nhăn mặt. "Nó vẫn chảy máu." Cô học trò lang y báo cáo.

"Lúc này nó phải ngưng rồi mới đúng," Nanh Vàng the thé. "Chúng ta cần phải làm khô vết thương này trước khi nó bị nhiễm trùng."

Mắt Da Xỉ Than nheo lại. "Chúng ta có thân cây mọc tặc mà con đã hái hồi hôm qua. Nếu chúng ta nhỏ vài giọt nhựa cây lên miếng mạng nhện rồi rịt vào vết thương thì sao? Như vậy có thể làm cho máu ngưng chảy."

Nanh Vàng vọt ra một tiếng rừ ồm ồm. "Suy nghĩ tốt." Bà lang y già quay đi lập tức và quây quả đi về hang của bà trong khi Da Xỉ Than dùng tay ấn vào vết thương của chân Gai. Chỉ khi đó cô mới để ý thấy Tim Lửa đang lấp ló ở lối vào đường hầm.

"Tim Lửa!" Cô meo, đôi mắt xanh da trời của cô lộ vẻ lo lắng. "Thầy có làm sao không?"

"Chỉ có một hay hai vết cào thôi." Tim Lửa đáp, bước đến chỗ họ.

"Cháu nghe nói bọn phiến loạn đã tấn công chúng ta," chân Gai meo, quay đầu ngược nhìn Tim Lửa. "Có Vuốt Cọp trong bọn chúng nữa. Điều đó có thật không?"

"Thật." Tim Lửa ngậm ngùi nói với nó.

Da Xỉ Than liếc nhìn Tim Lửa, sau đó lắc bàn chân của cậu lính nhỏ lông vàng. "Này, ấn vào."

"Em á?" Chân Gai ngạc nhiên.

"Đó là chân của em mà! Nhanh lên, kéo em phải đổi tên thành Không Chân bây giờ."

Chân Gai giơ chân cao hơn và cẩn thận kẹp hàm của nó quanh vết thương.

"Đáng lẽ Sao Xanh đừng bao giờ để Vuốt Cọp rời khỏi trại," Da Xỉ Than lặng lẽ meo với Tim Lửa. "Lẽ ra bà phải giết chết hắn đi trong khi có cơ hội."

Tim Lửa lắc đầu. "Không bao giờ bà lại lạnh lùng giết hắn như thế. Cô biết mà."

Da Xỉ Than không tranh cãi. "Sao bây giờ ông ta lại quay lại? Và làm sao ông ta có thể giết chết một chiến binh đã từng chiến đấu bên cạnh ông ta chứ?"

"Ông ta bảo với tôi rằng ông ta sẽ giết chết chúng ta nếu có dịp." Tim Lửa âu sầu meo.

Chân Gai thốt lên tắc nghẹn, trong khi những sợi ria của Da Xỉ Than run lên sừng sốt. "Nhưng tại sao?" Cô học trò lang y thần thờ.

Tim Lửa cảm thấy mắt mình mờ đi vì giận dữ. "Bởi vì bộ tộc Sấm không cho hắn những gì hắn muốn."

"Hắn muốn gì?"

"Muốn làm tộc trưởng." Tim Lửa trả lời ngắn gọn.

"Ồ, hắn sẽ không bao giờ có thể trở thành tộc trưởng được theo cách này đâu. Hắn sẽ không thể nào chiếm được cảm tình của bộ tộc nếu hắn bắt đầu tấn công các đội tuần tra của chúng ta thế này."

Nỗi ngờ vực thoáng qua Tim Lửa trước lời nói đầy tự tin của Da Xỉ Than. Sao Xanh đang yếu như vậy. Còn ai có đủ sức mạnh để thay thế bà nếu bà... Tim Lửa nhăn mặt. Anh biết nỗi kinh sợ của bộ tộc trước gã mèo to lớn và bọn phiến quân của hắn. Họ có thể sẽ chấp nhận Vuốt Cọp làm tộc trưởng của mình hơn là để cho bộ tộc Sấm bị hủy hoại bằng cách chiến đấu chống lại hắn.

"Cô thật sự tin vậy à?" Anh hỏi gặng.

Tiếng những bước chân của Nanh Vàng khi bà từ hang của bà trở về khiến họ giật mình, và cả ba con mèo quay sang. Một nùi mạng nhện treo tòn teng nơi hàm của bà lang y già. Bà đặt nó xuống cạnh Da Xỉ Than và meo. "Tin vào cái gì?"

"Tin rằng Vuốt Cọp sẽ không thể nào trở thành tộc trưởng bộ tộc." Da Xỉ Than giải thích.

Mắt Nanh Vàng tối sầm lại và bà không nói gì trong nhiều nhịp tim đập. "Tôi nghĩ Vuốt Cọp có đủ tham vọng mãnh liệt để trở thành bất cứ thứ gì hắn muốn." Cuối cùng bà meo.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: sachmoi.net

"Sẽ không chừng nào Tim Lửa còn sống." Da Xỉ Than cãi lại.

Tim Lửa cảm thấy ấm lòng bởi lòng tin của cô dành cho mình và định trả lời thì bỗng chân Gai kêu ca, giọng nó nghẹn lại. "Vẫn còn chảy máu, chị nhìn này!"

"Không lâu đâu," Nanh Vàng trả lời lạ. "Này, Da Xỉ Than. Cô sử dụng mớ mạng nhện này sao cho có ích đi trong khi tôi xem vết thương cho Tim Lửa." Bà hích nùi mạng nhện lại gần chỗ Da Xỉ Than rồi dẫn Tim Lửa đi đến hang của bà. "Đợi đây," bà ra lệnh, và biến mất vào bên trong. Bà xuất hiện với một miếng lá thuốc đã được nhai kỹ. "Nào, anh thấy đau ở đâu?"

"Chỗ này là tệ nhất." Tim Lửa trả lời, vặn đầu lại để chỉ một vết cắn trên vai anh.

"Rồi," Nanh Vàng meo. Bà bắt đầu dùng chân xoa nhẹ một ít hỗn hợp thuốc lên vết thương. "Sao Xanh bị chấn động dữ lắm." Bà lằm bằm, không ngược lên khỏi việc mình đang làm.

"Tôi biết," Tim Lửa đồng tình. "Tôi định lập tức điều động nhiều đội tuần tra hơn. Điều đó có thể làm bà bình tĩnh lại."

"Điều đó cũng giúp những mèo còn lại trong bộ tộc bình tĩnh," Nanh Vàng nhận xét. "Họ lo lắng thật sự."

"Cũng không lạ." Tim Lửa nhăn mặt khi Nanh Vàng ấn miếng thuốc vào sâu trong vết thương của anh.

"Đám lính nhỏ mới làm ăn thế nào rồi?" Bà hỏi, giọng bà nghe tưởng lầm là lãnh đạm.

Tim Lửa biết bà mèo lang y già đang đưa ra lời khuyên theo cái kiểu vòng vo và khôn ngoan của bà. "Tôi sẽ tăng tốc việc huấn luyện của họ, bắt đầu vào lúc bình minh." Anh nói với bà. Nỗi sầu thảm kéo lên nghẹn cuống họng anh khi anh nghĩ về chân Mây. Lúc này bộ tộc cần nó hơn bao giờ hết; cho dù thằng lính nhỏ lông trắng đó có nghĩ về luật chiến binh hay không, không mèo nào có thể phủ nhận rằng nó là một đấu sĩ quả cảm và tài tình.

Nanh Vàng ngừng xoa bóp vai của anh.

"Bà xong chưa?" Anh meo.

"Sắp xong. Để tôi rịt thuốc vào mấy vết cào là anh có thể đi được rồi," bà mèo già chớp đôi mắt vàng to tướng của bà với anh. "Can đảm lắm, Tim Lửa trẻ tuổi. Đây là thời kỳ đen tối của bộ tộc Sấm, nhưng không mèo nào có thể làm tốt hơn những gì anh đã làm đâu." Trong khi bà nói, có tiếng sấm ùng ùng ở phía xa, một dấu hiệu đe dọa khiến cho lông của Tim Lửa thấy ớn lạnh, bắt chập lời động viên của bà mèo lang y.

Khi anh trở về trắng trổng chính, những vết thương của anh tê đi vì thảo dược của Nanh Vàng. Tim Lửa rất ngạc nhiên khi thấy rất nhiều mèo vẫn còn thức. Sao Xanh, Bão Trắng và Lông Chuột im lặng nằm gục bên thi thể của Gió Lốc, nỗi đau thương của họ biểu hiện ở những cái đầu rũ xuống và những đôi vai căng ra. Những mèo khác nằm túm tụm lại thành từng nhóm nhỏ, mắt họ chớp chớp trong bóng tối và tai họ bồn chồn giật giật khi lắng nghe những âm thanh của rừng.

Tim Lửa nằm xuống rìa trắng trổng. Bầu không khí oi nồng khiến bộ lông của anh xù lên. Toàn bộ khu rừng dường như

đang đợi cơn bão nổi. Một cái bóng di chuyển gần rìa trắng trống. Tim Lửa quay đầu lại nhìn. Đó là Văn Đen.

Tim Lửa giật đuôi ra hiệu cho ông chiến binh văn đến gần hơn. Văn Đen lừ đừ bước đến chỗ anh. "Tôi muốn anh dẫn đội tuần tra thứ hai đi ngay khi đội tuần tra bình minh trở về vào ngày mai," Tim Lửa meo. "Kể từ giờ trở đi sẽ có thêm ba đội tuần tra mỗi ngày, và tất cả các đội tuần tra sẽ có ba chiến binh."

Văn Đen nhìn Tim Lửa lạnh lùng. "Nhưng sáng mai tôi phải dắt chân Dương Xỉ ra ngoài tập luyện rồi."

Lông Tim Lửa dựng lên tức giận. "Thế thì dắt cô ấy đi với anh," anh đáp. "Đó sẽ là kinh nghiệm tốt đấy. Dù sao chúng ta cũng cần phải tăng tốc việc luyện tập của các lính nhỏ lên."

Tai của Văn Đen phẩy phẩy, nhưng ánh mắt của ông ta vẫn trợn trừng. "Vâng, thưa thủ lĩnh trợ tá." Ông ta lẩm bẩm, mắt long lên sòng sọc.

Tim Lửa phờ phạc chui vào hang của Sao Xanh. Mặc dù mặt trời vẫn chưa lên cao, nhưng anh đã đi tuần hai lần trong ngày rồi. Và chiều nay anh phải dắt lính nhỏ của Bão Trắng, là chân Sáng, ra ngoài đi săn. Những ngày kể từ cái chết của Gió Lốc thật bận rộn. Tất cả các chiến binh và lính nhỏ đều mệt lả do cố bắt kịp các đợt tuần tra mới. Với Da Cây Liễu và Hoa Vàng ở trong nhà trẻ, Bão Trắng không muốn rời khỏi tộc trưởng, chân Mây mất tích, và Gió Lốc chết, Tim Lửa gần như không có thời gian để ăn và ngủ.

Sao Xanh ngồi thụp trong ổ của bà, mắt khép hờ, và trong chốc lát, Tim Lửa tự hỏi không biết bà có bị lây bệnh của bộ tộc Bóng Tối hay không. Bộ lông của bà thậm chí còn rối bù hơn, và bà ngồi với vẻ bất động của một mèo không còn quan tâm đến bản thân mình nữa, chỉ còn câm lặng chờ chết.

"Sao Xanh." Tim Lửa khẽ gọi bà.

Bà mèò già lờ ðờ quay ðầu về phía anh.

"Chúng tôi ðang tuần tra rừng liên tục," anh báo cáo. "Không hề có dấu hiệu gì của Vuốt Cọp và bọn mèò phiến loạn của hần."

Sao Xanh nhìn ði chỗ khác mà không trả lời. Tim Lửa ngừng lời, tự hỏi không biết có nên nói nữa hay không, nhưng Sao Xanh ðã ðút chân dưới ngực sâu hơn và nhắm mắt lại. Thoái chí, Tim Lửa cúi ðầu và lùi trở ra khỏi hang.

Trắng trống ngập nắng trông yên bình ðến nỗi thật khó mà tin rằng bộ tộc ðang phải ðối mặt với những hiểm họa. Lòng Điều Hâu ðang chơi với bọn trẻ con của Da Cây Liễu bên ngoài nhà trẻ, phe phẩy cái ðuôi của mình cho lũ trẻ bắt, trong khi Bão Trắng nằm nghỉ trong bóng mát dưới Bục Đá. Chỉ mỗi ðôi tai của ông chiến binh lông trắng ðang vểnh về hướng hang của Sao Xanh là biểu lộ sự căng thẳng mà bộ tộc ðang chịu ðựng.

Tim Lửa nhìn ðống mỗi lớn dần lên mà chẳng có vẻ gì là phấn khởi. Bụng anh thắt lại và rỗng tuếch, nhưng anh không thể tưởng tượng mình lại có thể nuốt ðược thứ gì. Anh phát hiện Bão Cát ðang ăn một miếng mồi gì đó. Bộ lông da cam mượt óng của cô gợi lên một cảm giác dễ chịu không ngờ, bỗng dưng, Tim Lửa không thể không nghĩ mình ðã thích thú thế nào với sự ðồng hành của cô khi ði săn cùng chân Sáng. Ý nghĩ đó hồi phục sự thèm ăn của Tim Lửa, và bụng anh sôi lên mong muốn ðược rượt ðuổi thứ gì đó. Anh ðịnh sẽ ðể ðống mồi cho những mèò khác chia nhau.

Vừa lúc đó, chân Sáng chạy lon ton vào trại, ðằng sau Lòng Chuột, Lòng Tuyết và ðuôi Cộc. Họ mang rêu thấm nước về cho các nữ miu và mèò già. Chân Sáng tha ðụn rêu của mình về hướng hang của Sao Xanh dưới cái nhìn tán thưởng của Bão Trắng.

Tim Lửa gọi qua chỗ Bão Cát. "Cô hứa sẽ săn cho chúng ta một con thỏ chừng nào tôi yêu cầu. Cô đã sẵn sàng đi săn cùng tôi với chân Sáng chưa?"

Bão Cát ngược lên. Đôi mắt xanh lá cây của cô sáng lên với một thông điệp không lời, khiến bộ lông của Tim Lửa nóng ấm hơn hẳn những tia nắng mặt trời có thể sưởi được. "Tất nhiên." Cô đáp lại, và nuốt vội miếng mồi cuối cùng. Vẫn còn liếm mồi, cô chạy về phía Tim Lửa.

Họ ở bên nhau đợi chân Sáng, và mặc dù lông của họ hầu như không chạm vào nhau, nhưng Tim Lửa có thể cảm thấy da mình tê rật lên.

"Cô sẵn sàng đi săn chưa?" Tim Lửa hỏi chân Sáng ngay khi cô bé xuất hiện khỏi hang của Sao Xanh.

"Bây giờ?" Chân Sáng meo, ngạc nhiên.

"Tôi biết là chưa đến lúc mặt trời cao, nhưng chúng ta có thể đi bây giờ nếu cô không quá mệt."

Chân Sáng lắc đầu và vội vã chạy theo họ khi Tim Lửa và Bão Cát phóng ào qua hàng kim tuyến, bươn vào rừng.

Với chân Sáng theo sát gót, Tim Lửa theo Bão Cát leo lên khe núi và vào rừng, ấn tượng hết sức với cách mà các cơ bắp của cô co duỗi nhịp nhàng bên dưới bộ lông màu vàng nhạt. Anh biết chắc là cô cũng mệt như mình, nhưng cô vẫn bước thoăn thoắt qua những bụi cây thấp, đôi tai vểnh lên và miệng há ra.

"Tôi nghĩ chúng ta tìm được một con rồi!" Đột nhiên cô rít khẽ, và hạ thấp mình vào tư thế săn mồi. Chân Sáng há miệng ra để nếm không khí. Tim Lửa đứng yên trong khi Bão Cát nhẹ lách mình qua các bụi cây. Anh có thể ngửi thấy mùi con thỏ và nghe thấy nó khụt khịt trong bụi cây thấp bên kia lùm dương xỉ. Bão Cát bất ngờ lao lên về phía trước, khiến cho

những chiếc lá lay động khi cô chạy nhanh qua chúng. Tim Lửa nghe thấy tiếng các chân sau của con thỏ đập mạnh xuống mặt đất khô khi nó cố chạy trốn. Để chân Sáng lại phía sau, anh chồm tới theo bản năng, quẹo vòng qua đám dương xỉ, đuổi nó chạy xuyên qua những bụi cây thấp và băng qua nền đất rừng khi nó bứt khỏi những móng vuốt sắc nhọn của Bão Cát. Anh kết liễu nó bằng một cú cắn sắc ngọt, thẩm thốt lên một lời tạ ơn với bộ tộc Sao đã ban cho khu rừng đầy môi, mặc dù các ngài ấy đã không cho mưa quá lâu rồi. Con bão được hứa hẹn bởi những tiếng sấm đì đùng cách đây vài buổi tối đã không đến, và không khí vẫn ngọt ngào oi bức như thường.

Bão Cát dừng kít lại bên cạnh Tim Lửa khi anh thụp xuống con thỏ. Anh có thể nghe thấy tiếng cô thở hổn hển. Hơi thở của anh cũng phì phò không kém.

"Cảm ơn," cô meo. "Hôm nay tôi hơi chậm."

"Tôi cũng vậy." Tim Lửa thừa nhận.

"Anh cần phải nghỉ ngơi đi." Bão Cát dịu dàng meo.

"Tất cả chúng ta đều cần nghỉ." Tim Lửa cảm thấy sự ấm áp từ ánh nhìn xanh lá cây của cô.

"Nhưng anh bận rộn gấp đôi những mèo khác."

"Có biết bao thứ cần phải làm," Tim Lửa buộc mình phải nói thêm. "Mà tôi không cần phải mất thời gian huấn luyện chân Mây nữa."

Vụ mất tích của chân Mây càng ngày càng giày vò anh. Anh đã hơi chút hy vọng tên mèo trẻ sẽ xông vào trại, tự tìm đường trở về, nhưng chẳng hề thấy tăm hơi nó đâu kể từ khi con quái vật mang nó đi. Khi Tim Lửa bắt đầu từ bỏ hy vọng thấy lại thằng lính nhỏ của mình, thì sự nhận thức rằng mình đã

mất đi hai lính nhỏ - Da Xỉ Than và chân Mây - chọc ngoáy vào tâm trí anh như những chiếc gai nhọn. Làm sao anh có thể đảm đương được trách nhiệm của thủ lĩnh trợ tá khi anh không thể làm tròn nhiệm vụ của mình với tư cách là một mèo bảo trợ? Bằng cách tự buộc mình đi tuần tra và đi săn nhiều hơn những mèo khác, Tim Lửa biết mình đang cố chứng tỏ mình với những mèo còn lại trong bộ tộc, và nhằm đẩy lùi những nghi ngờ riêng tư của bản thân về khả năng chiến binh của mình.

Bão Cát dường như cảm nhận được nỗi lo âu của Tim Lửa. "Tôi biết là có nhiều thứ phải làm. Có lẽ tôi sẽ giúp anh nhiều hơn," cô ngước lên và nhìn anh, và Tim Lửa nghĩ là mình dò được dấu hiệu cay đắng trong giọng meo của cô khi cô thêm. "Suy cho cùng tôi cũng không có lính nhỏ như anh."

Nhìn Da Bụi và chân Tần Bì chắc hẳn là đụng chạm đến niềm kiêu hãnh của cô, và Tim Lửa cảm thấy chút gì đó ngại ngùng. "Tôi xin lỗi..." Anh bắt đầu. Nhưng sự mệt mỏi đã che mờ trí óc anh, và anh đã nhận ra một cách muộn màng rằng Bão Cát không hề biết chính anh mới là mèo chọn mèo bảo trợ. Cô cũng như những mèo khác trong bộ tộc đều đình ninh Sao Xanh đã ra quyết định đó.

Bão Cát ngăn người ra nhìn Tim Lửa lúng túng. "Xin lỗi về điều gì?"

"Sao Xanh đã yêu cầu tôi chọn mèo bảo trợ cho chân Dương Xỉ và chân Tần Bì," Tim Lửa thú nhận. "Và tôi đã chọn Da Bụi thay vì chọn cô." Anh lo lắng quan sát gương mặt của Bão Cát xem có vẻ gì khó chịu không, nhưng cô chỉ nhìn lại anh.

"Một ngày nào đó cô sẽ là một mèo bảo trợ vĩ đại," anh tiếp tục, ráo riết muốn giải thích. "Nhưng tôi phải chọn Da..."

"Được rồi," cô nhún vai. "Tôi chắc là anh có lý do của riêng mình." Giọng cô tỏ ra không quan tâm, nhưng Tim Lửa để ý

thấy dải lông dọc xương sống của cô dựng lên. Một sự im lặng lóng ngóng rơi ập vào giữa họ, cho đến khi chân Sáng ló ra khỏi bụi cây thấp sau lưng họ.

"Cô chú có bắt được nó không?" Cô bé thở hổn hển.

Bỗng nhiên, Tim Lửa nhận ra cô lính nhỏ này đuối sức đến thế nào, rồi nhớ lại hồi trước, khi còn trong giai đoạn huấn luyện, mình đã phải vất vả ra sao để theo kịp bước với những chiến binh to, khỏe hơn mình. Anh dùng mũi đẩy con thỏ về phía chân Sáng. "Đây, cháu cần một miếng trước đi," anh đề nghị. "Đáng lẽ ra tôi phải cho cháu thời gian để ăn trước khi chúng ta rời trại mới đúng."

Khi chân Sáng bắt đầu ăn, đầy biết ơn, Bão Cát nhìn vào mắt Tim Lửa. "Có lẽ anh có thể giảm bớt các đợt tuần tra được rồi nhỉ?" Cô dè dặt đề nghị. "Mọi mèo đều quá mệt mỏi, và chúng ta chưa hề thấy bóng dáng Vuốt Cọp kể từ khi Gió Lốc chết."

Tim Lửa chột dấy lên sự tiếc nuối. Anh biết cô thật tình không tin vào những lời nói đầy hứa hẹn của mình. Cả bộ tộc Sấm đều biết rõ là Vuốt Cọp sẽ không đầu hàng dễ dàng như vậy. Tim Lửa đã thấy sự căng thẳng hẳn trên cơ thể rắn chắc của các chiến binh khi họ cùng anh đi tuần tra, tai họ luôn vểnh lên, miệng họ luôn há ra, nếm không khí hầu dò tìm nguy hiểm. Anh cũng cảm nhận được nỗi thất vọng ngày càng tăng đối với bà tộc trưởng, mèo được cần hơn hết thảy để hợp nhất bộ tộc của bà chống lại mối đe dọa lẫn khuất, đang ngày đêm rình rập họ. Nhưng Sao Xanh hầu như không rời hang của bà kể từ đêm thức canh Gió Lốc.

"Chúng ta không thể cắt giảm các đợt tuần tra được," Tim Lửa nói với Bão Cát. "Chúng ta phải đề cao cảnh giác."

"Ông thật sự nghĩ là Vuốt Cọp sẽ giết chúng ta à?" Chân Sáng meo, ngược lên trong lúc đang ăn.

"Tôi nghĩ hẳn sẽ cố."

"Sao Xanh nghĩ gì?" Bão Cát hỏi một cách thăm dò.

"Đương nhiên là bà lo lắng." Tim Lửa biết mình đang lẩn tránh. Chỉ có anh và Bão Trắng mới hiểu sự tái xuất hiện của Vuốt Cọp đã quét Sao Xanh trở lại trạng thái hoàn toàn u uẩn, mơ mơ tỉnh tỉnh – trạng thái mà bà rơi vào sau khi gã chiến binh phản bội cố giết bà – như thế nào.

"Bà may mắn có một thủ lĩnh trợ tá giỏi như anh," Bão Cát meo. "Mọi mèo trong bộ tộc đều tin tưởng anh sẽ dẫn dắt chúng tôi qua khỏi thời kỳ này."

Tim Lửa không thể không ngoảnh đi chỗ khác. Anh đã nhận thức rất rõ về cách mà những mèo khác nhìn mình gần đây – một sự pha trộn giữa hy vọng và trông đợi. Anh cảm thấy vinh dự vì có được sự tôn trọng của họ, nhưng anh biết là mình còn trẻ và non nớt kinh nghiệm, anh mong mỏi vào niềm tin sắt đá của Bão Trắng về số phận do bộ tộc Sao an bài của mình. Anh hy vọng mình xứng đáng với sự tin cậy của bộ tộc. "Tôi sẽ cố hết sức." Anh hứa.

"Bộ tộc không thể đòi hỏi gì hơn thế nữa." Bão Cát lầm bầm.

Tim Lửa nhìn xuống con thỏ. "Chúng ta hãy ăn hết con thỏ này đi rồi tìm thứ gì đó mang về nhà."

Khi ba con mèo ăn xong, họ tiếp tục cuộc đi săn, thẳng đến điểm Bốn Cây. Họ đi mà không nói gì, phập phồng lo lắng cho sự hiện diện của mình trong rừng trước bất kỳ cặp mắt đang theo dõi nào. Với Vuốt Cọp ở đâu đây, Tim Lửa có cảm giác như những mèo bộ tộc Sấm vừa là thợ săn vừa là kẻ bị săn vậy.

Một mùi mèo lạ ập vào lỗ mũi của anh khi họ đến gần con dốc dẫn xuống điểm Bốn Cây, và lông anh dựng lên. Bão Cát chắc

chấn cũng đã ngửi thấy mùi đó, cô cứng người lại, cong lưng lên, cơ bắp căng ra.

"Mau," Tim Lửa rít lên. "Lên đây!" Anh leo lên một cây sung dâu. Bão Cát và chân Sáng theo sau, và ba con mèo nép sát mình trên một nhánh cây thấp nhất và nhìn xuống nền đất rừng.

Tim Lửa thấy một hình hài len lỏi trong đám dương xỉ, đậm màu và bóng mượt. Hai cái tai màu đen nhô lên khỏi thảm lá hình lược. Có điều gì đó trong hình thù của đôi tai này gợi lại một ký ức xa xôi – chứ không hề khó chịu. Đó có phải là một mèo từ một trong những bộ tộc khác mà họ từng giúp đỡ không? Nhưng với bóng đen Vuốt Cọp đang đe dọa khu rừng, không có cách chi để biết mèo nào có thể tin cậy được. Tất cả mèo lạ đều là kẻ thù.

Tim Lửa dùn chân, chuẩn bị vồ. Bên cạnh anh, Bão Cát run lên vì tập trung, còn chân Sáng thì nhìn xuống trừng trừng, đôi vai nhỏ của cô bé gồng lên. Khi kẻ lạ bước đến dưới cái cây cháy khô họ đang núp, Tim Lửa vọt lên một tiếng ngao dữ tợn và lao xuống lưng hắn.

Tên mèo đen thét lên, liền lăn tròn một vòng, hất văng Tim Lửa xuống đất. Tim Lửa bật đứng dậy thật lẹ. Anh đã cảm nhận được sức mạnh và kích thích của tên mèo này ngay trong cú vồ đầu tiên, và biết hắn sẽ dễ dàng bị đuổi đi. Anh đối mặt với gã mèo đen kia, cong lưng và rít lên một tiếng cảnh cáo. Bão Cát nhảy khỏi cái cây, chân Sáng theo sát ngay sau cô, và Tim Lửa thấy đôi mắt của gã mèo đen trợn lên hoảng hốt khi nhận ra mình bị áp đảo số lượng.

Nhưng Tim Lửa đã thả cho lòng mình nằm ẹp xuống vai. Bản năng ban đầu của anh đã đúng: Anh nhận ra kẻ xâm lăng này. Và từ biểu lộ trên gương mặt của tên mèo – chuyển từ kinh

hãi sang nhẹ nhõm trong một nhịp tim đập – thì kẻ đột nhập
cũng đã nhận ra Tim Lửa.

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: sachmoi.net

"Chân Quạ!" Tim Lửa bỏ nhào đến để trao cho anh bạn cũ của mình một cú húc mồm chào đón.

"Gặp lại cậu mừng quá, Tim Lửa!" Chân Quạ húc mồm đáp lại Tim Lửa rồi đánh ánh mắt sang Bảo Cát. "Còn đây thật sự là chân Cát sao?"

"*Bảo Cát!*" Cô mèo hoe vàng sửa lại cậu chàng một cách đanh thép.

"Dĩ nhiên rồi. Lần cuối cùng tôi gặp cô, cô chỉ bằng một nửa bây giờ!" Mắt anh mèo đen nheo lại. "Chân Bụi thế nào rồi?"

Tim Lửa hiểu giọng thận trọng của chân Quạ. Bảo Cát và Da Bụi đã được huấn luyện cùng thời với cậu ta, và họ xem chân Quạ là đối thủ hơn là bạn ở chung hang. Khi chân Quạ bỏ trốn khỏi mèo bảo trợ của mình – Vuốt Cọp, đến sống ở lãnh địa của Hai Chân phía bên kia cao nguyên, Da Bụi và Bảo Cát đã chẳng buồn chút nào. Tim Lửa nghi ngờ việc chân Quạ còn nhớ nhung họ.

"Da Bụi khỏe," Bảo Cát nhún vai. "Bây giờ anh ấy có lính nhỏ rồi."

"Cô mèo này là lính nhỏ của cô à?" Chân Quạ hỏi, nhìn chân Sáng.

Tim Lửa cảm thấy tai mình giật lên khi Bảo Cát trả lời cấm cản. "Tôi chưa có lính nhỏ. Đây là lính nhỏ của Bảo Trắng. Tên là chân Sáng."

Một làn gió ấm thổi gợn những chiếc lá trên ngọn cây cao. *Soạt!* Tim Lửa ngược nhìn lên chỗ phát ra tiếng động. Cuộc gặp gỡ bất ngờ đã khiến anh mất tập trung, và bớt đi sự cảnh giác. Anh thận trọng quét khắp các bụi cây thấp khi nhớ lại mối hiểm họa từ Vuốt Cọp và băng đảng phiến loạn của hắn. "Cậu làm gì ở đây vậy, chân Quạ?" Anh hấp tấp hỏi.

Chân Quạ, đang mãi quan sát Bão Cát với vẻ tò mò trong đôi mắt màu hổ phách, quay đầu sang. "Tìm cậu."

"Hả? Tại sao?" Tim Lửa biết chắc chắn phải là việc quan trọng lắm mới khiến chân Quạ trở lại rừng. Anh mèo đen trẻ tuổi vốn đã sống trong nỗi sợ hãi triền miên sau lần vô tình chứng kiến Vuốt Cọp giết Đuôi Đỏ, cựu thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm. Khi Vuốt Cọp lại cố giết chân Quạ để bịt miệng, Tim Lửa và Văn Xám đã giúp đỡ bạn mình trốn thoát. Hiện chân Quạ sống trong một nông trại của Hai Chân cùng với Lúa Mạch, một anh mèo cô độc khác, không phải mèo kiểng cũng không phải là thành viên của bộ tộc nào. Bây giờ hắn là chân Quạ có lý do chính đáng để trở về lãnh thổ cũ của kẻ thù. Đến giờ cậu không may mắn biết rằng sự phản bội của Vuốt Cọp đã bị vạch trần và ông ta đã bị đuổi khỏi bộ tộc Sấm. Theo chân Quạ biết thì Vuốt Cọp vẫn còn là thủ lĩnh trợ tá.

Chân Quạ giật đuôi một cách bức bối. "Có một mèo vừa mới đến sống ở ven lãnh thổ của mình." Chú chàng bắt đầu.

Tim Lửa trợn mắt nhìn bạn, không hiểu, và chân Quạ cố giải thích. "Mình phát hiện ra nó trong khi mình đi săn. Trông nó sợ hãi và bị lạc đường. Nó không nói gì nhiều, nhưng nó có mùi của bộ tộc Sấm."

"Bộ tộc Sấm?" Tim Lửa thốt lên.

"Mình hỏi xem có phải nó đến từ phía bên kia cao nguyên không, nhưng dường như nó không biết tí gì là nó đang ở đâu

cả. Vì vậy mà mình đưa nó trở về lại hang ổ của Hai Chân mà nó nói là nó đang sống."

"Vậy nó là mèo kiểng hả?" Bão Cát đang nhìn chăm chặp vào anh mèo đen. "Anh có chắc là anh ngửi thấy mùi bộ tộc Sấm trên người nó không?"

"Tôi không bao giờ quên được cái mùi của nơi tôi đã sinh ra," chân Quạ đáp lại. "Trông nó xem ra không giống chút nào với những mèo kiểng bình thường khác. Thật ra, coi bộ nó không hài lòng lắm khi phải trở về với Hai Chân."

Một cảm giác mừng rỡ bật lên trong bụng Tim Lửa, nhưng anh buộc mình phải im lặng cho đến khi chân Quạ kể xong câu chuyện.

"Mình không tài nào gạt bỏ được cái mùi của nó ra khỏi tâm trí mình. Thế là mình trở lại hang ổ của Hai Chân đó để nói chuyện với nó, nhưng nó bị nhốt ở bên trong. Mình cố nói chuyện với nó qua một khung cửa sổ, nhưng gã Hai Chân đã đuổi mình đi."

"Con mèo đó màu gì?" Tim Lửa cảm thấy Bão Cát như đang liếc xoáy vào mình.

"Trắng," chân Quạ trả lời. "Nó có một bộ lông tơ trắng phau."

"Nghe... nghe như đó là chân Mây!" Chính chân Sáng là mèo nói buột ra.

"Vậy cháu biết nó à?" Chân Quạ meo. "Vậy là tôi nói đúng? Nó là mèo bộ tộc Sấm phải không?"

Tim Lửa dường như không nghe thấy những lời nói của chân Quạ. Chân Mây vẫn an toàn! Anh bắt đầu bước quay tròn anh bạn cũ của mình lại, chân căng tê rật lên vì vui sướng và nhẹ nhõm. "Nó có khỏe không? Nó đã nói gì?"

"Ơ... à," chân Quạ lú lười, và quay đầu bước tròn theo Tim Lửa khi anh cứ bước vòng quanh mình. "Thì mình đã nói rồi, lần đầu mình gặp nó thì nó bị lạc hoàn toàn."

"Điều đó chẳng có gì ngạc nhiên. Trước đây có bao giờ nó bước chân ra khỏi lãnh địa bộ tộc Sấm đâu," Tim Lửa nôn nóng đi đan qua đan lại quanh Bão Cát và chân Sáng. "Nó chưa thực hiện chuyến đi của nó đến Dây Núi. Chả trách nó không thể biết mình lại ở gần nhà đến vậy."

Bão Cát gật đầu, và chân Quạ nhận xét. "Điều đó giải thích tại sao nó lại buồn thảm. Chắc tại nó nghĩ..."

"Buồn?" Tim Lửa ngừng phất lại. "Tại sao? Nó bị thương à?"

"Không, không," chân Quạ gấp gáp meo. "Dường như nó đau khổ thật sự. Mình tưởng nó sẽ vui lên khi mình đưa nó về hang ổ của Hai Chân của nó chứ, nhưng xem ra nó vẫn ủ rũ. Chính vì vậy mà mình đi tìm cậu."

Tim Lửa nhìn tịt xuống chân mình, hầu như không biết nghĩ gì nữa. Anh nhận thấy mình đã hy vọng chân Mây sẽ hạnh phúc với cuộc sống mới, cho dù Tim Lửa không bao giờ gặp lại nó nữa.

Chân Quạ chớp mắt vẻ ngại ngẩn. "Mình đến đây như vậy là có đúng không?" Chú ta meo. "Chân Mây bị... bị đuổi khỏi bộ tộc à?"

Tim Lửa nhìn xuyên thấu vào mắt chân Quạ. Cậu mèo đen này đã liều cả mạng sống của mình để đến đây; cậu ta đáng được nghe lời giải thích. "Chân Mây đã bị Hai Chân bắt đi khỏi rừng," Tim Lửa bắt đầu. "Nó là lính nhỏ của mình, và là con trai của chị gái mình. Nó bị mất tích cách đây một tuần rồi. Mình... mình những tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa."

Bảo Cát liếc Tim Lửa về giễu cợt. "Điều gì khiến anh nghĩ là sẽ *gặp lại* nó lần nữa? Nó đang sống trong lãnh thổ của chân Quạ với Hai Chân mà."

"Tôi định sẽ đi đưa nó về!" Tim Lửa thừa nhận.

"Đưa nó về? Tại sao?"

"Cô đã nghe chân Quạ nói rồi đấy. Nó không vui!"

"Có chắc là nó cần cứu giúp không?"

"Cô nghĩ là 'không' sao?" Tim Lửa phản bác.

"Nếu là tôi thì tôi sẽ không cần cứu giúp. Đáng lẽ ngay từ đầu tôi đã không nhận thức ăn của Hai Chân." Bảo Cát gay gắt chỉ ra.

Có một tiếng gừ thất kinh thoát ra từ chân Quạ, nhưng anh mèo đen không nói gì cả.

"Có anh ấy trở lại sống cùng hang thì thật tốt." Chân Sáng chen vào, nhưng Tim Lửa hầu như không nghe thấy cô bé nói gì. Anh nhìn chăm chăm vào Bảo Cát, lông cổ anh dựng lên giận dữ.

"Cô nghĩ chân Mây đáng bị bỏ mặc ở đó, sâu nảo và thui thui một mình sao?" Anh nạt. "Chỉ vì nó đã phạm một sai lầm ngu ngốc?"

Bảo Cát nóng nảy khịt mũi. "Tôi không định nói như thế. Anh thậm chí còn không biết chắc là nó có muốn trở về hay không nữa kìa."

"Chân Quạ bảo là trông nó rất khổ sở," Tim Lửa khẳng định. Nhưng ngay cả trong lúc nói, nỗi nghi ngờ vẫn gờn gợn trong

đầu anh. Ngộ nhỡ bây giờ chân Mây đã quen với cuộc sống mèo kiếng rồi thì sao?

"Chân Quạ chỉ mới nói chuyện với nó có một lần," Bão Cát quay sang chân Quạ. "Trông nó có buồn rầu không khi anh thấy nó qua cửa sổ của Hai Chân?"

Túm ria của chân Quạ động đậy vẻ không thoải mái. "Thật khó nói. Lúc đó nó đang ăn."

Bão Cát quay ngoắt đầu lại Tim Lửa. "Nó có một mái nhà, nó có thức ăn, vậy mà anh vẫn nghĩ là nó cần được cứu giúp. Còn bộ tộc thì sao? Họ cần anh. Có vẻ như chân Mây vẫn bình an. Theo tôi thì cứ để nó ở đó."

Tim Lửa nhìn đăm đăm vào Bão Cát. Lông vai cô xù dựng, mắt cô long lên vẻ cương quyết. Lặng người đi, Tim Lửa nhận ra là cô nói đúng. Làm thế nào mà anh có thể rời bộ tộc trong lúc này được, dù chỉ trong một thời gian ngắn, với Sao Xanh quá yếu còn Vuốt Cọp cùng đồng bọn vẫn đang lảng vảng đâu đây? Tất cả chỉ vì một con mèo đã chứng tỏ là một lính nhỏ lười biếng, tham ăn.

Tuy vậy, con tim thúc giục anh hãy cố thử đi. Anh không thể nào từ bỏ niềm tin của mình rằng một ngày nào đó chân Mây sẽ trở thành một chiến binh vĩ đại, và ngay lúc này bộ tộc cần tất cả chiến binh mà nó có thể có.

"Tôi phải đi." Anh nói ngắn gọn.

"Anh xoay xở mang nó trở về được không?" Bão Cát tranh cãi. "Mà nếu có được thì, liệu nó có an toàn trong khu rừng này?"

Tim Lửa cảm thấy lạnh run nơi sống lưng. Liệu anh có thể chịu nổi cảnh mang nó trở về rồi chỉ để thấy nó bị Vuốt Cọp giết hại? Nhưng cho dù vẻ bất an có làm tê nhức những căng chân, anh vẫn biết mình sẽ làm gì. "Tôi sẽ quay về từ đây cho tới lúc

mặt trời cao ngày mai," anh meo. "Hãy bào cho Bão Trắng biết là tôi đi đâu."

Sự hoảng hốt hiện ra trong đôi mắt mở căng của Bão Cát. "Anh định đi ngay à?"

"Tôi cần chân Quạ chỉ chỗ ở của nó, và tôi không muốn nó đi phất phơ trong rừng," anh giải thích. "Trong khi Vuốt Cọp đang tự do tung hoành như thế này được."

Đuôi của chân Quạ đột nhiên xù lên sợ hãi. "Ý cậu là sao? Tự do tung hoành?"

Bão Cát lườm Tim Lửa một cái sắc bén.

"Đi thôi," Tim Lửa meo với anh mèo đen. "Mình sẽ giải thích trong lúc tụi mình đi. Sớm chừng nào tốt chừng nấy."

"Anh sẽ không đi mà không có tôi đâu," Bão Cát bảo anh. "Quả là một chuyến đi óc chuột, nhưng anh sẽ cần tất cả sự trợ giúp nếu rủi mà anh đụng phải Vuốt Cọp hay một đội tuần tra bộ tộc Gió nào đấy!"

Tim Lửa cảm thấy sượng ran trước lời nói của Bão Cát. Anh liếc nhìn cô một cách biết ơn rồi quay sang chân Sáng. "Cô trở về trại và báo cho Bão Trắng chúng tôi đi đâu được chứ?" Anh hỏi cô lính nhỏ. "Ông ấy biết chân Quạ đấy."

Mắt chân Sáng lóe lên hoảng hốt trong chốc lát, nhưng cô bé chớp mắt để giấu đi và gật đầu. "Vâng."

"Hãy đi thẳng về nhà, nhớ hạ tai thấp xuống." Tim Lửa ra lệnh cho cô bé, cảm thấy hơi quặn lo vì phải để cô mèo nhỏ đi một mình.

"Cháu sẽ cẩn thận." Chân Sáng hứa với anh một cách nghiêm trang. Đoạn quay đi và biến mất vào những bụi cây thấp.

Tim Lửa xua đi nỗi lo âu về cô lính nhỏ rồi bắt đầu bươn qua đám dương xỉ. Bão Cát và chân Quạ cất bước bên cạnh anh, điều này khiến anh nhớ lại tất cả những lần mình đi săn trong rừng cùng chân Quạ và Văn Xám. Nhưng khi bầu không khí oi ả trong rừng đè nặng xuống mình, thì lông của anh bỗng xù dựng lên cảnh giác, tập trung vào cuộc hành trình nguy hiểm ở phía trước. Và anh không khỏi tự hỏi liệu mình có đang đưa họ vào chỗ chết hay không.

Ba con mèo chạy qua điểm Bốn Cây và leo vào vùng đất của bộ tộc Gió. Tim Lửa nhớ lại lần cuối cùng mình đã ở đây, cùng với Sao Xanh. Họ cũng đi đúng lộ trình như thế này, xuyên thẳng qua cao nguyên đến nông trại của Hai Chân nằm giữa lãnh thổ bộ tộc Gió và Dãy Núi. Ít ra thì lần này không có gió mang mùi của họ đi khắp vùng đất hoang. Không khí trên vùng cao nguyên yên tĩnh một cách trái tự nhiên, và khô cằn đến nỗi Tim Lửa cảm thấy lông mình kêu lắc rắc khi nó cọ vào những cây thạch nam.

Anh chọn con đường dẫn họ càng xa trại nằm ở trung tâm lãnh thổ bộ tộc Gió càng tốt. Mặt đất ở đây vốn thường ướt lấp xấp than bùn, nhưng giờ đây, dưới ánh nắng mặt trời khắc nghiệt, nó đã khô cứng thành một lớp vỏ cứng, và thạch nam chuyển màu héo vàng từng mảng ở một số nơi.

"Chuyện gì xảy ra với Vuốt Cọp vậy?" Chân Quạ phá tan sự im lặng mà không hề chậm bước lại.

Tim Lửa đã nôn nóng muốn nói với chân Quạ rằng ông mèo hay hành hạ cậu ngày xưa cuối cùng đã bị vạch mặt. Bây giờ, dường như vì cái chán nản trong sự phản bội và bị trục xuất của Vuốt Cọp, và vì hắn đã giết Gió Lốc, nên Tim Lửa lấp vấp kể lại câu chuyện với một trái tim đau nhói nỗi cay đắng và tiếc thương.

Chân Quạ dừng sững lại giữa đường. "Ông ta đã giết Gió Lốc?"

Tim Lửa cũng dừng lại, gật đầu nặng nề. "Giờ Vuốt Cọp cầm đầu một băng mèo phiến loạn, và lão thể là sẽ giết tất cả chúng tôi."

"Nhưng, mèo nào mà theo một tên đầu đảng như thế chứ?"

"Vài trong số chúng là những đồng bọn cũ của Đuôi Gãy, cái bọn đã bị trục xuất cùng với hắn khi chúng tôi đuổi hắn ra khỏi bộ tộc Bóng Tối," Tim Lửa ngừng lời, tự ép buộc mình phải hình dung lại trận chiến vừa rồi. "Nhưng có cả những mèo khác mà trước đây mình chưa từng bao giờ thấy cả. Mình không biết bọn chúng có gốc gác từ đâu."

"Vậy là Vuốt Cọp càng mạng hơn bao giờ hết." Chân Quạ ủ rũ meo.

"Không!" Tim Lửa phản đối. "Bây giờ hắn là một kẻ bị ruồng bỏ, không còn là chiến binh nữa. Hắn không có bộ tộc. Bộ tộc Sao *phải* chống lại hắn chừng nào hắn còn phá vỡ luật chiến binh. Không có bộ tộc hay luật chiến binh hậu thuẫn, không cách nào Vuốt Cọp có thể đánh bại bộ tộc Sấm." Tim Lửa lại im lặng, nhận ra mình đã nói với giọng vô cùng thuyết phục hồi nào không hay. Bão Cát đang nhìn anh một cách nể phục.

"Mình hy vọng là cậu đúng." Chân Quạ meo.

Mình cũng vậy, Tim Lửa nghĩ thầm. Anh dợm bước đi tiếp, nheo mắt lại trước mặt trời chói chang.

"Đương nhiên anh ấy nói đúng." Bão Cát ủng hộ, bước theo sau.

Chân Quạ hòa bước cùng Bão Cát. "Tôi mừng là mình đứng ngoài chuyện này."

Cô liếc cậu chàng với vẻ buộc tội. "Anh không còn nhớ cuộc sống bộ tộc chút nào sao?"

"Lúc đầu thì có nhớ," chân Quạ thừa nhận. "Nhưng bây giờ tôi đã có một mái nhà mới, và tôi thích nó. Tôi có Lúa Mạch bầu bạn khi cần, và thế là quá nhiều cho tôi rồi. Tôi thích như vậy hơn là ở với Vuốt Cọp, dù chỉ một ngày."

Mắt của Báo Cát long lên. "Làm sao anh biết lão sẽ không đến tìm anh?"

Tai chân Quạ giật giật.

Vuốt Cọp không biết cậu ở đâu đâu," Tim Lửa vội bảo chàng ta. Liếc ánh mắt cảnh cáo sang Báo Cát. "Đi! Chúng ta hãy ta khỏi lãnh địa bộ tộc Gió mau."

Anh dẫn bước cho đến khi họ cùng chạy băng băng qua đám cây thạch nam, quá nhanh để có thể nói được gì. Anh tránh vạt kim tước nơi mà anh và Sao Xanh đã gặp Vuốt Bùn, thay vào đó, anh dẫn họ qua một vòng rộng qua vùng đất trống heo hút. Sườn đồi cần cỗi không một chỗ tránh được cái nắng mặt trời, và Tim Lửa cảm thấy như da mình bốc cháy khi họ gần đến được con dốc dẫn xuống địa hạt của Hai Chân. Thung lũng trải dài bên dưới họ, được điểm tô bằng những cánh đồng, những con đường mòn, những hang ổ của Hai Chân, trông như bộ lông đốm của một mèo nhị thể.

"Những mèo bộ tộc Gió chắc chắn là đang tránh nắng trong trại của họ rồi," anh meo, thở phò phò khi họ chạy xuống sườn đồi. "Hy vọng quãng đường còn lại cũng dễ dàng như vậy."

Họ đến một bãi cây trồng lấy củi, Tim Lửa hân hoan chào đón bóng râm mát rượi và những mùi rừng quen thuộc. Phía trên họ, hai con ó lớn bay liệng tròn, hét lên những tiếng kêu đinh tai, và anh có thể nghe thấy tiếng ầm ầm của một con quái vật của Hai Chân ở đằng xa. Những cái chân đau nhói dụ dỗ anh nằm xuống và nghỉ ngơi một lúc, nhưng nỗi mong tìm thấy chân Mây đã vực anh dậy.

Khi họ bước qua hàng cây, Bão Cát ngó lăm lăm ra xung quanh, những sợi ria của cô run rẩy. Tim Lửa nhận ra là cô chỉ mới đi xa bộ tộc Sấm như vậy có một lần trong đời, lúc còn là một lính nhỏ, cô hộ tống Sao Xanh đến Tảng đá Mặt Trăng. Đó là chuyến đi mà tất cả mọi mèo đều phải thực hiện trước khi trở thành chiến binh. Tim Lửa đã ở đây nhiều lần rồi, không chỉ đi đến Dãy Núi, mà còn đến thăm chân Quạ và dẫn bộ tộc Gió về nhà, thoát khỏi cảnh sống đầy đọa của họ. Nhưng chính chân Quạ mới là mèo thông thuộc khu rừng này như là nhà mình.

"Chúng ta không thể nấn ná ở đây được," anh mèo đen cảnh báo. "Đặc biệt là thời điểm này trong ngày. Hai Chân thích dất chó của họ tới đây lắm."

Tim Lửa có thể ngửi thấy mùi chó gần đó. Anh ẹp tai xuống và im thin thít theo sau chân Quạ khi anh mèo đen dẫn họ ra khỏi bãi cây trồng.

Chân Quạ ép mình chui qua hàng rào trước. Tim Lửa đợi Bão Cát chui tiếp theo, rồi anh cũng lách mình qua mớ lá cây rậm rạp. Anh nhận ra con đường đất đỏ ở phía bên kia hàng rào. Anh đã cùng với Văn Xám băng qua đó trong chuyến đi tìm bộ tộc Gió. Chân Quạ nhìn ngó hai bên đường trước khi chạy vù qua và biến mất vào cái hàng rào ở tí bên kia. Bão Cát liếc nhìn Tim Lửa, và anh

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa nghe thấy tiếng cở loạt soạt phía sau hàng rào và căng vai lên khi cái mùi nồng nặc đó tràn ngập không khí. Một tiếng sủa lớn khiến đuôi anh xù lên, và một nhịp tim đập sau, anh trông thấy cái mũi động đậy của một con chó thò qua hàng rào.

"Chạy!" Anh ngoao, quay lại đánh rẹt. Một tiếng soạt khác cùng một tiếng ảng khoái trá cho anh biết một con chó thứ hai đang lao theo sau con đầu tiên.

Tim Lửa bỏ chạy. Bão Cát phóng sát bên cạnh, lông của cô cạ vào lông anh trong khi họ chạy thục mạng dọc theo hàng rào, với lũ chó truy đuổi sát sạt. Tiếng bước chân của lũ chó nện huych huych khiến cho mặt đất rung chuyển, và Tim Lửa có thể cảm thấy hơi thở của chúng nóng hôi hổi ngay trên cổ mình. Anh liếc qua vai. Hai con chó to sụ lù lù phía sau họ, từng thớ thịt mềm của chúng uốn gợn, mắt chúng long sòng sọc, và lưỡi chúng thè lè ra. Giật mình, Tim Lửa nhận ra là chân Quạ chẳng thấy tằm hơi đâu cả.

"Chạy tiếp," anh rít khẽ với Bão Cát. "Bọn chúng không giữ được tốc độ này lâu đâu." Bão Cát xoay xử gạt đầu, chân cô nhấn lẹ hơn.

Anh nói đúng. Lúc quay đầu lại lần nữa, anh thấy lũ chó bắt đầu tụt lại phía sau. Tim Lửa nhắm chừng một cây tần bì ở hàng rào đằng trước họ. còn cách một quãng, nhưng nếu họ có thể bứt khỏi lũ chó được một khoảng đủ xa thì họ có thể leo lên đó an toàn.

"Thấy cây tần bì không?" Anh meo với Bão Cát, thở hồng hộc.
"Leo lên đó càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ theo sau cô."

Bão Cát gù gù đồng ý, hơi thở cô ngắt quãng, mệt nhọc. Họ cùng hộc tốc lao đến cái cây. Tim Lửa ngao to hiệu lệnh cho Bão Cát và cô bắn lên thân cây, leo gấp rút tới chỗ an toàn.

Trước khi phóng lên cây, Tim Lửa nhìn qua vai lần nữa để xem bọn chó cách bao xa. Lông anh dựng thẳng đứng khi thấy mấy cái răng khổng lồ cách mặt mình gần đúng một con thỏ. Với một tiếng gù kinh động, con chó xô tới. Tim Lửa ngoắt hẳn người lại và táng một đòn bất ngờ bằng hai chân trước, móng vuốt của anh sắc như gai mận gai(*). Anh cảm thấy thớ thịt trên quai hàm của con chó bị rút toạc ra và nghe thấy tiếng nó kêu ăng ẳng, đau bặt vía. Anh lại rạch thêm một đòn nữa, rồi quay đầu và len lên cây, nhanh như một con sóc. Anh dừng lại trên một cành cây thấp nhất và ngó xuống. Bên dưới anh, con chó gào thét điên cuồng trong khi con còn lại vừa trờ tới nhập bọn, ngửa cái đầu tổ chảng của nó lên và rống vang giận dữ.

(*) Blackthorn: gai mận gai.

"Tôi... tôi nghĩ là anh bị tóm rồi chứ!" Bão Cát líu ríu. Cô bò dọc theo nhánh cây và nép sát mình vào bộ lông rối tung của anh cho đến khi cả hai ngừng run rẩy.

Cặp chó bỗng im bặt, nhưng chúng vẫn còn nán lại ở dưới gốc cây, bước xà quần, bước tới bước lui.

"Chân Quạ đâu rồi?" Bão Cát hỏi đột ngột.

Tim Lửa lắc đầu, cổ xua tan nỗi sợ kinh hồn mà anh cảm thấy khi bọn chó rượt theo. "Chắc anh ấy đã chạy qua đường khác. Anh ấy sẽ ổn. Tôi nghĩ chỉ có hai con chó thôi."

"Tôi nghĩ đây là lãnh thổ của anh ta. Chẳng lẽ anh ta không biết là có chó ở phía cánh đồng này sao?"

Tim Lửa không thể trả lời. Anh thấy vẻ mặt của Bão Cát tối sầm đi. "Anh không nghĩ anh ta đưa chúng ta đến đây là có chủ đích sao?" Cô ngao, nheo mắt lại.

"Đương nhiên là không," Tim Lửa quát, một thoáng hoang mang khiến anh co cụm về tự vệ. "Tại sao anh ta lại làm vậy?"

"Quái lạ, anh ta chẳng biết từ đâu ló ra rồi dẫn chúng ta tới đây. Thế thôi."

Một tiếng meo cao vút khiến Tim Lửa và Bão Cát nhìn xuống qua kẽ lá. Phải là chân Quạ không? Lũ chó quay hẳn đầu lại để định vị xem tiếng kêu đó phát ra từ đâu. Tim Lửa nhìn thấy một hình hài màu đen bóng mượt biến mất vào đám lúa mạch. Chân Quạ lại ngao tiếp, cặp chó vểnh tai lên. Rồi, hộc lên những tiếng sủa kích động, bọn chúng đâm bổ về phía những thân lúa ngả nghiêng, đánh dấu chỗ ẩn nấp của chân Quạ.

Tim Lửa nhìn từ trên cây xuống. Chân Quạ có thể chạy nhanh hơn lũ chó sao? Anh nhìn đám lúa mạch dập dờn khi chân Quạ chạy dích dắc vô hình xuyên qua ruộng lúa. Hai cái lưng nâu nhầy của lũ chó nhào theo sau anh như những con cá lóp ngóp, giẫm bẹp thân lúa dưới những bàn chân thô kệch của chúng và sủa lên nặng nề.

Bỗng chốc, Tim Lửa nghe thấy tiếng quát đanh đúc của một Hai Chân. Lũ chó dừng phắt lại và ngóc đầu lên khỏi đám lúa mạch, lưỡi chúng thè ra. Tim Lửa nhìn dọc theo cánh đồng. Một gã Hai Chân đang leo qua một cái cọc gỗ được gấn hẳn vào bờ giậu. Hai khúc gùi đó trông như dây thừng xoắn bện lại vung vẩy trong tay hắn. rất ngần ngại, lũ chó bắt đầu lách qua đám lúa mạch, tiến về phía Hai Chân, gã này túm chặt lấy những cái vòng quanh cổ chúng và nối vào sợi dây. Thở phào nhẹ nhõm, Tim Lửa nhìn lũ chó bị lôi đi, tai và đuôi của chúng rũ sụp.

"Tôi thấy các bạn sao mà nhanh thế!"

Tim Lửa quay lại, ngạc nhiên. Chân Quạ đang chuy^{ển} từ thân cây qua nhánh cây họ đang núp. Chàng mèo đen gật đầu với Bão Cát. "Chắc chúng không biết tại sao bọn chúng lại mất công đuổi cô ấy. Cô ấy chắc gì đủ một bữa ăn cho chúng."

Bão Cát đứng phắt dậy và quệt ngang qua chân Quạ. "Chúng tôi có lính nhỏ nào ở đây để cứu không?" Cô hỏi lạnh băng.

"Mình thấy cô ấy vẫn gai góc như xưa." Chân Quạ nhận xét.

"Nếu mình là cậu thì mình sẽ không chòng ghẹo cô ấy đâu." Tim Lửa lăm bắ^m khi theo Bão Cát leo xuống cây. Anh quyết định sẽ không cho anh bạn cũ biết rằng Bão Cát đã nghi ngờ chàng ta dẫn họ vào bẫy. Chân Quạ không phải là gốc – tự anh chàng có thể nhận ra được, nhưng một dấu hiệu về sự tự tin mới hình thành ở chân Quạ là chàng ta không để cho sự ác cảm của cô quấy rầy mình. Và với lũ chó đã lùi xa, thứ duy nhất Tim Lửa muốn nghĩ tới bây giờ là tìm cho được chân Mây.

Chân Quạ dẫn họ lên đến đỉnh của gò đất thì dừng lại. Một chỗ ở của Hai Chân nằm lọt trong thung lũng cạn phía trước họ, đúng như chàng ta đã nói.

"Đó là nơi cậu đưa chân Mây về hả?" Tim Lửa hỏi.

Khi anh mèo đen gật đầu, bụng Tim Lửa bỗng sôi lên chộn rộn và hơi sờ sợ. Cho dù họ có tìm thấy chân Mây chẳng nữa, nếu lũ nó không muốn về cùng với họ thì sao? Mà nếu nó chịu trở về, thì liệu bộ tộc có thể tin vào một mèo từng bị cám dỗ bởi cuộc sống êm ả của mèo kiểng?

"Tôi chẳng thể ngửi thấy mùi của nó." Bão Cát nhận xét, và Tim Lửa không bỏ lỡ vẻ nghi ngờ trong giọng nói của cô.

"Mùi của nó đã nhạt rồi khi tôi đến gặp nó lần trước," chân Quạ kiên nhẫn giải thích. "Tôi nghĩ Hai Chân nhốt nó ở bên trong."

"Vậy thì chính xác chúng ta cứu nó bằng cách nào?"

"Đi thôi," Tim Lửa meo, cương quyết không cho hai mèo kia có cơ hội để đôi co với nhau. Anh bắt đầu lao xuống con dốc dẫn đến nơi cư ngụ đó. "Đến gần hơn xem."

Chỗ ở của Hai Chân đó được bao quanh bởi một bờ giậu được cắt xén gọn gàng. Tim Lửa chui qua nó và ngó sượt qua đám cỏ úa vàng tới hang ổ của Hai Chân in bóng lưng lững trên bầu trời sẫm tối. Anh nằm bẹp người xuống đất và bò đến bụi cây gần nhất, tai vểnh cao. Ở đây mũi của anh không nhạy được. Bầu không khí buổi tối tràn ngập mùi hoa ngai ngái, nhấn chìm tất cả những mùi hữu ích hơn đối với anh. Anh nghe thấy tiếng bước chân trên cỏ phía sau, quay lại thì thấy chân Quạ và Bão Cát đang theo sát mình, vụn cãi cọ của họ giờ đã được gác sang một bên. Anh gật đầu với họ, tỏ vẻ biết ơn vì đã đi cùng, và tiếp tục băng qua bãi cỏ.

Lúc họ đến được hang ổ Hai Chân, Tim Lửa có thể cảm nhận được máu sôi sùng sục trong tai mình. Thành linh, bờ giậu cùng chốn an toàn phía bên kia nó, dường như đã xa vời.

"Đây là cái cửa sổ mà mình đã trông thấy nó." Chân Quạ thì thào, dẫn đường quanh qua một góc của ngôi nhà.

"Cũng chắc chắn là nơi Hai Chân trông thấy anh." Bão Cát lầu bầu. Tim Lửa có thể ngửi thấy mùi sợ hãi của cô, và biết rằng sự bức dọc của cô phần lớn là do căng thẳng bị kìm nén hơn là do tính thù địch cũ của cô.

Một mảng sáng bùng lên từ phía cửa sổ trên đầu họ, và Bão Cát vội thụp mình xuống. Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng bước chân của Hai Chân khua lộp cộp bên trong. Anh nghển

cổ nhìn lên bức tường của ngôi nhà. Cửa sổ quá cao để có thể nhảy lên bằng một cú. Anh rón rén bò tới khoảng đất ngay phía dưới cửa sổ, nơi một cái cây quăn queo, đầy mấu mọc bên hông nhà. Tim Lửa quan sát những nhánh cây cong. Anh định leo lên đó, nhưng anh vẫn có thể nghe thấy tiếng Hai Chân bước sầm sập bên trong.

"Chân Mây chắc bị điếc mất thôi, sao có thể sống với tiếng huyền não như thế!" Bão Cát ca cẩm, tai của cô ép bẹp xuống đầu.

Cơ tò mò gặm nhấm Tim Lửa như một con chuột đói, cho đến khi anh không thể chịu đựng được nữa. "Để tôi đi xem thế nào." Anh meo và bắt đầu leo lên cái thân cây cong queo, phớt lờ lời cảnh báo phải cẩn thận của Bão Cát.

Bên trong, một Hai Chân đang đứng bên thứ gì đó phụt ra những đám hơi nước. Tim Lửa nhăn mặt trước ánh sáng gay gắt trái tự nhiên kia, nhưng đồng thời cũng cảm thấy những ký ức cũ về thời tuổi thơ của mình đang khuấy động bên trong mình, và anh biết là mình đang nhìn vào bếp, nơi Hai Chân chuẩn bị thức ăn. Tâm trí anh đầy ắp những ký ức bị chôn vùi quá lâu về việc ăn những thức ăn vô vị, khô khan và uống thứ nước có vị hăng hắc và đầy kim loại. Chớp mắt xua tan những hình ảnh ấy đi, anh bắt đầu dò tìm bất kỳ dấu hiệu nào của chân Mây.

Trong góc hang của Hai Chân, anh phát hiện một cái ổ trông như cành cây khô đan chặt lại với nhau. Chân của anh bắt đầu run lên phấp phồng. một hình hài nhỏ màu trắng đang cuộn tròn bên trong. Tim Lửa nín thở khi cái hình thù đó đuổi mình và nhảy ra khỏi cái hộp của nó. Nó chạy đến chân của Hai Chân và bắt đầu kêu ăng ẳng ầm ĩ. Đó là một con chó! Tim Lửa sửng sốt, nỗi thất vọng khiến đầu óc anh quay cuồng và suýt nữa thì tuột tay bám vào gờ cửa sổ. Chân Mây ở đâu?

Hai Chân cúi xuống và vỗ về cái sinh vật ồn ào kia. Tim Lửa rít trong hơi thở, sau đó ngồi hẳn lên, kinh ngạc, khi chân Mây đứng đĩnh đi vào phòng qua một ngưỡng cửa. Trước sự hoảng hốt của Tim Lửa, con chó chạy ù đến chỗ chân Mây, vẫn kêu réo om sòm. Anh đợi xem chân Mây cong lưng lên và khè nó, nhưng thay vào đấy, thẳng mèo trắng lãnh đạm không thèm đếm xỉa đến con vật.

Tim Lửa vội hụp xuống khi chân Mây thành linh nhảy lên gờ cửa sổ ở đầu bên kia. Con chó tiếp tục kêu ăng ẳng dưới sàn nhà, khuất tầm nhìn nên không thấy. "Nó ở đây." Tim Lửa rít xuống chỗ chân Quạ và Bão Cát.

"Anh có thấy nó không?" Bão Cát hỏi lại.

Tim Lửa thận trọng rướn mắt lên, nhưng vẫn giữ thân áp sát vào đá cứng.

Chân Mây đang nhìn mông lung ra ngoài phía trên đầu Tim Lửa. Đôi mắt nó tối sẫm về u uẩn, và trông nó gầy hơn trước. Với chút gì đó hơi tội lỗi, Tim Lửa không thể không thấy nhẹ nhõm. Đây là chứng cứ đủ để cho anh thấy chân Mây không thích hợp với cuộc sống mèo kiểng. Anh ngồi nhồm dậy và tì hai chân trước vào tấm kính cửa sổ ngăn cách họ. Run lên bức bối, anh rối rít cào vào mặt kính, chú ý thu móng vuốt lại để đệm chân mềm không gây ra tiếng động khả dĩ có thể đánh động Hai Chân hoặc con chó. Anh nín thở khi tai của chân Mây giật giật. Thế rồi, thẳng lính nhỏ lông trắng quay sang và phát hiện ra Tim Lửa, và miệng nó há hốc thành một tiếng gaogao vui mừng mà Tim Lửa không thể nghe được.

Bên trong, tiếng động khiến gã Hai Chân quay lại, sửng sờ. Tim Lửa chạy xuống khỏi gờ cửa sổ, đáp xuống cạnh các bạn mình.

"Chuyện gì vậy?" Bão Cát hỏi.

"Chân Mây đã trông thấy tôi, nhưng tôi nghĩ cả Hai Chân cũng thấy rồi!"

"Chúng ta nên đi thôi." Chân Quạ meo với vẻ cấp bách.

"Không," Tim Lửa rít lên. "Hai người đi đi. Tôi sẽ ở đây chờ chân Mây ra."

Bão Cát nhìn anh chăm chặp. "Anh định làm gì? Lỡ họ thả chó thì sao?"

"Tôi không thể đi vì chân Mây đã thấy tôi rồi," Tim Lửa cương quyết. "Tôi sẽ ở đây."

Chưa dứt lời, một tiếng cót két vang lên phía sau họ. Tim Lửa quay đầu lại. Ánh sáng ủa ra từ một cái cửa trong bức tường và tràn vào vườn, chiếu sáng trọn vẹn đám cỏ dẫn đến bờ giậu. Cái mảng sáng đó bỗng tối sầm lại khi bóng của một Hai Chân choáng ngang qua nó.

Tim Lửa cứng đờ người. Không có thời gian để trốn. Anh biết họ đã bị nhìn thấy. Hai Chân gọi, tiếng kêu của hấn gắt gỏng và đầy nghi vấn, và sau đó hấn bước ra và từ từ đến chỗ họ. Ba con mèo rúc vào nhau khi Hai Chân đến mỗi lúc mỗi gần hơn. Tim Lửa nghe thấy Bão Cát kéo một hơi thở run rẩy. Anh ngược lên, bụng thắt lại vì khiếp hãi. Hai Chân đang đứng sừng sững phía trên họ. Họ đã bị sập bẫy.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: sachmoi.net

"Nhanh lên! Lối này!"

Tiếng ngao khẩn cấp của chân Mây khiến Tim Lửa giật bắn mình. Anh loáng thấy một cái bóng màu trắng chạy vụt ra khỏi ngưỡng cửa, băng qua đám cỏ, miệng ngao rầm rĩ. Tên Hai Chân liền quay sang, bị chia trí, và đúng khoảnh khắc đó, Tim Lửa cảm thấy Bão Cát và chân Quạ lao bắn đi khỏi chỗ của họ bên cạnh anh. Liền học tốc phóng theo sau họ, theo chân Mây băng qua đám cỏ. Phía sau, kẻ Hai Chân kêu í ới trong màn đêm, con chó sủa lách nháp bên cạnh hắn, nhưng Tim Lửa vẫn cứ chạy, bươn qua bờ giậu, vào cánh đồng phía bên kia, dò tìm mùi mà chân Mây, Bão Cát và chân Quạ để lại cho đến khi anh bắt kịp họ, đang co rúm lại với nhau trong một lùm cây tầm ma.

Bão Cát nép sát người cô vào anh, toàn thân cô run lẩy bẩy. Tim Lửa nhìn qua đầu cô và thấy chân Mây đang trở mắt nhìn mình, đôi mắt xanh da trời của nó mở thao láo. Nỗi mừng của Tim Lửa vì tìm thấy thằng lính nhỏ đột nhiên bị lu mờ, trở thành nỗi tức giận bởi mối nghi ngờ cũ về vị trí của chân Mây trong bộ tộc Sấm trào lên; và anh không biết phải nói gì.

Chân Mây dòm tịt xuống chân mình. "Cảm ơn cậu đã đến."

"Hả? Mi có muốn trở về bộ tộc Sấm không?" Sự bối rối khiến Tim Lửa trở nên lố mãng. Anh đã cố xoa dịu rằng chân Mây bình yên vô sự; nhưng bây giờ, những mối lo lắng cho bộ tộc lại ập đến, ngồn ngang trong tâm trí anh.

Thằng mèo trẻ ngược cầm lên, đôi mắt ủ ê. "Muốn chú! Cháu biết là mình không bao giờ nên héo lánh đến chỗ Hai Chân như vậy," nó thú nhận. "Cháu đã học được bài học của mình. Cháu hứa sẽ không bao giờ như thế nữa."

"Tại sao chúng tôi phải tin cậu?" Bão Cát hỏi. Tim Lửa liếc nhìn cô, nhưng giọng cô vẫn bình thản, không tỏ vẻ phản kháng gì. Chân Quạ vẫn im lặng, ngồi vắt đuôi lên chân trước một cách gọn gàng, đôi mắt hổ phách của anh chàng không bỏ sót điều gì.

"Cô và cậu đến tìm cháu," chân Mây rụt rè meo. "Vậy là cô và cậu muốn cháu trở về."

"Tôi cần bằng chứng để có thể tin cậu cháu," Tim Lửa muốn chân Mây hiểu rằng còn nhiều mèo khác quan tâm đến việc này, chứ không chỉ có mình anh. "Tôi cần biết là cháu hiểu và làm theo luật chiến binh."

"Cậu có thể tin cháu!" Chân Mây tuyên bố.

"Ngay cả khi cháu đã thuyết phục được tôi, cháu nghĩ những mèo còn lại trong bộ tộc sẽ tin cháu không?" Tim Lửa buồn bã meo. "Tất cả những gì họ thấy là cháu đã bỏ đi cùng với Hai Chân. Điều gì khiến cháu nghĩ họ sẽ tin một mèo đã chọn cuộc sống mèo kiêu hơn là cuộc sống bộ tộc?"

"Nhưng cháu không chọn!" Chân Mây phản đối. "Cháu thuộc về bộ tộc. Cháu không muốn đi với Hai Chân!"

"Đừng quá thô bạo với nó." Bão Cát lầm bầm.

Tim Lửa sững sờ trước thái độ thông cảm bất ngờ của cô dành cho thằng lính nhỏ trẻ tuổi. Có lẽ cô đã bị thuyết phục bởi vẻ nghiêm túc tối sầm trong mắt chân Mây. Anh hy vọng những mèo còn lại trong bộ tộc cũng sẽ như vậy. Tim Lửa không thể duy trì ngọn lửa giận dữ của mình lâu hơn nữa.

Anh nhào tới và liếm đầu chân Mây một cái thật mạnh. "Chỉ cần nhớ nghe lời tôi trong tương lai!" Anh cảnh cáo, nói gằn sát vào tai của thằng lính nhỏ đến nỗi anh có thể nghe được tiếng rừ rừ phát ra từ lồng ngực nó.

"Trăng sắp lên rồi," chân Quạ lặng lẽ meo từ trong bóng tối. "Nếu các vị muốn trở về vào lúc mặt trời cao thì chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu."

Tim Lửa gật đầu và quay sang Bão Cát. "Cô sẵn sàng chưa?"

"Rồi." Bão Cát trả lời, vươn dài hai chân trước ra trước mặt.

"Tốt," Tim Lửa meo. "Vậy thì đi."

Chân Quạ dẫn những mèo bộ tộc đến tận vùng cao nguyên và tạm biệt họ ở dưới con dốc đẫm sương dẫn vào lãnh thổ bộ tộc Gió. Bình minh không còn xa nữa, lúc này là đỉnh điểm của mùa lá xanh và mặt trời mọc sớm. Họ đã gặp khá nhiều thuận lợi.

"Cảm ơn, chân Quạ," Tim Lửa meo, chạm mũi với chàng mèo đen. "Cậu đã làm đúng khi đến tìm mình. Mình biết, đối với cậu, việc trở lại rừng là rất khó khăn."

Chân Quạ gật đầu. "Cho dù tụi mình không còn là bạn cùng bộ tộc nữa, nhưng cậu luôn có tình bạn và lòng trung thành của mình."

Tim Lửa chớp mắt xua đi xúc cảm dâng trào trong mắt mình. "Cẩn thận nhé," anh bảo chàng mèo đen. Tuy Vuốt Cọp không biết cậu sống ở đâu, nhưng chúng tôi đã học được bài học là đừng bao giờ đánh giá thấp hẳn. Hãy cảnh giác nhé."

Chân Quạ gật đầu nghiêm trang và quay đi.

Tim Lửa nhìn theo anh bạn đồng hang cũ của mình băng qua thảm cỏ lấp lánh và biến mất vào một bãi cây nhỏ. "Nếu đi nhanh, chúng ta có thể đến điểm Bốn Cây trước khi đội tuần tra bình minh của bộ tộc Gió khởi hành." Anh meo. Anh bắt đầu lên dốc, với chân Mây và Bão Cát vây hai bên. Thật thanh thản khi đi qua vùng cao nguyên trước khi mặt trời mọc. Khi họ đến được chỗ cao nhất của vùng đất hoang, nơi có cái hang lửng lơ không, mặt trời nhú lên phía đường chân trời, phủ những tia nắng vàng xuống lớp cây thạch nam, Tim Lửa thấy chân Mây nhìn mặt trời với vẻ trầm trồ, đôi mắt xanh của nó mở to. Hy vọng trời dậy trong tim anh rằng cậu mèo trẻ sẽ giữ lời hứa và sẽ ở lại rừng.

"Cháu ngửi thấy mùi nhà mình." Thằng lính nhỏ lông trắng lí nhí.

"Thật sao?" Bão Cát nghi ngờ. "Tôi thì chỉ ngửi thấy mùi phân lửng lơ thôi!"

"Còn ta lại ngửi thấy mùi bọn xâm lăng bộ tộc Sấm!"

Cả ba mèo bộ tộc Sấm quay ngoắt lại, lông dựng lên. Bàn Chân Liệt, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió, bước ra khỏi đám thạch nam và nhảy lên nóc cái hang lửng lơ phủ đầy cát. Ông ta nhỏ thó và khảng khiu, di chuyển với một dáng đi lệch sang một bên rất đặc trưng, cái dáng đi làm nên cái tên của ông ta như vậy. Nhưng Tim Lửa biết, cũng giống như những mèo bộ tộc Gió khác, kích thích của ông ta che giấu một sự nhanh nhẹn và tốc độ mà các bộ tộc khác khó mà bì kịp.

Có tiếng sột soạt nữa, và Vuốt Bùn oai vệ bước ra khỏi đám thạch nam. Tim Lửa căng thẳng dõi theo khi anh chiến binh lông nâu bọc hậu nhóm mèo và dừng lại phía sau họ.

"Chân Mạng Nhện!" Vuốt Bùn gọi. Tên lính nhỏ mèo mướp đã cùng đi với Vuốt Bùn lần trước liền ló ra giữa trời. Tim Lửa

đội, tim đập mạnh, xem còn có thêm chiến binh nào trong đội tuần tra này không.

"Coi bộ các người biến lãnh thổ bộ tộc Gió thành ngôi nhà thứ hai của mình vậy." Bàn Chân Liệt rít giọng.

Tim Lửa hít ngửi không khí trước khi trả lời. Không có mèo bộ tộc Gió nào nữa. Họ ngang ngựa về quân số. "Không còn đường nào khác để đi từ rừng đến vùng đất phía bên kia." Anh trả lời, cố giữ giọng bình tĩnh. Anh không muốn kích động một trận đánh, nhưng anh không sao quên được lần trước mình và Sao Xanh đã bị Vuốt Bùn đối xử như thế nào.

"Các người lại muốn đến Dãy Núi à?" Bàn Chân Liệt híp mắt lại. "Sao Xanh đâu? Bà ta chết rồi à?"

Bão Cát cong lưng lên và rít lên hung dữ. "Sao Xanh vẫn khỏe!"

"Các người làm gì ở đây?" Vuốt Bùn gầm gừ.

"Chỉ đi ngang qua." Tiếng meo không chút sợ hãi của chân Mây nghe thật yếu thế bên những chiến binh thực thụ, và Tim Lửa cảm thấy cơ bắp mình căng lên.

"Ta thấy xem ra không chỉ Tim Lửa mới cần được dạy cho một bài học về sự tôn trọng!" Bàn Chân Liệt ngao lớn.

Trong khóe mắt, Tim Lửa thấy ông mèo đen giật đuôi. Đó là hiệu lệnh cho bọn đồng bào của ông ta tấn công. Với trái tim chùng xuống, Tim Lửa nhận thấy mình sẽ phải chiến đấu. Khi Bàn Chân Liệt phóng từ hang lửng xuống lưng Tim Lửa, anh liền lăn vòng, ngã người xuống đất và ném ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió văng đi.

Bàn Chân Liệt bật đứng dậy và quay mặt lại Tim Lửa, rít lên. "Di chuyển tốt. Nhưng người chậm lắm, như tất cả bọn mèo

rừng khác." Hấn xông tới và Tim Lửa cảm thấy móng vuốt của ông thủ lĩnh trợ tá cào trúng tai mình khi anh hụp xuống né.

"Vậy là đủ nhanh." Anh nạt lại. Anh dùng hai chân sau xuống và bung người, bắn vào Bàn Chân Liệt. Ông mèo bộ tộc Gió kêu đánh hự khi Tim Lửa tổng hết hơi thở ra khỏi ông ta, nhưng ông vẫn xoay người đáp xuống đất bằng chân trước. Nhanh như rấn lục, ông ta phản công lại Tim Lửa, và anh rú lên khi bị ông chiến binh giáng đòn vào mũi. Để trả miếng, anh chém một chân trước vào Bàn Chân Liệt và cảm thấy hài lòng khi các móng vuốt của mình cắm vào bộ lông của ông thủ lĩnh trợ tá. Giờ anh đã bám chặt vào vai Bàn Chân Liệt. Tim Lửa siết mạnh vào và nhảy chồm lên lưng ông mèo đen, dúi mõm ông ta xuống nền đất cứng.

Một khi đã kẹp chặt ông thủ lĩnh trợ tá đang giãy giụa dữ dội, Tim Lửa nhận thấy chân Mạng Nhện, lính nhỏ bộ tộc Gió, đã bỏ trốn. Bão Cát và chân Mây đang chiến đấu bên nhau để dồn Vuốt Bùn vào lại đám cây thạch nam, Bão Cát vung vẩy hai chân trước trong khi chân Mây ngoạm chặt chân sau của tên chiến binh. Phọt ra một tiếng rú cuối cùng, Vuốt Bùn quay đầu và bỏ chạy.

"Tôi sẽ bắt đầu thể hiện sự tôn trọng chừng nào ông kiếm được nó." Tim Lửa rít vào tai Bàn Chân Liệt. Anh cắn một cú thật đau vào vai ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió trước khi thả ông ta đi. Bàn Chân Liệt ngao lên điên tiết và lủi lẹ vào đám thạch nam.

"Nào, hai mèo," Tim Lửa gọi. "Chúng ta nên đi mau trước khi họ quay lại với nhiều chiến binh hơn."

Bão Cát gật đầu, mặt cô đánh lại, nhưng chân Mây đang nhảy chồm chồm đầy phấn khích. "Cô với cậu có thấy chúng bỏ chạy không?" Nó khoe khoang. "Xem ra cháu vẫn chưa quên những bài luyện của mình!"

"Suýt!" Tim Lửa ngao. "Chúng ta hãy ra khỏi đây mau." Chân Mây nín khe, mặc dù mắt vẫn sáng long lanh. Ba con mèo cùng chạy hết tốc lực đến quãng dốc dẫn xuống điểm Bốn Cây, ra khỏi lãnh thổ bộ tộc Gió.

"Anh có thấy chân Mây chiến đấu không?" Bão Cát thì thầm với Tim Lửa khi họ nhảy từ tảng đá này qua tảng đá khác.

"Chỉ phần cuối thôi, khi nó giúp cô đuổi Vuốt Bùn."

"Nhưng trước đó kìa?" Bão Cát meo. Giọng cô dù nhỏ nhưng ấm áp. "Nó đã tổng tiến thẳng lính nhỏ bộ tộc Gió đi chỉ sau ba cú thỏ nhảy. Tên mèo mướp tội nghiệp sợ rúm ró."

"Chân Mạng Nhện hình như mới được huấn luyện thôi mà." Tim Lửa rộng lượng đoán, cảm thấy tự hào về lính nhỏ của mình.

"Nhưng cả mùa trăng nay chân Mây bị nhốt kín trong hang ổ của một Hai Chân!" Bão Cát chỉ ra. "Nó lại bị mất dáng, nhưng vẫn..." Cô dừng lại. "Tôi thật sự nghĩ, một khi được huấn luyện bài bản thì chân Mây sẽ trở thành một chiến binh vĩ đại đấy."

Tiếng meo của chân Mây lanh lảnh sau lưng họ. "Ô! Thừa nhận đi! Cháu giỏi thật sự phải không?"

"Và một khi nó học được một chút khiêm tốn!" Bão Cát thêm, những sợi ria của cô giật lên thích chí.

Tim Lửa không nói gì. Niềm tin của Bão Cát đối với chân Mây khiến anh vui lòng hơn anh có thể nói ra, nhưng anh vẫn không thể loại bỏ mối nghi ngờ dằn vặt rằng đứa cháu trai của mình có thể thật sự hiểu được luật chiến binh.

Họ quây quả đi qua khu rừng rậm rã tiếng chim hót và đầy ắp mùi những con mồi hấp dẫn. Nhưng không có thời gian để dừng lại săn. Tim Lửa muốn trở về trại. Nỗi lo lắng bứt rứt

trong chân của anh, linh tính gì đó bị đẩy lên đỉnh điểm bằng cái nóng ngọt ngọt. Cơ bắp đang đến gần như một mào khổng lồ, chuẩn bị vồ lấy và nghiền nát khu rừng giữa những bàn chân hùng mạnh của nó. Tim Lửa tăng tốc lên khi họ về gần đến trại và lao phầm phập xuống khe núi, thậm chí nguyện cho Vuốt Cọp đã tránh xa trại ra. Anh bươn vèo qua đường hầm kim tước, để mặc Bão Cát và chân Mây lay lắt theo sau – bắn vọt vào trắng trống, thở hùng hục. Thật nhẹ nhõm biết bao, Tim Lửa thấy trại vẫn bình yên như trước khi anh rời đi.

Một vài mào thức dậy sớm đang tắm nắng ở rìa trắng trống. Họ ngược lên, và Tim Lửa thấy đuôi họ giật lên khi họ trao đổi những ánh mắt lo lắng.

Bão Trắng bước đến đón Tim Lửa. "Tôi mừng anh đã trở về an toàn."

Tim Lửa nghiêng đầu cáo lỗi. "Xin lỗi nếu như đã làm ông lo lắng. Chân Quạ đến tìm tôi và báo là anh ấy đã gặp chân Mây."

"Ừ, chân Sáng đã báo với tôi tất cả mọi chuyện." Bão Trắng meo.

Trong khi ông nói, Bão Cát và chân Mây ló ra từ hàng kim tước, và tất cả mọi mào đồng loạt quay sang nhìn thẳng lính nhỏ, kinh ngạc.

Bão Cát bước đến chỗ Tim Lửa và gật đầu chào Bão Trắng. Chân Mây ngồi xuống cạnh cô, cuộn đuôi xếp quanh chân và hạ mắt xuống một cách lễ phép.

Ánh mắt của Bão Trắng chuyển qua thẳng lính nhỏ. "Chúng tôi nghĩ là anh đã đi sống với Hai Chân rồi."

"Đúng vậy," tiếng meo của Vằn Đen uể oải vang lên qua trắng trống. Ông chiến binh lông vằn đang nằm ngoài hang của

mình. "Chúng tôi hiểu anh đã quyết định trở về cuộc sống mèo kiếng." Ông lừ thừ đứng dậy và bước đến cạnh Bão Trắng. Những mèo khác lảng lảng nhìn theo, đầy tò mò, không hề chớp mắt khi họ đợi chân Mây trả lời. Tim Lửa cảm thấy chân mình giần giật ỉo ỉo.

Chân Mây ngược cầm lên. "Cháu bị Hai Chân bắt đi!" Nó tuyên bố thẳng thừng.

Tiếng xì xầm sừng sốt bắt đầu nổi lên trong bộ tộc. Tiếp theo, chân Tần Bì lao bổ đến và chạm mũi với chân Mây. "Mình đã bảo với họ là cậu không bỏ đi đâu mà!" Nó meo.

Chân Mây gật đầu. "Cháu đã rít rú, kêu la và chống cự, nhưng cuối cùng Hai Chân vẫn bắt cháu đi!"

"Đúng là Hai Chân!" Đuôi Chấm nói oang oác từ phía ngoài nhà trẻ.

Tim Lửa trở mắt nhìn, ngạc nhiên. Liệu chân Mây có giành được sự thông cảm của bộ tộc bằng câu chuyện một chiều của nó không?

"May mắn là chân Quạ đã tìm được cháu," thằng lính nhỏ tiếp, để lộ một chút tuyệt vọng trong giọng nói của nó. "Chú ấy đã đến tìm cậu Tim Lửa để cứu cháu. Nếu không có Tim Lửa và Bão Cát thì cháu vẫn còn bị nhốt trong hang ổ của Hai Chân với con chó đó!"

"Chó?" Tiếng ngao hoảng sợ của Da Vá vang lên từ phía thân cây sồi ngã.

"Này, cậu vừa nói đến chó đấy hả?" Độc Nhãn kêu thất thanh, đang nằm cạnh Da Vá.

"Đúng thế," chân Mây trả lời. "Nó được thả trong hang cùng với cháu!"

Tim Lửa nhìn mắt những mèo già đong đầy nỗi kinh hoàng.

Đuôi của chân Tần Bì giật lên tức giận. "Nó có tấn công cậu không?" Nó meo.

"Không hẳn," chân Mây thừa nhận. "Nhưng mà nó sửa nhiều kinh khủng."

"Cháu có thể kể chi tiết với các bạn cùng hang sau," Tim Lửa cắt ngang lời nó. "Cháu cần nghỉ ngơi đi. Tất cả những gì mà bộ tộc cần biết bây giờ là cháu đã có được bài học từ kinh nghiệm này và từ rày trở đi sẽ tuân thủ luật chiến binh."

"Nhưng cháu vẫn chưa kể gì về cuộc chạm trán với đội tuần tra bộ tộc Gió mà!" Chân Mây phản đối.

"Đội tuần tra bộ tộc Gió?" Vằn Đen ngược ánh mắt lạnh lùng từ chân Mây lên Tim Lửa. "Điều đó giải thích cho những vết cào trên mũi anh đúng không, Tim Lửa? Họ đã đuổi cổ anh phải không?"

Bão Cát nhìn ông chiến binh lông vằn. "Thật ra thì chúng tôi đuổi họ! Và chân Mây đã chiến đấu hết như một chiến binh."

"Thật sao?" Bão Trắng nhìn chân Mây, ngạc nhiên.

"Nó đã tự mình đánh bại một lính nhỏ bộ tộc Gió rồi sau đó giúp Bão Cát đuổi Vuốt Bùn về nhà." Tim Lửa chen vào.

"Giỏi lắm." Lông Chuột nghiêng đầu với chân Mây. Chân Mây gật đầu lại một cách hòa nhã.

"Phải không?" Vằn Đen hỏi. "Chúng ta có nhận nó lại không?"

"Ừm," Bão Trắng bắt đầu nói một cách từ tốn. "Đương nhiên việc đó hãy để Sao Xanh quyết định. Nhưng bộ tộc Sấm cần

chiến binh hơn bao giờ hết. Tôi nghĩ chúng ta có gốc mới đuổi cổ chân Mây đi vào lúc này."

Vằn Đen khịt mũi. "Làm sao chúng ta tin được thằng mèo kiểng này không bỏ trốn khi tình hình khác nghiệt hơn?"

"Tôi không phải là mèo kiểng. Và tôi không bỏ trốn," chân Mây rít lên. "Tôi bị bắt!"

Tim Lửa thấy Vằn Đen giương móng vuốt ra tức giận. "Vằn Đen nói rất công bằng," anh thừa nhận, miễn cưỡng chấp nhận rằng sự không dung thứ của ông chiến binh mèo mướp sẽ được những mèo còn lại trong bộ tộc chia sẻ. Cần phải hơn những lời nói hoa mỹ mới mong thuyết phục được bộ tộc tin thằng lính nhỏ trở lại. "Tôi sẽ đi và nói chuyện với Sao Xanh," anh meo. "Bão Trắng nói đúng. Tùy vào quyết định của bà."

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: sachmoi.net

"Tim Lửa?" Sao Xanh ngược lên khi anh bước qua bức màn địa y. Bà vẫn còn nằm rúc trong ổ của mình, lông bù xù và ánh mắt lộ vẻ lo âu. Tim Lửa buộc phải tự hỏi liệu bà có trở mình không kể từ lần sau cùng anh gặp bà.

"Chân Mây đã trở về," anh meo. Đạo này anh không thể biết Sao Xanh sẽ phản ứng như thế nào với các tin tức, vì vậy anh nói luôn với bà. "Nó đã ở lãnh địa của Hai Chân ở phía bên kia cao nguyên."

"Thế nó đã tự mình tìm được đường từ đó về nhà à?" Sao Xanh ngạc nhiên hỏi.

Tim Lửa lắc đầu. "Chân Quạ bắt gặp nó và đến nói cho tôi biết chỗ nó ở."

"Chân Quạ?" Sự bối rối thoáng qua trong đôi mắt bà mèò già.

"À... lính nhỏ cũ của Vuốt Cọp." Tim Lửa ngại ngần nhắc bà.

"Ta biết chân Quạ!" Sao Xanh nạt. "Anh ta làm gì trên lãnh thổ bộ tộc Sấm?"

"Anh ấy đến báo cho tôi biết chuyện của chân Mây." Tim Lửa lặp lại.

"Chân Mây," Sao Xanh kêu vang, khẽ nghiêng đầu sang một bên. "Nó trở về rồi à? Tại sao nó lại trở về?"

"Nó muốn trở lại bộ tộc. Hai Chân đã bắt nó đi ngoài ý muốn của nó."

"Vậy là bộ tộc Sao dẫn đường cho nó về nhà." Sao Xanh lầm bầm.

"Chân Quạ đã giúp đỡ." Tim Lửa bổ sung thêm.

Sao Xanh ngó chòng chọc xuống nền hang phủ cát. "Ta đã nghĩ rằng bộ tộc Sao muốn chân Mây tìm thấy một cuộc sống bên ngoài trại." Giọng bà đầy lo âu. "Có lẽ ta sai rồi," bà quay sang Tim Lửa. "Chân Quạ đã giúp anh?"

"Đúng vậy. Anh ấy đã dẫn chúng tôi đến chỗ chân Mây bị nhốt. Thậm chí anh ấy còn cứu chúng tôi thoát khỏi lũ chó."

"Chân Quạ đã nói gì khi anh kể cho anh ta nghe về việc phản bội của Vuốt Cọp?" Đột nhiên Sao Xanh chất vấn.

Tim Lửa giật mình trước câu hỏi đó. "À, anh ấy... đương nhiên là bị sốc." Anh lấp bắp.

"Nhưng anh ta đã cố cảnh báo chúng ta về hắn, phải không?" Giọng của Sao Xanh nghe có vẻ hối tiếc. "Bây giờ ta nhớ rồi. Tại sao ta lại không nghe theo anh ta nhỉ?"

Tim Lửa cố tìm cách gì đó để an ủi tộc trưởng của mình. "Lúc đó chân Quạ chỉ là một lính nhỏ. Mọi mào đều ngưỡng mộ Vuốt Cọp. Hắn đã che đậy sự phản bội của mình rất tốt."

Sao Xanh thở dài. "Ta đã đánh giá sai Vuốt Cọp và ta cũng đánh giá sai chân Quạ. Ta nợ anh ta một lời xin lỗi," bà ngược lên nhìn Tim Lửa với đôi mắt nặng trĩu ưu phiền. "Ta có nên mời anh ta trở lại bộ tộc không?"

Tim Lửa lắc đầu. "Chân Quạ sẽ không trở về đâu, Sao Xanh. Chúng tôi đã để anh ấy ở lại trên lãnh thổ của Hai Chân, nơi

Lúa Mạch sống," anh giải thích. "Anh ấy rất hạnh phúc khi ở đó. Bà đã đúng khi nói với tôi rằng anh ấy sẽ tìm được một cuộc sống thích hợp với mình hơn ở ngoài trại."

"Nhưng ta đã làm về việc của chân Mây." Sao Xanh bực dọc nói.

Tim Lửa cảm thấy cuộc trò chuyện đang vượt khỏi tầm kiểm soát. "Tôi nghĩ một cuộc sống bộ tộc thích hợp với nó hơn," anh meo, hy vọng giọng mình nghe có vẻ tự tin hơn mình cảm thấy. "Nhưng chỉ có bà quyết định xem chúng ta có nên nhận nó lại hay không."

"Tại sao lại không?"

"Vằn Đen nghĩ rằng chân Mây sẽ bị lôi kéo về lại nguồn gốc mèo kiểng của nó." Tim Lửa thừa nhận.

"Và anh nghĩ gì?"

Tim Lửa hít một hơi thật sâu. "Tôi nghĩ thời gian chân Mây ở với Hai Chân đã dạy cho nó một bài học rằng trái tim của nó nằm ở trong rừng, giống như trái tim của tôi vậy."

Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy ánh mắt sáng ngời của Sao Xanh. "Tốt. Nó có thể ở lại." Bà đồng ý.

"Cảm ơn, Sao Xanh." Tim Lửa biết là mình nên vui vì chân Mây được chấp nhận ở lại bộ tộc Sấm, nhưng niềm vui của anh vẫn lẫn khuất những mối nghi ngờ. Chân Mây đã chiến đấu anh dũng chống lại đội tuần tra bộ tộc Gió, và dường như hài lòng thật sự khi trở lại trại, nhưng liệu việc này sẽ kéo dài trong bao lâu? Cho đến khi nó thấy chán với việc luyện tập? Hoặc chán với việc tự kiểm thức ăn cho mình?

Sao Xanh trầm ngâm nói tiếp. "Và chúng ta cũng nên nói với bộ tộc rằng nếu họ thấy chân Quạ trên lãnh thổ của chúng ta,

họ nên chào đón anh ta như chào đón mèo cùng hang với họ vậy."

Tim Lửa nghiêng đầu biết ơn. Chân Quạ vốn có rất ít bạn khi còn là lính nhỏ, chủ yếu là do nỗi sợ hãi đến tê liệt đối với Vuốt Cọp, ngoài ra không có nguyên nhân gì khiến những mèo bộ tộc Sấm đổ kỵ với anh chàng cả. "Khi nào thì bà sẽ thông báo về việc chân Mây?" Anh hỏi. Thật tốt cho bộ tộc khi lại được thấy tộc trưởng của mình trên Bục Đá.

"Anh nói với họ đi." Sao Xanh ra lệnh. Một nỗi thất vọng âm nhói vào người anh. Chẳng lẽ Sao Xanh đã đến mức không thể nói chuyện với chính bộ tộc của bà sao? Dẫu rất nôn nóng muốn báo cho những mèo khác biết là chân Mây có thể ở lại, nhưng Tim Lửa muốn bộ tộc chắc chắn rằng đó là quyết định của Sao Xanh. Bà đã ở trong hang của bà quá lâu, và đã để việc điều hành trại hăng ngày cho Tim Lửa quá nhiều, vậy làm sao những mèo khác tin chắc là bà đã ra lệnh cho anh? Nếu chính bà loan báo tin này, thì ngay cả Vằn Đen cũng không thể phàn nàn được gì.

Tim Lửa im lặng đứng dậy, tâm trí quay cuồng.

"Có gì không ổn sao?" Sao Xanh nheo mắt về chằm biếm.

"Có lẽ Vằn Đen nên nói cho những mèo khác biết," Tim Lửa liều lĩnh nói. "Rốt cuộc thì ông ta là mèo duy nhất phản đối."

Hơi thở nghẹn lại trong cổ họng Tim Lửa khi một tia nghi ngờ nháng lên phủ trùm ánh mắt của Sao Xanh. "Anh trở nên láu cá rồi đấy, Tim Lửa. Anh nói đúng. Vằn Đen nên loan báo tin này. Bảo anh ta đến gặp tôi."

Tim Lửa dò xét biểu hiện của bà, phân vân không biết Sao Xanh bực mình vì sự khôn ngoan của anh, hay là do ý nghĩ sẽ phải gặp Vằn Đen. Nhưng đôi mắt bà không biểu lộ gì khi anh chào tạm biệt và trở ra khỏi hang.

Vằn Đen vẫn chưa nhúc nhích. Ông ta vẫn ngồi đó, đợi sự phán xét của Sao Xanh, trong khi những mèo khác đã trở về với công việc thường nhật của mình.

Vài mèo còn ở trong trạng trống liên ngược mắt lên, dò hỏi khi Tim Lửa bước ra khỏi Bục Đá.

Tim Lửa nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách của Vằn Đen, cố không phơi bày niềm hân hoan của mình, và hất đầu về phía hang của Sao Xanh, giật đuôi ra hiệu rằng tộc trưởng bộ tộc Sấm muốn gặp ông ta. Khi ông chiến binh lông vằn bước ngang qua anh rồi, Tim Lửa ra chỗ đóng mối, đã chất tích được khá nhiều mặc dù mặt trời vẫn còn đang leo lên bầu trời. Các đội đi săn rất tốt, anh hài lòng nghĩ. Mệt và đói lả, anh ngoạm lấy một con sóc. Nếu sắp có cơn bão, Tim Lửa nghĩ, thì anh mong nó đến sớm cho.

Trên đường ra bụi tầm ma, Tim Lửa đánh vòng qua hang lính nhỏ, nơi chân Mây ngồi một mình, đang nuốt chửng nuốt trạo một con sẻ ngô.

Thằng mèo trắng ngược lên và nuốt vội xuống khi Tim Lửa đến. "Bà nói gì?" Lần này có vẻ lo lắng đượm trong giọng nói của nó.

Tim Lửa đặt con sóc xuống. "Cháu có thể ở lại."

Chân Mây bùng phát một tiếng rù sung sướng. "Tuyệt vời," nó meo. "Khi nào thì chúng ta ra ngoài tập luyện?"

Mấy cái chân mồi nhừ của Tim Lửa đau nhói lên trước suy nghĩ đó, và anh trả lời. "Không phải hôm nay, tôi cần nghỉ ngơi."

Chân Mây lộ vẻ thất vọng.

"Ngày mai." Tim Lửa hứa với chút vui thích. Anh cảm thấy mừng khôn xiết bởi lòng nhiệt tình của thằng lính nhỏ đã trở lại nề nếp. "À, này," anh tiếp tục. "Cháu kể chuyện hay gồm nhỉ. Cháu biến cuộc đào thoát nhỏ nhoi của mình thành một chuyến phiêu lưu kỳ vĩ." Chân Mây lóng ngóng nhìn xuống chân khi Tim Lửa tiếp. "Nhưng chừng nào cháu còn sống với luật chiến binh, chừng đó tôi sẽ tiếp tục để cho bộ tộc tin rằng cháu 'bị Hai Chân bắt đi'..."

"Nhưng đúng mà." Chân Mây chống chế.

Tim Lửa nghiêm khắc nhìn vào mắt nó. "Cả hai chúng ta đều biết rằng điều đó không hoàn toàn là sự thật. Và nếu tôi còn bắt gặp trò nhìn qua hàng rào của Hai Chân lần nữa, thì chính tôi sẽ là mèo đuổi trò ra khỏi bộ tộc!"

"Vâng, thưa Tim Lửa," chân Mây meo. "Cháu hiểu."

Buổi tối hôm đó, Tim Lửa cuộn tròn trong ổ của mình cảm thấy dễ chịu vô cùng. Buổi tập luyện của anh với chân Mây đã diễn ra thật suôn sẻ. Lần đầu tiên thằng lính nhỏ đã chăm chú lắng nghe từng sự chỉ dẫn của anh, và không thể phủ nhận rằng kỹ năng chiến đấu của nó ngày càng trở nên hoàn thiện hơn. *Mình chỉ hy vọng điều này sẽ kéo dài*, anh nghĩ khi chìm vào giấc ngủ.

Khu rừng len lỏi tìm đường vào giấc mơ của anh. Những thân cây lù lù đổ về phía anh xuyên qua làn sương mù, vút lên cao, mắt hút vào tầng mây. Tim Lửa gọi to, nhưng giọng của anh bị hút tọt vào cái thình lạng kỳ quái. Nỗi hoảng hốt dâng lên trong ngực khi anh cố tìm ra khung cảnh quen thuộc của khu rừng, nhưng sương mù dày đặc quá. Cây cối dường như thít chặt lấy anh, mọc sát vào nhau hơn là anh nhớ, các thân cây đen xì của chúng cạ vào lông của anh. Anh hít ngửi không khí, lông xù lên hãi hùng trước một mùi hăng nồng mà anh đã nhận ra nhưng không nhớ nó được gọi là mùi gì.

Đột nhiên anh cảm thấy sự êm dịu của một bộ lông khác nép vào lông mình. Một mùi hương quen thuộc bao phủ lấy anh, xoa dịu tâm trí hoảng loạn của anh như một ngụm nước mát lạnh. Đó là Lá Đốm.

"Có chuyện gì vậy?" Tim Lửa meo, nhưng Lá Đốm không trả lời. Tim Lửa quay sang nhìn cô, nhưng không thể nhìn thấy cô qua màn sương dày. Chỉ có thể nhận ra đôi mắt màu hổ phách của cô trợn lên kinh hãi trước khi tiếng của Hai Chân rú lên, phá tan sự tĩnh mịch.

Hai kẻ Hai Chân trẻ vù ra khỏi đám sương mù, mặt chúng nhăn nhúm lại hoảng hốt. Tim Lửa cảm giác như Lá Đốm phóng vọt đi, vội quay sang, chỉ kịp thấy cô biến mất vào sương mù. Bấn loạn, Tim Lửa bị bỏ lại một mình với bọn Hai Chân đang lao rầm rập về phía anh, chân chúng nện mạnh xuống nền đất.

Giật mình choàng tỉnh giấc, anh mở mắt ra và nhón nhác dòm quanh hang. Có gì đó bất ổn. Thế giới trong mơ của anh đã hòa tan vào cái thế giới thực tại; mùi kinh khủng kia vẫn còn vương vãi trong không khí, rồi màn sương mù quái dị, ngọt ngào liếm qua cành cây. Tim Lửa đứng dậy và bò ra khỏi hang. Một quầng sáng màu da cam sáng lên thấp thoáng qua rừng cây. Chẳng lẽ đã bình minh rồi sao?

Cái mùi đó càng nặng hơn, và giật mình. Tim Lửa đã biết đó là mùi gì.

Cháy!

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: sachmoi.net

"Cháy! Dậy mau!" Tim Lửa ngao.

Lông Tuyết loạng choạng chui ra khỏi hang chiến binh, mắt cô mở to lên sợ hãi.

"Chúng ta phải rời trại ngay lập tức!" Tim Lửa lệnh. "Hãy báo với Sao Xanh là khu rừng đang bị cháy!"

Anh chạy ào đến hang các mèo gì và gọi to qua những nhánh của cây sồi ngã. "Cháy! Ra mau!" Xong, anh chạy thật nhanh đến chỗ bọn lính nhỏ đang uể oải trèo ra khỏi ổ của chúng. "Rời trại ngay! Hướng ra sông mau," anh kêu to. Gương mặt hoang mang của chân Mây đang ngó anh trăn trăn, vẫn còn mê ngủ. "Đi thẳng ra sông!" Tim Lửa gấp rút lặp lại.

Lông Tuyết đang giúp Sao Xanh băng qua trảng trống ngập nhoạng tối. Gương mặt của tộc trưởng như đeo một chiếc mặt nạ sợ hãi khi Lông Tuyết lấy mũi đẩy bà đi tới.

"Lối này!" Tim Lửa ngao, phẩy đuôi ra hiệu trước khi lao đến giúp bà mèo lông trắng hướng dẫn Sao Xanh về phía cổng trại. Những mèo khác lũ lượt ùa như suối qua hai bên hông họ, lông xù dựng lên.

Khu rừng gầm rú xung quanh họ, và vượt hẳn lên cái nền âm thanh rừng rùng rợn đó là tiếng thét với hai âm vực ghê rợn - vừa khóc than vừa phẫn nộ - của Hai Chân khi chúng lao rầm rập qua khu rừng. Bây giờ khói đã cuộn cuộn vào trảng trống, và

sau lưng khói, ánh sáng từ ngọn lửa rực cháy hơn bao giờ hết khi nó xông vào trại.

Chưa cần ra khỏi trại thì Sao Xanh đã bắt đầu chạy, hòa vào làn sóng mèo chen chúc nhau chạy lên rồi chạy ra khỏi khe núi. "Thẳng đến dòng sông," Tim Lửa ra lệnh. "Hãy để mắt đến mèo cùng hang với mình. Không được để mất dấu nhau." Anh cảm thấy một sự bình tĩnh quái gở ở trong lòng, như một hồ nước đóng băng, trong khi tiếng ồn ào, hơi nóng và sự hoảng loạn đang réo trào.

Tim Lửa phóng lùi lại để quây đám con của Da Cây Liễu lại khi bọn chúng nhí nhoáy theo sau mẹ chúng. Bà đang tha đứa nhỏ nhất trong miệng, mắt bà trợn lên khiếp hãi phía trên cái bụi con cứ đâm bập vào hai chân trước của mình.

"Hoa Vàng đâu?" Tim Lửa hỏi.

Da Cây Liễu hình mũi ra hiệu về phía khe núi. Tim Lửa gật đầu, thở phào vì ít nhất đã có một nữ miu và các con của bà ra khỏi trại an toàn. Anh gọi Đuôi Dài, đã lên tới nửa quãng dốc gập ghềnh đá. Khi anh chiến binh lập cập trở xuống, Tim Lửa quắp một đứa con khác của Da Cây Liễu lên và chuyển nó cho Lòng Chuột, vừa mới trờ lên từ phía sau. Anh nhặt đứa thứ ba lên và trao con mèo con cho Đuôi Dài, cũng vừa lùi xuống bên anh. "Hãy đi gần Da Cây Liễu!" Anh ra lệnh, biết rằng bà mèo sẽ chỉ tiếp tục chạy khi biết rõ các con mình được an toàn.

Tim Lửa đứng ở đáy khe núi và nhìn bầy mèo nhón nháo leo lên. Từng cuộn khói vẫn vũ trên bầu trời, che mất Dải Thiên Hà. *Bộ tộc Sao có đang nhìn thấy điều này không?* Anh thoáng tự hỏi. Anh hạ mắt xuống và thấy bộ lông xám dày của Sao Xanh đã đến đỉnh khe núi, được bao quanh bởi các mèo khác. Cuối cùng, anh chạy theo, liếc nhìn qua vai khi leo lên và thấy ngọn lửa tham lam đang thè những cái lưỡi màu da cam của

nó vào khe núi, nuốt trọn những đám dương xỉ úa khô giòn để tiến về phía trại.

Tim Lửa loạc choạc lên đỉnh khe núi. "Đợi đã!" Anh gọi những mèo đang chạy trốn. Họ dừng bước và quay lại nhìn anh. Khói chọc vào mắt Tim Lửa khi anh nhìn mèo đồng tộc của mình qua màn khói bí thở. "Có mèo nào bị thất lạc không?" Anh hỏi, và lướt nhìn một lượt những gương mặt.

"Đuôi Cộc và Da Vá đâu rồi?" Giọng chân Mây ré lên thất thanh.

Tim Lửa thấy những chiếc đầu quay sang nhìn nhau, dò hỏi, và Tai Nhỏ trả lời. "Họ không đi cùng tôi."

"Vậy thì chắc chắn họ còn trong trại rồi!" Bão Trắng meo.

"Bé Mâm Xôi đâu?" Tiếng kêu thống thiết của Hoa Vàng vang lên, xuyên qua khắp rừng cây, vượt lên tiếng rào rào của lửa. "Nó ở ngay sau tôi khi tôi leo lên khe núi mà!"

Tâm trí Tim Lửa đánh lộn nhào. Điều này có nghĩa là ba trong số mèo bộ tộc mình mất tích. "Để tôi đi tìm họ," anh hứa. "Quá nguy hiểm nếu cứ dùng dằng ở đây lâu hơn. Bão Trắng và Vằn Đen, hãy đảm bảo những mèo còn lại đến được dòng sông."

"Anh không thể trở xuống dưới đó được!" Bão Cát phản đối, chen mình qua bầy mèo đến đứng cạnh anh. Đôi mắt xanh lá cây của cô tha thiết nhìn anh.

"Tôi phải đi." Tim Lửa trả lời.

"Vậy thì tôi cũng đi." Bão Cát bảo anh.

"Không!" Bão Trắng gọi lớn. "Chúng ta thiếu chiến binh lắm rồi. Chúng tôi cần cô giúp bộ tộc đến được dòng sông." Tim Lửa gật đầu tán đồng.

"Thế thì để tôi đi!"

Tim Lửa trợn mắt hốt hoảng khi Da Xỉ Than lê bước lên phía trước. "Tôi không phải là chiến binh," cô meo. "Đằng nào tôi cũng vô dụng nếu chúng ta gặp phải một đội tuần tra của kẻ thù."

"Không được!" Tim Lửa quát. Anh không thể để Da Xỉ Than liều mạng. Liền sau đó anh thấy bộ lông bết bệt của Nanh Vàng khi bà chen vai qua đám đông.

"Tôi già rồi, nhưng tôi đi đứng vững vàng hơn cô," bà mèo lang y già nói với Da Xỉ Than. "Bộ tộc sẽ cần tài trị bệnh của cô. Còn tôi sẽ đi với Tim Lửa. Cô ở lại với bộ tộc."

Da Xỉ Than há hốc miệng, nhưng Tim Lửa chặn trước. "Không có thời gian để tranh cãi nữa. Nanh Vàng, đi với tôi. Tất cả, hãy đến thẳng dòng sông."

Anh quay mặt lập tức trước khi Da Xỉ Than kịp cãi lại, và bắt đầu trở xuống khe núi, lao mình vào đám khói và hơi nóng bên dưới.

Da Xỉ Than sợ khiếp đảm, nhưng anh buộc mình phải chạy tiếp đến chân khe núi. Anh có thể nghe thấy tiếng Nanh Vàng thở khọt khẹt phía sau. Khói khiến cho từng hơi thở trở nên đau đớn, ngay cả đối với những lá phổi trẻ trung của anh. Những lưỡi lửa sáng lóa rập rờn phía bên kia bức tường trại, hùng hục xé nát dương xỉ đã được đan cẩn thận, nhưng chúng vẫn chưa lan tới trắng trống. Hang mèo già ở gần nhất, và Da Xỉ Than cố chạy bừa về phía nó. Anh có thể nghe thấy tiếng lửa lách tách khi chúng tấp vào đặng kia của cây sồi ngã. Sức nóng thật khủng khiếp, có cảm tưởng như lửa sẽ tràn vào trại bất kỳ khoảnh khắc nào.

Tim Lửa thấy hình hài của Đuôi Cọc rã rượi dưới một nhánh cây. Da Vá nằm cạnh ông, hai hàm ông cắn chặt miếng da cổ

của Đuôi Cộc như thể đang cố lôi ông bạn của mình đến nơi an toàn khi ông ấy bị ngã sụp.

Tim Lửa dừng sững lại, thất kinh, nhưng Nanh Vàng đã chạy vượt qua anh và bắt đầu lôi cơ thể của Đuôi Cộc về phía cổng trại.

"Đừng đứng trơ ra đó," bà gù qua một miệng đầy lông. "Giúp tôi đưa họ ra khỏi đây mau."

Tim Lửa túm lấy Da Vá bằng hàm răng và lôi ông qua trảng trống khói mù mịt, vào đường hầm. Anh cố nén ho khi lôi Da Vá qua hàng kim tước, những chiếc gai bén ngót của nó giằng lấy bộ lông xỉn màu của cụ già. Tim Lửa lê đến được đáy khe núi và bắt đầu leo dốc. Da Vá cong ưỡn dưới hàm anh, Tim Lửa cảm thấy cơ thể ông co giật khi ông nện ọe thành một chuỗi co thắt dữ dội. Tim Lửa nhích dần trên con dốc dựng đứng, cổ anh tê nhức với sức nặng của ông mèo bất tỉnh.

Ở đỉnh khe núi, anh lôi Da Vá đặt lên mấy tảng đá bằng phẳng, và ông mèo già nằm đó, thở khò khè bất lực. Sau đó, Tim Lửa quay lại tìm Nanh Vàng. Bà mèo lang y vừa lẩy ló ra khỏi hàng kim tước, hai be sườn của bà nhấp nhô phập phồng khi bà chiến đấu chống lại làn khói chết chóc. Vòm cây che chở cho bộ tộc đang bị ngọn lửa nuốt chửng, những thân cây bị nhận chìm trong khói lửa. Tim Lửa thấy Nanh Vàng ngược lên nhìn mình trần trối cùng với Đuôi Cộc kẹp chặt trong hàm răng của bà, đôi mắt vàng của bà mở to. Anh gập chân sau lại, vừa định lao xuống dốc đá về phía bà, nhưng một tiếng meo kinh khiếp khiến anh ngẩng lên. Hé mắt ngó qua làn khói hung tợn, anh thấy đứa con của Hoa Vàng đang bám vào cành của một cái cây nhỏ mọc tòe ra từ sườn khe núi. Lớp vỏ cây đang cháy âm ỉ, và trong lúc bé Mâm Xôi khóc thét lên tuyệt vọng, và thân cây bùng cháy lên.

Không dừng lại để suy nghĩ, Tim Lửa búng mạnh tới cái cây đang bốc cháy. Móng vuốt của anh cắm vào thân cây phía trên ngọn lửa và anh phóng mình lên chỗ dựa trẻ. Ngọn lửa hùng hổ tấp vào lớp vỏ cây, đuổi theo từ phía sau trong khi Tim Lửa cuống cuống tiến tới chụp thẳng nhỏ – toàn thân anh chao đảo, chòng chành. Con mèo tí xíu cố sức bám riết lấy một cành cây, mắt nhắm tịt lại, miệng há hoác ra một tiếng kêu câm lặng. Tim Lửa chụp lấy nó bằng hàm răng, suýt mất thăng bằng khi bé Mâm Xôi buông ra ngay lập tức và rơi oằn vào không trung. Vói răng cắm chắc vào miếng da cổ của bé Mâm Xôi, Tim Lửa xoay xở để bám chân vào lớp vỏ cây thô ráp. Giờ không cách nào anh có thể leo trở xuống thân cây được nữa. Ngọn lửa đã chiếm lĩnh trận địa. Anh buộc phải đi dọc theo nhánh cây xa chừng nào tốt chừng nấy, sau đó nhảy xuống mặt đất. Nghiến chặt răng và chặn tiếng thét của bé Mâm Xôi lại, Tim Lửa bò ra khỏi thân cây.

Nhánh cây oằn xuống và đung đưa dưới sức nặng của anh, nhưng Tim Lửa vẫn gồng mình bước tiếp. Thêm một bước nữa, anh cảm thấy căng thẳng quá sức, sẵn sàng nhảy. Phía sau, ngọn lửa đốt xém lông của anh, khiến mũi anh ngập mùi đắng của lông cháy. Nhánh cây lại oằn xuống, lần này cùng với một tiếng *rắc* báo điềm gở. *Lạy bộ tộc Sao, hãy cứu giúp con!* Tim Lửa thầm cầu nguyện. Nhắm mắt lại, anh dòn hai chân sau và nhảy xuống đất.

Đằng sau, một tiếng *rắc* rợn người xé toang bầu không khí. Tim Lửa đáp xuống một cái thịch, tưởng như bị tống hết cả hơi. Vừa quơ quào tìm chỗ bám trên sườn khe núi, anh vừa quay đầu nhìn quanh. Hoảng hồn hoảng vía, anh thấy ngọn lửa đã thiêu rụi thân cây, tống nguyên cả cái cây đổ ập xuống khe núi. Vẫn cháy rừng rực, cái cây lăn lông lốc khỏi anh mèo khiếp sợ, choán mất lối vào trại phía sau một bức tường cây đang cháy. Giờ thì không còn cách nào cho Tim Lửa đến được chỗ Nanh Vàng nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: sachmoi.net

"Nanh Vàng!"

Tim Lửa thả bé Mâm Xôi xuống và ngao tên bà mèo lang y. Máu chảy lũng bùng trong tai anh khi anh dỏng nghe thấy gì ngoại trừ những tiếng lách tách rợn óc của ngọn lửa.

Bé Mâm Xôi co rúm người, nép sát thân hình tí tẹo của nó vào chân Tim Lửa. Dao động với nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, lơ mơ cảm nhận cơn đau từ hai bên hông bị cháy sém của mình, Tim Lửa tóm lấy thẳng mèo con và chạy ào lên dốc đến chỗ Da Vá nằm.

Ông mèo già không nhúc nhích. Tim Lửa thấy ngực ông thờ thoi thóp và biết rằng Da Vá sẽ không thể nào đến được nơi an toàn.

Anh hạ bé Mâm Xôi xuống đất. "Theo tôi!" Anh ngao rồi kẹp quai hàm rã rời của mình vào miếng da cổ của Da Vá. Liếc xuống con dốc đang bùng cháy lần cuối cùng, Tim Lửa lôi ông mèo trắng đen ra khỏi khe núi và bươn qua rừng cây. Bé Mâm Xôi ì ạch theo sau họ, quá thất kinh để nói nổi lời nào, mắt nó mở to nhưng xem ra chẳng thấy gì. Tim Lửa ước làm sao đó mình có thể cùng lúc mang cả hai mèo đi, anh không thể để Da Vá chết tại nơi ông đang nằm được. Bằng mọi giá, bé Mâm Xôi phải tự tìm lấy sức mạnh để sống sót trên chính các chân của mình qua chuyến đi hãi hùng này.

Tim Lửa cứ lầm lũi lần theo dấu vết của những mèo khác, chẳng để ý gì đến khu rừng xung quanh, tuy thỉnh thoảng vẫn

quay lại để xem bé Mâm Xôi có theo kịp không. Cảnh tượng cuối cùng nơi khe núi cứ vương vất trong tâm trí anh – một lòng chảo kinh hoàng, mịt mù khói với lửa nhấn chìm trại, nhà của anh. Còn Nanh Vàng và Đuôi Cộc không hề có dấu hiệu gì.

Họ bắt kịp với những mèo còn lại của bộ tộc Sấm tại gò đá Thái Dương. Tim Lửa kính cẩn đặt Da Vá xuống bề mặt phẳng lì của gò đá. Bé Mâm Xôi chạy thẳng đến Hoa Vàng, chị túm ngay lấy miếng da cổ của nó và giận dữ giữ nó một cái, nghẹn đi vì những tiếng rừ rừ trong ngực chị. Sau đó, chị đặt nó xuống và bắt đầu liếm bộ lông dính khói của nó bằng những cú liếm bắt đầu sùng tiết nhưng kết thúc dịu dàng. Chị nữ miu vàng hoe liếc lên Tim Lửa với ánh mắt long lanh lòng biết ơn mà chị không thể nói thành lời.

Tim Lửa chớp mắt nhìn đi chỗ khác. Đến lúc này anh mới từ từ nghĩ ra rằng Nanh Vàng bị mất tích vì anh đã dừng lại để cứu đứa con trai của Vuốt Cọc. Anh lắc mạnh đầu. Anh không thể nghĩ về điều đó được. Bộ tộc cần anh. Anh đảo mắt nhìn quanh bầy mèo thất hồn đang nằm dúm dỏ trên những tảng đá trơn láng. Họ nghĩ họ sẽ được an toàn ở đây sao? Họ nên tiếp tục đi về phía dòng sông. Tim Lửa nheo mắt lại, cố tìm Bão Cát trong số những hình hài túm tụm lại với nhau, nhưng cơn mệt mỏi dâng đưa khiến chân anh có cảm giác còn nặng hơn cả đá, và anh không thể tìm thấy sức mạnh để đứng dậy tìm cô.

Anh cảm thấy Da Vá động đậy bên cạnh mình. Ông mèo già ngóc đầu lên, ngáp ngáp tìm không khí, rồi rũ ập xuống một cơn ho khiến Da Xỉ Than phải vọt ra khỏi đám mèo, khó nhọc chạy đến. Tim Lửa nhìn khi cô ấn mạnh chân vào ngực Da Vá, cố gắng thông phổi cho ông.

Da Vá ngừng ho. Ông nằm vật ra, im lặng một cách lạ thường bởi vì ông thậm chí không thở khò khè nữa, Da Xỉ Than ngóc

đầu lên, đôi mắt cô tràn đầy nỗi u sầu. "Ông ấy chết rồi." Cô lầm bầm.

Những tiếng meo sừng sốt rợn lên khắp gò đá. Tim Lửa ngỡ ngàng nhìn Da Xỉ Than. Làm sao mà anh lại mang Da Vá đi xa như thế này chỉ để ông cụ chết thôi? Mà lại gần như đúng tại địa điểm Suối Bạc gia nhập bộ tộc Sao! Anh lo lắng nhìn Da Xỉ Than, biết chắc chắn là cô cũng có cùng suy nghĩ như vậy. Mắt cô tối sầm lại với nỗi trầm uất và những sợi ria của cô rung rinh khi cô cúi xuống để nhẹ nhàng khép mắt của ông mèo già. Tim Lửa sợ rằng nỗi đau này là quá sức chịu đựng của cô, nhưng khi những mèo già khác bước đến để chia sẻ với Da Vá, cô mèo lang y xám liền ngồi dậy và ngược mắt nhìn Tim Lửa. "Chúng ta lại mất một mèo nữa rồi," cô lầm bầm, giọng cô trống rỗng, không tin nổi. "Nhưng nỗi đau buồn của tôi sẽ không giúp được gì cho bộ tộc cả."

"Em bắt đầu mạnh mẽ như Nanh Vàng rồi đấy." Tim Lửa dịu dàng meo với cô.

Da Xỉ Than mở bừng mắt. "Nanh Vàng! Bà đâu rồi?"

Tim Lửa cảm thấy nỗi đau xốn lên trong ngực, buốt thốn như thể có một mảnh cây cháy đã bắn vào tim và nằm kẹt ở đó luôn. "Tôi không biết," anh thú nhận. "Tôi đã mất dấu bà trong đám khói khi bà đang cứu Đuôi Cộc. Tôi định quay lại, nhưng đứa trẻ..." Giọng anh lạc đi và anh chỉ có thể nhìn trần trời vào cô mèo lang y lông xám khi mắt cô sầm lắng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi. Chuyện gì đang xảy ra với bộ tộc thế này? Lẽ nào bộ tộc Sao muốn giết hết họ ư?

Bé Mâm Xôi bắt đầu ho, và Da Xỉ Than choàng tỉnh, lắc mạnh đầu như vừa ngoi ra khỏi vùng nước đóng băng. Tim Lửa nhìn cô tất tưởi chạy khập khiễng về phía đứa trẻ, cúi đầu liếm mạnh vào ngực nó để kích thích hơi thở của nó. Cơn ho dịu

dần đi thành tiếng thở khò khè nhịp nhàng rồi giảm hẳn cùng với thao tác của Da Xỉ Than.

Tim Lửa ngồi thình lạng, lắng nghe tiếng rùng. Anh cảm thấy lông mình dựng lên trong bầu không khí bức bối. một cơn gió ào qua lớp cây cối, thổi từ hướng trại đến. Tim Lửa há miệng ra, cố phân biệt mùi khói mới xộc tới mùi lông cháy sém, khét lẹt của chính mình. Lẽ nào đám cháy vẫn còn đang hoành hành? Sau đó anh nhận ra mình có thể thấy bầu trời bị trám kín bởi những làn khói được gió lừ thừ mang từ chỗ ngọn lửa đến gò đá Thái Dương. Tai anh oặt xuống khi anh nghe thấy tiếng lửa rít rống, át hết cả tiếng xì xào của những chiếc lá.

"Nó đang tiến về hướng này," anh ngao, giọng anh đau xé và khản đặc sau khi hít phải khói. "Chúng ta phải tiếp tục đi về phía con sông. Chúng ta sẽ chỉ an toàn nếu băng được qua bờ bên kia. Ngọn lửa sẽ không thể bắt được chúng ta ở đó."

Bầy mèo nhìn lên, điếng người, mắt họ sáng lờ nhờ trong trời tối. Ánh sáng từ đám cháy đang chiếu rục qua rặng cây. Những đám mây khói bắt đầu cuộn cuộn đổ xuống gò đá Thái Dương, và âm thanh của ngọn lửa càng lúc càng lớn hơn, bị bật đi bởi tiếng gió đang lên.

Không hề báo trước, cả gò đá và khu rừng sáng rục lên bởi một ánh chớp lóa mắt. Một tiếng sấm nổ rền phía trên đầu bầy mèo, quật họ ép chặt người xuống gò đá. Tim Lửa ngược mắt nhìn lên trời. Đằng sau đám khói cuộn cuộn, anh có thể thấy những đám mây mưa đang rần rần kéo đến ở trên đầu. Nỗi kinh hoàng cố hữu trộn lẫn với nỗi vui mừng, nhẹ nhõm khi anh nhận thấy cuối cùng rồi cơn bão cũng đã tới.

"Mưa rồi!" Anh ngao, khích lệ những mèo cùng bộ tộc đang co rúm của mình. "Nó sẽ dập tắt ngọn lửa! Nhưng chúng ta phải đi ngay bây giờ, nếu không chúng ta sẽ không chạy thoát khỏi ngọn lửa được!"

Lông Điều Hâu nhồm dậy khỏi gò đá trước tiên. Và khi sự thông hiểu lan ra khắp bộ tộc, những mèo khác cũng đứng dậy. Nỗi hoảng sợ trước ngọn lửa đã nặng hơn nỗi sợ bản năng trước bầu trời đang nổi cơn thịnh nộ. Họ lê bước xà quần trên bề mặt của gò đá, không biết chắc là nên chạy lối nào, và Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Bão Cát ở trong số họ, đuôi của cô xù lên và tai ẹp về phía sau. Bầy mèo bắt đầu giãn dần ra, để lộ Sao Xanh đang ngồi bất động ở lưng chừng gò đá, mặt bà nghiêng hẳn tới những ngôi sao. Một luồng chớp lóa xẹt qua bầu trời, nhưng Sao Xanh vẫn ngồi yên. Bà đang cầu nguyện bộ tộc Sao chẳng? Tim Lửa hoài nghi tự hỏi.

"Lối này!" Anh ra lệnh. Anh ra hiệu bằng đuôi khi một tràng sấm nữa át đi tiếng nói của anh.

Bộ tộc bắt đầu đổ tràn xuống gò đá về phía lối mòn dẫn đến dòng sông. Giờ Tim Lửa có thể thấy ngọn lửa đu đưa giữa những cành cây. Một con thỏ chạy vụt qua mặt anh, sợ phát rồ. Nó thậm chí còn không để ý đến bầy mèo, mà cứ len lỏi qua giữa họ khi nó đào tẩu khỏi ngọn lửa và cơn bão, rồi trượt xuống dưới gò đá, theo bản năng, ráng tìm ra chỗ ẩn náu nơi gò đá cổ xưa. Nhưng Tim Lửa biết ngọn lửa chẳng mấy chốc sẽ nhấn chìm phần này của khu rừng, và anh không muốn liều lĩnh mất thêm bất cứ mèo nào bởi một cái chết kinh hoàng như vậy nữa.

"Nhanh lên!" Anh giục giã, và những con mèo bật chân chạy. Lông Chuột và Đuôi Dài lại đang tiếp tục mang những đứa con của Da Cây Liễu, trong khi chân Mây và Da Bụi lôi thi thể của Da Vá ở giữa họ, cái hình hài màu đen trắng nảy lưng tưng, lảo đảo trên mặt đất. Bão Trắng và Mặt Vện kè hai bên hông của Sao Xanh, động viên tộc trưởng bộ tộc Sấm tiến lên phía trước bằng những cú huých nhẹ.

Tim Lửa quay sang để tìm Bão Cát thì thấy Đuôi Chấm đang khó nhọc với đứa con treo lủng lẳng nơi hàm của bà. Con mèo này đã khá lớn và Đuôi Chấm cũng không còn trẻ như các nữ miu khác. Tim Lửa chạy đến đỡ lấy đứa trẻ từ miệng của bà. Đuôi Chấm liếc nhìn anh vẻ biết ơn và bắt đầu chạy.

Ngọn lửa đã ở sát bên họ bởi vì họ phải chuyển hướng về phía dòng sông. Tim Lửa không rời mắt khỏi bức tường lửa đang tiến đến trong khi thúc giục những mèo khác của bộ tộc tiến tới. Xung quanh họ, cây cối bắt đầu ngã nghiêng khi gió bão nổi lên, bắt đầu khuấy động khu rừng cháy, thổi ngọn lửa về phía họ. Con sông đã hiện ra trong tầm mắt, nhưng họ vẫn cần phải băng qua sông, trong khi rất ít mèo trong bộ tộc Sấm đã từng bơi. Không còn thời gian để đi xa hơn xuống hạ nguồn đến chỗ những hòn đá kê chân nữa.

Khi họ rùng rùng vượt qua vạch mốc mùi của bộ tộc Sông. Tim Lửa cảm thấy sức nóng của ngọn lửa tấp hai bên hông mình cùng một tiếng gầm đing tai thậm chí còn khủng khiếp hơn cả đường Sấm Rền. Anh chạy lên phía trước để dẫn đường xuống bờ sông và dừng sững lại ở nơi mà nền đất rừng nhường chỗ cho bờ sông đầy đá cuội. Những viên đá trơn láng sáng chói ánh bạc khi chớp lại lóe lên lần nữa, nhưng tiếng sấm theo sau nó hầu như không thể nghe thấy được bởi tiếng gầm rú của ngọn lửa. Bộ tộc bò ngoằn ngoèo theo Tim Lửa, mắt họ dưng tràn nỗi sợ mới khi họ dòm trừng trừng xuống dòng sông chảy xiết. Tim Lửa bắt đầu nao núng tinh thần trước ý nghĩ phải thuyết phục những mèo sợ nước cùng tộc của mình lội xuống sông. Nhưng phía sau họ, ngọn lửa đang lao vùn vụt qua rừng cây trong cuộc rượt đuổi tàn nhẫn, và anh biết là không còn lựa chọn nào khác nữa.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa đặt đứa con của Đuôi Chấm xuống chân Bão Trắng và quay lại nhìn bộ tộc. "Nước đủ cạn để lội hầu hết quãng đường qua bờ bên kia," anh ngao. "Nó cạn hơn nhiều so với bình thường. Chúng ta phải bơi qua một đoạn ở giữa dòng sông, nhưng chúng ta sẽ làm được." Bầy mèo nhìn anh bằng những đôi mắt sợ hãi. "Mọi mèo phải tin tôi!" Anh thúc bách.

Bão Trắng nhìn vào mắt Tim Lửa một nhịp tim đập lâu, rồi điềm tĩnh gật đầu. Ông nhặt đứa con của Đuôi Chấm lên và lội xuống sông cho đến khi ông đứng thẳng, bụng chạm vào dòng nước đen. Sau đó, ông giật đuôi ra hiệu cho những mèo khác theo sau.

Tim Lửa cảm thấy một mùi quen thuộc tràn vào mũi, và bộ lông vàng hoe mềm cạ vào vai anh. Anh nhìn xuống đúng vào đôi mắt xanh lá cây rực sáng của Bão Cát.

"Anh nghĩ nó an toàn sao?" Cô lằm bằm, hích mũi về phía dòng nước trôi nhanh.

"Phải, tôi hứa." Tim Lửa trả lời, thậm ao ước bằng cả trái tim rằng họ đang ở một nơi xa xôi khác, xa hẳn bờ sông bị lửa đe dọa này. Anh chậm rãi chớp mắt với cô chiến binh kiên định bên cạnh mình, cố trấn an cô bằng ánh mắt của mình, trong khi anh thật sự muốn vùi mõm vào bộ lông của cô để trốn cho đến khi cơn ác mộng này qua đi.

Bão Cát gật đầu như thể đọc được tâm trí anh. Sau đó, cô chạy qua vùng nước nông và dầm mình vào đoạn kênh sâu ở giữa

đỡ những mèo khác ngoi lên bờ. Cô gọi to khích lệ ông mèo xám già, nhưng Tai Nhỏ lùi bắ lại khi một ánh chớp nhá sáng bầu trời. Tim Lửa lao đến chỗ ông mèo già run lẩy bẩy, cắn vào miếng da cổ của ông, và lao vào dòng nước. Tai Nhỏ rú rít và giẫy giụa khi Tim Lửa cố ngóc đầu cao lên khỏi mặt nước. Sau sức nóng của ngọn lửa, dòng nước lạnh như băng, và Tim Lửa thấy mình cố hóp không khí, trong khi vẫn cày tới, cố nhớ lại Vằn Xám đã bơi qua cùng khúc kênh này dễ dàng như thế nào.

Bất ngờ, một luồng nước kéo chệch anh và Tai Nhỏ đi. Hoảng hồn, Tim Lửa đập mạnh chân, cảm thấy nổi kinh hoàng dâng lên trong ngực khi anh thấy bờ sông thoai thoải trượt qua, thay vào đó là một bức tường bùn cao lù lù hiện ra trước mặt. Làm thế nào anh có thể leo ra khỏi chỗ này, đặc biệt là cùng với Tai Nhỏ? Ông mèo già giờ đã ngưng vùng vẩy, treo ở dưới hàm của Tim Lửa như một khối đồ nặng. Chỉ có hơi thở khò khè của ông dội vào tai Tim Lửa cho thấy ông còn sống, và có thể sẽ sống sót qua cuộc vượt sông. Tim Lửa thì thụp dưới nước, cố đương đầu với dòng chảy và giữ cho mũi của Tai Nhỏ nằm phía trên mặt nước.

Thình lình, một cái đầu có chấm lốm đốm bổ tới từ phía bờ ngược lại và chộp lấy Tai Nhỏ từ miệng anh. Đó là Long Báo Đốm, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông! Quờ quạng dò trong đồng bùn tìm được một chỗ bám chân, bà lôi Tai Nhỏ lên, rồi lại nhắm xuống chỗ Tim Lửa. Anh cảm nhận được hàm răng sắc bén của bà ngoạm vào miếng da cổ mình khi bà kéo anh lên bờ sông trơn trượt. Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi các bàn chân mình chạm vào nền đất khô ráo.

"Tất cả là đây sao?" Long Báo Đốm hỏi.

Tim Lửa nhìn xung quanh mình. Những mèo bộ tộc Sông len lỏi giữa những mèo bộ tộc Sấm đang thụp người, ướm sững và hoang mang trên bờ sỏi. Vằn Xám cũng có trong số họ.

"T-tôi nghĩ vậy." Tim Lửa lấp bắp. anh thấy Sao Xanh đang nằm dưới những cành liễu xòa xuống. Trông bà nhỏ bé và yếu đuối với bộ lông ướt rượt ép sát vào hai be sườn gầy còm của bà.

"Còn ông mèo kia?" Lông Báo Đốm hít mũi chỉ về phía thi thể đen trắng bất động ở phía bờ bên kia.

Tim Lửa quay lại nhìn. Đám dương xỉ bên bờ kia đang bùng cháy, bắn những tia lửa bay xuống sông và thắp sáng cả mảng cây cối trong ánh sáng hung hãn của nó. "Ông chết rồi." Tim Lửa lầm bầm.

Không nói lời nào, Lông Báo Đốm trượt xuống sông và bơi về phía bên kia. Bộ lông vàng óng của bà càng rực lên trong ánh lửa, bà túm lấy thi thể Da Vá và bơi dững mãnh ngược trở về, hai chân trước của bà khua khoáng trong dòng nước đen. Một tiếng sấm nổ ngay trên đầu, khiến Tim Lửa hoảng hồn, nhưng bà thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sông vẫn không ngừng bơi.

"Tim Lửa!" Vằn Xám đâm bổ đến chỗ Tim Lửa và nép sát vào bạn mình, hai bên hông của cậu ấm mềm so với cơ thể ướt sũng của Tim Lửa. "Cậu ổn chứ?"

Tim Lửa gật đầu, ngậy người ra khi Lông Báo Đốm lôi thi thể của Da Vá lên bờ. Bà đặt ông cụ xuống chân của Tim Lửa và meo. "Đi. Chúng ta sẽ chôn ông ấy khi trở về trại."

"Trại bộ tộc Sông?"

"Trừ khi anh thích trở về trại của anh hơn." Lông Báo Đốm lạnh lùng đáp. Đoạn quay đầu và dẫn đường lên con dốc, tránh xa dòng sông và ngọn lửa. Khi những mèo bộ tộc Sấm chật vật đứng dậy được và bắt đầu đi theo bà, thì những hạt mưa nặng trĩch bỗng rơi ập xuống qua vòm lá phía trên đầu. Tim Lửa giật giật tai. Chẳng lẽ cơn mưa đến sớm vì khu rừng đang cháy kia sao? Mệt rã rời, anh nhìn Vằn Xám dễ dàng nhắc

thi thể ướt đầm của Da Vá lên trên đôi hàm mạnh mẽ của cậu. Cơn mưa bắt đầu đổ dồn hơn, dội ào ạt xuống khu rừng khi Tim Lửa tụt lại phía sau những mèo khác, bàn chân anh trơn tuột trên lớp sỏi láng.

Bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông dẫn đoàn mèo mệt rũ rượi qua một mảnh cỏ tranh bên cạnh dòng sông, cho đến khi một cù lao hiện ra phía trước mặt. Vào bất kỳ mùa nào khác, nó sẽ bị bao quanh bởi nước; bây giờ con đường viền quanh nó chỉ lóng lánh trong cơn mưa mới đổ.

Tim Lửa nhận ra nơi này ngay. Nó đã phủ đầy băng tuyết trong lần đầu tiên anh đến đây. Lúc đó, những lớp cỏ tranh nhô thẳng lên mặt nước đóng băng; bây giờ chúng đung đưa từng vạt lớn, với những cành liễu bạc mọc lên giữa những thân cây xào xạc của chúng. Mưa như thác đổ xuống những cành liễu dài, thanh mảnh trước khi đáp xuống mặt cát phía dưới.

Lông Báo Đốm lách mình theo một lối mòn hẹp rí băng qua đám cỏ tranh và tới cù lao. Có mùi khói dùng dằng ở đây, nhưng tiếng gầm rú của đám cháy đã nhạt đi, và Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng mưa dễ chịu bắn tóe xuống vùng nước phía bên kia đám cỏ tranh.

Sao Xoắn đứng ở một trảng trống ở giữa cù lao, lông ông xù dựng lên nơi vai. Tim Lửa để ý thấy bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông liếc nhìn Văn Xám một cách nghi ngờ khi những mèo bộ tộc Sấm lê bước vào trại, nhưng rồi bà bước đến chỗ ông mèo có bộ lông nâu nhạt và giải thích. "Họ chạy trốn khỏi đám cháy."

"Bộ tộc Sông có an toàn không?" Sao Xoắn hỏi ngay lập tức.

"Lửa sẽ không qua được sông," Lông Báo Đốm đáp. "Nhất là bây giờ gió đã đổi chiều."

Tim Lửa hít ngửi không khí, Long Báo Đốm nói đúng; gió đã đổi chiều. Trong một lúc, cơn bão đã mang đến một cơn gió tươi mới hơn bất kỳ cơn gió nào mà anh từng ngửi. Gió thốc qua bộ lông ướt sũng của anh, và Tim Lửa cảm thấy tâm trí mình tỉnh táo dần lên. Nước nhỏ khỏi ria của anh khi anh ngoắt đầu nhìn xem Sao Xanh đang ở đâu. Anh biết rằng bà nên chính thức ra chào Sao Xoắn, nhưng bà vẫn rúc vào với những mèo cùng tộc với mình, đầu hạ thấp và mắt khép hờ.

Tim Lửa cảm thấy bụng mình quặn thắt vì lo lắng. Bộ tộc Sấm không được để cho bộ tộc Sông biết tộc trưởng của mình kiệt quệ đến thế nào. Anh vội vã bước tới thay thế vị trí của bà. "Long Báo Đốm và đội tuần tra của bà đã tử tế và dũng cảm giúp chúng tôi thoát khỏi ngọn lửa." Anh meo với Sao Xoắn, nghiêng thấp đầu. Phía trên, chớp lóe vẫn rạch ngang qua bầu trời đầy mây và tiếng sấm âm âm ở đằng xa, cuốn gói khỏi khu rừng.

"Long Báo Đốm đã đúng khi giúp các vị. Tất cả các bộ tộc đều sợ lửa." Tộc trưởng bộ tộc Sông đáp lời.

"Trại của chúng tôi bị cháy và lãnh thổ của chúng tôi vẫn chìm trong lửa," Tim Lửa tiếp tục, chớp mắt cho những giọt nước mưa đừng chảy vào mắt. "Chúng tôi không còn nơi nào để đi." Anh biết mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trông cậy vào lòng thương xót của tộc trưởng bộ tộc Sông.

Sao Xoắn nheo mắt lại, im lặng. Tim Lửa cảm thấy chân mình nóng ran lên vì thất vọng. Tất nhiên, ông tộc trưởng bộ tộc Sông không nghĩ bầy mèo khốn khổ này sẽ đe dọa bộ tộc mình? Sau đó Sao Xoắn nói. "Các vị có thể ở lại đây đến chừng nào an toàn cho các vị trở về."

Sự nhẹ nhõm trào dâng trong Tim Lửa. "Cảm ơn." Anh meo, chớp mắt đầy biết ơn.

"Anh có muốn chúng tôi chôn cất vị mèo già của các anh không?" Long Báo Đốm đề nghị.

"Bà rất rộng lượng, nhưng Da Vá nên được chôn cất bởi chính bộ tộc của ông." Tim Lửa trả lời. sẽ buồn tủi lắm nếu như cụ chiến binh già không được an nghỉ trên lãnh thổ của mình, và Tim Lửa biết rõ những mèo cùng hang với cụ sẽ muốn tiễn đưa cụ đi chặng đường cuối cùng đến gặp bộ tộc Sao.

"Được," Long Báo Đốm meo. "Tôi sẽ bảo đưa thi thể ông ấy ra phía ngoài trại để những mèo già của anh có thể ngồi thức với ông ấy trong tĩnh lặng." Tim Lửa gật đầu cảm ơn khi Long Báo Đốm tiếp tục. "Tôi sẽ bảo Long Bùn giúp đỡ mèo lang y của các vị," bà mèo lông đốm lướt qua một lượt những mèo ướt rượt và run cầm cập. Mắt bà ta nheo lại khi chúng dừng lại thân hình co rúm của tộc trưởng bộ tộc Sấm. "Sao Xanh bị thương hả?"

"Khói rất dữ dội," Tim Lửa thận trọng đáp. "Bà thuộc số mèo rời trại sau cùng. Xin lỗi, tôi phải xem xét bộ tộc của mình." Anh đứng dậy và bước đến chỗ chân Mây và Tai Nhỏ ngồi cạnh nhau. "Hai mèo có đủ sức chôn cất Da Vá không?" Anh hỏi.

"Cháu đủ sức," chân Mây meo. "Nhưng cháu nghĩ là Tai Nhỏ..."

"Tôi đủ khỏe để chôn cất mèo cùng hang của mình." Tai Nhỏ nói khều khào, giọng ông khản đặc đi vì khói.

"Tôi sẽ bảo Da Bụi giúp đỡ các vị." Tim Lửa nói với họ.

Một ông mèo nâu theo sau Da Xỉ Than hòa vào những mèo bộ tộc Sấm. Ông mang một bó lá thuốc trong miệng rồi đặt xuống mặt đất ẩm ướt, chỗ Da Xỉ Than dừng bên cạnh Da Cây Liễu và các con của bà. Lũ mèo nhỏ đang khóc lóc thảm thương, nhưng không chịu bú khi Da Cây Liễu ấn chúng vào bụng của bà.

Tim Lửa lật đật chạy đến. "Bọn chúng ổn chứ?"

Da Xỉ Than gật đầu. "Lông Bùn đề nghị chúng ta nên cho chúng uống mật ong để làm dịu cổ họng chúng lại. Bọn chúng sẽ ổn thôi, nhưng chả tốt lành gì khi hít phải thứ khói đó."

Ông mèo nâu ở bên cạnh cô meo với Da Cây Liễu. "Bà nghĩ chúng có thể uống một ít mật ong được không?" Bà mèo xám gật đầu và nhìn với vẻ biết ơn khi ông mèo lang y bộ tộc Sông lấy ra một đụn rêu tằm đầy chất lỏng màu vàng sệt. Bà rừ rừ sung sướng khi đám con mình liếm miếng rêu, ban đầu còn do dự, sau thì hau háu lùa cái chất ngọt dịu vào cổ họng chúng.

Tim Lửa bước đi khỏi. Da Xỉ Than đã kiểm soát được mọi thứ. Anh tìm một góc trú ẩn ở rìa của khoảng đất trống và ngồi xuống tằm tấp. Bộ lông cháy sém của anh có vị hôi rình khi anh quét lưỡi dọc theo nó. Mình mấy anh đau nhức vì mệt mỏi, nhưng anh vẫn tiếp tục liếm. Anh muốn rửa trôi tất cả mọi dấu vết của đám khói đi trước khi nghỉ ngơi.

Một khi đã hoàn tất, anh liếc nhìn quanh trại. Những mèo bộ tộc Sông đã vào trú mưa trong hang của họ, để những mèo bộ tộc Sấm tụm lại với nhau thành nhóm ở phía rìa trắng trống, bên dưới những bức tường cỏ tranh kêu xào xạc, tìm kiếm mọi sự che chở trước cơn mưa lớn. Tim Lửa nhận ra bóng hình đậm màu của Văn Xám di chuyển trong số những mèo cùng bộ tộc trước kia của anh, xoa dịu họ với tiếng meo nhẹ nhàng. Da Xỉ Than đã xong việc chăm sóc bộ tộc của mình, đang cuộn tròn, mệt rũ người bên cạnh chân Tần Bì. Tim Lửa chỉ có thể nhận ra mảng hồng màu vàng nhạt của Bảo Cát, nhô lên hạ xuống đều đặn bên cạnh cái lưng màu mướp bạc của Đuôi Dài. Sao Xanh đang ngủ bên cạnh Bảo Trắng.

Tim Lửa kê mõm vào hai chân trước của mình, lắng nghe tiếng mưa rót lộp độp xuống trắng trống lầy lội. Khi mắt anh

nhắm lại, hình ảnh gương mặt kính hã của Nanh Vàng lại tràn vào tâm trí anh, không sao chịu đựng nổi. Tim anh bắt đầu đập mạnh, nhưng cái mệt ghê gớm quá, cuối cùng anh bị chìm vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: sachmoi.net

Tim Lửa cảm thấy như mình mới chỉ ngủ thiếp đi được một lúc khi anh thức giấc. Một làn gió mát thổi dựng lông của anh. Mưa đã tạnh. Phía trên đầu, bầu trời ngồn ngộn từng đám mây trắng. Trong chốc lát, anh cảm thấy bối rối trước khung cảnh xa lạ xung quanh. Sau đó, anh nhận thức được những tiếng meo gần đó và nhận ra giọng meo run rẩy của Tai Nhỏ.

"Tôi đã bảo với cô là bộ tộc Sao bày tỏ sự tức giận mà!" Ông mèo già the thé. "Nhà của chúng ta đã bị tàn phá, rừng không còn nữa."

"Lẽ ra Sao Xanh phải chỉ định thủ lĩnh trợ tá trước khi trăng lên cao," Đuôi Chấm cúi kính. "Đó là tập quán!"

Tim Lửa đứng dậy, tai anh nóng bừng, nhưng trước khi anh có thể nói gì, tiếng meo của Da Xỉ Than vang lên trong không gian.

"Sao ông có thể vô ơn thế? Tim Lửa đã mang ông qua sông mà, Tai Nhỏ!"

"Anh ta suýt *dìm chết* tôi thì có." Tai Nhỏ kêu rên.

"Ông chắc đã chết rồi nếu như thầy ấy để ông lại phía sau," Da Xỉ Than quát. "Nếu Tim Lửa không phải là mèo đầu tiên ngửi thấy mùi khói thì *tất cả* chúng ta có thể đã chết hết!"

"Tôi chắc là Da Vá, Đuôi Cọc và Nanh Vàng đều biết ơn anh ta sâu sắc."

Lông của Tim Lửa rợn lên giận dữ trước tiếng ngao mủa mai của Vằn Đen.

"Nanh Vàng sẽ tự cảm ơn thầy ấy khi chúng ta tìm thấy bà!"
Da Xỉ Than rít lên.

"*Tìm thấy á?*" Vằn Đen kêu vang. "Không cách gì bà ta thoát khỏi đám cháy đó cả. Tim Lửa đáng lẽ không bao giờ nên để bà trở lại trại."

Da Xỉ Than ngao lớn trong cổ họng cô. Vằn Đen đã đi quá xa. Tim Lửa quây quả bước ra khỏi bóng tối và thấy chân Dương Xỉ ngồi bên cạnh Vằn Đen, ngược lên nhìn mèo bảo trợ của mình với vẻ sợ hãi trong mắt.

Tim Lửa há miệng ra, nhưng chính Da Bụi là mèo nói trước. "Vằn Đen! Ông nên tỏ ra tôn trọng hơn với những mèo đồng tộc đã mất của mình, và," - anh liếc xuống chân Dương Xỉ đang hoảng sợ với vẻ thông cảm - "hãy cẩn thận hơn với lời ông nói. Bộ tộc của chúng ta đã khốn khổ lắm rồi!"

Tim Lửa bất ngờ khi nghe anh chiến binh trẻ kháng cự mèo bảo trợ cũ của mình.

Vằn Đen nhìn Da Bụi với vẻ ngạc nhiên không kém, sau đó nheo mắt lại một cách nguy hiểm.

"Da Bụi nói đúng đấy," Tim Lửa lặng lẽ meo, bước tới trước. "Chúng ta không nên cãi nhau nữa."

Vằn Đen, Tai Nhỏ và những mèo khác quay phắt lại, trở mắt nhìn Tim Lửa, tai và đuôi của họ giật giật lúng túng khi nhận ra rằng anh đã nghe được cuộc trò chuyện của họ.

"Tim Lửa!" Tiếng meo của Vằn Xám cắt ngang họ, và Tim Lửa thấy anh bạn mình đang phóng qua trắng trống, lông ướt đầm nước sông.

"Cậu đi tuần tra rồi hả?" Tim Lửa hỏi, quay đi khỏi những mèo bộ tộc Sấm và bước đến gặp Văn Xám.

"Ừ. Đi săn rồi luôn," Văn Xám meo. "Tất cả chúng ta không thể ngủ cả buổi sáng mà," cậu huých vai Tim Lửa và nói tiếp. "Chắc cậu đói rồi. Đi với mình đi," cậu dắt Tim Lửa đến đồng mồi ở phía rìa trắng trống. "Lông Báo Đốm nói đây là phần cho bộ tộc của cậu." Văn Xám nói với anh.

Bụng của Tim Lửa sôi lên vì đói. "Cảm ơn," anh meo. "Để mình nói cho bộ tộc biết," anh bước lại chỗ những mèo bộ tộc Sấm đang tụ tập. "Văn Xám nói đồng thức ăn kia là dành cho chúng ta." Anh thông báo.

"Tạ ơn bộ tộc Sao." Hoa Vàng meo một cách biết ơn.

"Chúng ta không cần bộ tộc khác cho mình ăn." Văn Đen nói với vẻ khinh bỉ.

"Tôi đề nghị anh có thể đi săn nếu anh muốn," Tim Lửa meo, nheo mắt lại với ông chiến binh mèo mướp. "Nhưng anh phải xin phép Sao Xoắn trước đã. Xét cho cùng thì đây là lãnh thổ của ông ấy."

Văn Đen khịt mũi mất kiên nhẫn và bước đến đồng mồi tươi. Tim Lửa nhìn Sao Xanh. Bà không hề phản ứng gì với tin tức về thức ăn.

Bão Trắng giật giật tai. "Tôi sẽ đảm bảo tất cả mèo đều được chia phần." Ông hứa, và liếc nhìn Sao Xanh.

"Cảm ơn." Tim Lửa trả lời.

Văn Xám bước đến và đặt một con chuột xuống dưới chân Tim Lửa. "Đi, cậu có thể ăn cái này ở nhà trẻ," cậu meo. "Mình muốn cậu gặp vài con mèo con."

Tim Lửa nhặt con chuột lên và đi theo bạn về phía một bụi cỏ tranh lùm xùm. Khi họ vừa đến nơi, hai đụn lông bạc lao bắn qua một khe hở nhỏ xíu trong đám thân cỏ tranh đan chằng chịt vào nhau và chạy về phía Văn Xám. Bọn chúng nhảy xổ mình vào anh, và Văn Xám lăn ngửa mình ra, tràn trề hạnh phúc, bốn chân thu vuốt vào kheu nhẹ bọn mèo con khi chúng leo lên người anh. Tim Lửa lập tức biết ngay đấy là những đứa con của ai.

Văn Xám rừ rừ kêu lớn. "Sao các con biết là bố đến?" Anh quát âm âm.

"Vì tụi con ngửi thấy mùi của bố!" Mèo con lớn hơn trả lời.

"Giỏi!" Văn Xám khen nó.

Khi Tim Lửa nuốt xong miếng chuột cuối cùng, cậu chiến binh xám ngồi dậy và đám mèo con trượt xuống khỏi người bố của chúng. "Bây giờ đến lúc các con gặp một mèo bạn cũ của bố," cậu nói với chúng. "Bọn bố đã được huấn luyện cùng với nhau."

Lũ mèo con hướng đôi mắt hổ phách của chúng về phía Tim Lửa, ngược lên nhìn anh trân trân.

"Đây có phải là chú Tim Lửa không?" Đứa nhỏ hơn meo. Văn Xám gật đầu, và Tim Lửa cảm thấy vui sướng vì anh bạn mình đã kể về mình cho lũ con anh ấy biết.

"Đi về nào, hai đứa!" Một gương mặt nhị thể ló ra khỏi lối vào nhà trẻ. "Trời sắp mưa lại rồi." Tim Lửa thấy mát của lũ trẻ nheo lại phụng phịu, nhưng chúng cũng quay đi và ngoan ngoãn bước về phía hang của mình.

"Chúng tuyệt quá." Anh rừ rừ.

"Đúng vậy," Văn Xám đồng tình, mắt cậu dịu đi. "Mình phải nói đó là nhờ vào Da Rêu nhiều hơn là mình. Cô ấy đã chăm sóc chúng." Tim Lửa nghe thấy thoáng buồn trong giọng nói của bạn, và tự hỏi không biết Văn Xám nhớ quê cũ của mình như thế nào.

Không mào nào nói gì khi anh chiến binh lông xám đứng dậy và dắt Tim Lửa ra khỏi trại. Họ ngồi xuống một mỏm đất trống trong đám cỏ tranh. Một cây liễu rũ bóng xuống đầu họ, mấy nhánh liễu quăn quại trước những làn gió tươi mát. Tim Lửa cảm thấy gió thúc mạnh vào lông mình khi anh nhìn qua bức màn liễu về phía khu rừng xa xăm. Trông như thể bộ tộc Sao sẽ ban nhiều mưa hơn nữa cho rừng.

"Nanh Vàng đâu rồi?" Văn Xám hỏi.

Nỗi đau buồn lại dâng lên trong ngực Tim Lửa. "Nanh Vàng trở về trại bộ tộc Sấm với mình để tìm Da Vá và Đuôi Cộc. Mình đã lạc mất bà trong đám khói. Một cái cây ngã... ngã xuống chắn khe núi khi bà đang chạy ra." Có cách nào mà bà có thể thoát khỏi ngọn lửa không? Anh không thể nhen được tia hy vọng nào trong ngực mình, như một con bồ câu rừng mắc bẫy đang giẫy giụa vươn cánh ra. "Mình nghĩ, cậu không tìm thấy mùi của bà ấy khi đi tuần tra, đúng không?"

Văn Xám lắc đầu. "Mình xin lỗi."

"Cậu nghĩ lửa có còn cháy không sau cơn bão đó?" Tim Lửa meo.

"Mình không chắc lắm. Trong khi đi ra ngoài, bọn mình thấy vài đám khói."

Tim Lửa thở dài. "Cậu có nghĩ có còn sót lại thứ gì trong trại không?"

"Bạn sẽ biết điều đó sớm thôi," Văn Xám trả lời. Cậu ngược đầu lên và nhìn qua kẽ lá lên bầu trời đang tối sầm sập. "Da Rêu nói đúng - sắp mưa nữa rồi," cậu nói chưa dứt lời, một giọt mưa lớn đã rớt xuống mặt đất bên cạnh họ. "Nó sẽ dập tắt những đóm lửa còn sót lại."

Tim Lửa thấy đầu mình quay quắt với nỗi đau khi nhiều hạt mưa nữa vung vãi qua lá cành, và bắn tung tóe trên những đám cỏ tranh cứng nhắc. Bây giờ, mưa đang rơi lần thứ hai, và dường như bộ tộc Sao đang khan thóc cho tất cả những gì đã mất.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: sachmoi.net

Cho đến xế chiều thì mùi khói dai dẳng được thay thế bằng mùi tro tàn ướt át, nhưng Tim Lửa thích thú nếm cái vị đắng đót của nó.

"Lúc này thì chắc chắn lửa đã tắt rồi," Tim Lửa meo với Văn Xám, đang trú bên cạnh mình trong bụi cỏ tranh. "Tụi mình về xem đã an toàn cho bộ tộc trở về hay chưa."

"Và tìm Nanh Vàng và Đuôi Cộc nữa." Văn Xám lầm bầm.

Tim Lửa hẳn là đã đoán được tại sao anh thật sự mong trở về lại trại nhà mình như vậy. Anh chớp mắt với cậu chiến binh lông xám, biết ơn vì sự thông hiểu của cậu.

"Mình phải xin phép Sao Xoắn cái đã nếu mình muốn đi." Văn Xám thêm. Lời nói đó vọt ra tựa như một cơn sốc đối với Tim Lửa. Anh hầu như đã quên mất là Văn Xám giờ thuộc về một bộ tộc khác.

"Mình sẽ trở lại ngay thôi." Anh chiến binh xám gọi và phóng đi khỏi.

Tim Lửa nhìn đăm đăm qua trảng trống tới nói Sao Xanh đang co rúc sát bên Bão Trắng, như thể ông chiến binh lông trắng là thanh chắn duy nhất giữa tâm trí rối loạn của bà với số phận kinh khủng giáng xuống bộ tộc của bà. Tim Lửa phân vân không biết có nên cho bà biết mình định đi đâu hay không. Anh quyết định là thôi. Trong khoảnh khắc, anh sẽ hành động một mình và phó mặc cho bộ tộc che chở tình trạng yếu đuối của tộc trưởng trước những mèo tò mò của bộ tộc Sông.

"Tim Lửa," chân Mây dậm bổ đến chỗ anh. "Cậu có nghĩ bây giờ ngọn lửa đã tắt rồi không?"

Tim Lửa lắc đầu. Anh không biết mình sẽ thấy gì ở trại bộ tộc Sấm. cảm thấy bất an, anh cũng nhận ra là mình sợ chân Mây chứng kiến cảnh khu rừng nhà mình bị tàn phá để rồi lại bị cám dỗ trở về với cuộc sống mèo kiếng ấm êm.

"Cháu sẽ làm tất cả mọi thứ mà cậu bảo cháu." Chân Mây sốt sắng hứa.

"Thế thì hãy ở lại và chăm sóc bộ tộc," Tim Lửa meo. "Bão Trắng cần cháu ở đây."

Chân Mây cúi gằm đầu xuống để che giấu nỗi thất vọng.
"Vâng, thưa Tim Lửa." Nó meo.

"Nói cho Bão Trắng biết cậu đi đâu," Tim Lửa thêm. "Cậu sẽ trở lại trước khi trăng lên cao."

"Dạ."

Tim Lửa nhìn thẳng lính nhỏ lông trắng bước trở lại chỗ những mèo khác, thầm cầu mong chân Mây sẽ tuân lệnh mình trong lần này và ở lại trại bộ tộc Sông.

Vằn Xám trở lại cùng với Sao Xoắn đi bên cạnh. Đôi mắt vàng nhạt của ông mèo nheo lại, dò hỏi. "Vằn Xám bảo với ta là cậu ấy muốn đi cùng với anh về trại của anh," ông meo. "Anh không đem một trong những chiến binh của anh đi sao?"

"Chúng tôi đã mất hai mèo cùng tộc trong trận cháy," Tim Lửa giải thích, đứng lên. "Tôi không muốn đi tìm kiếm họ một mình."

Tộc trưởng bộ tộc Sông có vẻ thấu hiểu. "Nếu họ không còn sống thì anh cần sự an ủi của một mèo bạn cũ," ông meo nhẹ

nhàng. "Văn Xám có thể đi cùng với anh."

"Cảm ơn, Sao Xoăn." Tim Lửa đáp, nghiêng đầu.

Văn Xám dẫn đường ra tới bờ sông. Ở phía bên này, nước chảy ầm ào, khu rừng bị bồi đen và hóa thành than. Những cây cao nhất chống chọi còn giữ lại cho mình được vài chiếc lá, dũng cảm bay chấp chới nơi đầu những cành cao nhất của chúng. Đó là một chiến thắng nho nhỏ trong khi phần cây cành còn lại cháy đen và bị tróc ra trơ trụi. Bộ tộc Sao hỏn là đã gửi bão đến dập tắt ngọn lửa, nhưng bão đến quá trễ để kịp cứu khu rừng.

Văn Xám tuột xuống sông mà không nói lời nào và bơi đi. Tim Lửa theo sau, cố theo kịp với anh bạn đang bơi mạnh mẽ của mình. Khi họ leo lên bờ phía bên kia, hai anh mèo chỉ còn biết trợn tròn mắt, kinh hãi nhìn những gì còn lại của khu rừng yêu quý của họ.

"Đứng từ bên kia nhìn sang nơi này là niềm an ủi duy nhất mà mình có được." Văn Xám lẩm bẩm.

Tim Lửa liếc nhìn bạn, cảm thấy dâng trào một niềm cảm thông vô bờ. Xem ra Văn Xám nhớ nhà hơn anh nghĩ nhiều. Nhưng anh không có cơ hội hỏi được câu nào thì Văn Xám đã chạy như gió về phía biên giới bộ tộc Sấm. Tim Lửa không khỏi tự hỏi bạn mình đang nghĩ tới lần ranh của bộ tộc Sông – hay là bộ tộc Sấm.

Bất chấp cảnh hoang tàn, Văn Xám dường như sung sướng được về lại mảnh đất cũ của mình. Khi Tim Lửa vội vã thẳng tiến về trại, Văn Xám chạy ngoằn ngoèo tới lui đằng sau anh, căng người lên hít ngửi rồi tăng tốc đuổi theo bạn. Tim Lửa ngạc nhiên là mình vẫn có thể nhận ra tất cả mọi thứ. Khu rừng bị biến dạng không thể tưởng tượng nổi, những bụi cây thấp bị thiêu trụi lụi, không gian vắng sạch mùi hay âm thanh của những con mồi. Mặt đất dính nhớp nháp dưới chân ở

những chỗ nước mưa và tàn tro hòa trộn lại với nhau, tạo thành một thứ bùn đen kịt, bốc mùi hăng nồng, cứ bám rịt lấy lông của họ. Tim Lửa rùng mình khi những hạt mưa rơi trúng bộ lông ẩm ướt của mình. Tiếng một con chim can đảm réo lên ở khoảng xa khiến trái tim anh quặn đau cho tất cả mọi thứ đã mất.

Cuối cùng, họ lên đến đỉnh khe núi. Trại hiện ra lồ lộ, đã mất sạch trơn vòm lá bảo vệ của mình, mặt đất cứng lập lòe như tảng đá đen trong mưa. Chỉ có Bục Đá là không bị thay đổi bởi ngọn lửa, ngoài một vệt tro đen xì, nhức nhối.

Tim Lửa chạy ù xuống dốc, xới tung đá vụn và tro tàn bay mù trời ở đằng trước anh. Cái cây mà anh đã cứu thằng con của Hoa Vàng giờ chẳng còn gì ngoài một đồng tro củi, và anh có thể nhảy qua nó dễ dàng. Anh mò tìm đường hầm kim tước đã từng dẫn vào trảng trống chính, nhưng chỉ còn lại những cuống cây cháy đen. Anh lách mình chui qua nó và hối hả bươn vào trảng trống ám khói.

Anh mở căng mắt nhìn quanh, trái tim anh đập đùng đùng, và anh cảm thấy Văn Xám hích mình. Nhìn theo ánh mắt của cậu chiến binh xám, tới thân thể cháy sém của Đuôi Cộc nằm ở nơi đã từng là lối vào đường hầm dương xỉ của Nanh Vàng. Hẳn là bà mèo lang y đã cố gắng đưa ông mèo già bất tỉnh vào nơi an toàn của trại, hy vọng có lẽ tảng đá nứt nơi bà làm hang cho mình sẽ bảo vệ họ khỏi ngọn lửa.

Tim Lửa nhìn đau đáu vào thi thể cháy đen, nhưng Văn Xám meo. "Để mình chôn cất Đuôi Cộc. Cậu đi tìm Nanh Vàng đi." Cậu ngoạm cơ thể cứng đờ màu nâu đỏ lên và bắt đầu kéo ra khỏi trại, về phía nơi chôn cất.

Tim Lửa nhìn cậu ta đi, tim anh lạnh băng với nỗi sợ hãi. Anh biết chính vì điều này mà mình trở về trại, nhưng bỗng nhiên chân anh yếu sụm đi, không thể nhúc nhích nổi. Anh cố cất

bước tới những gốc cây cụt cháy quắt queo nằm rải rác trong trảng trống của Nanh Vàng. Lúc này không có đường hầm xanh lá cây che bóng nữa. Nhà của bà mèo lang y trống lốc giữa trời, và âm thanh duy nhất là tiếng mưa đập liên hồi xuống mặt đất lầy lội.

"Nanh Vàng!" Anh gọi, giọng anh khàn đi khi anh bước vào trảng trống.

Tảng đá nơi bà mèo lang y làm hang đen nhầy bồ hóng, nhưng giữa hỗn hợp mùi tro tàn, Tim Lửa dò tìm ra mùi quen thuộc của bà mèo lang y. "Nanh Vàng?" Anh gọi lần nữa.

Một giọng meo khọt khẹt, yếu xìu đáp lời anh từ bên trong tảng đá nứt. Bà vẫn còn sống! Run lên vì mừng rỡ, Tim Lửa ép mình chui vào cái hang tối om.

Hầu như không có đủ ánh sáng để nhìn. Tim Lửa chưa từng vào đây bao giờ, và anh dừng lại một quãng, chớp mắt để điều chỉnh cho quen với bóng tối. Tại chân của một bức tường là một hàng dục thảo và quả mọng bị ám khói nhưng không bị cháy. Sau đó, anh bắt gặp một cặp mắt đang nhìn mình trao tráo từ góc hẹp rí bên kia của hang.

"Nanh Vàng!" Tim Lửa đâm bổ tới bên bà mèo lang y. Bà nằm với tay chân xếp gập bên dưới thân mình, dính đầy bồ hóng, thở khò khè, quá yếu để mà di chuyển được. Bà gần như không bắt được ánh mắt anh, khi bà nói, giọng bà khào khào hết hơi và nhẹ hều.

"Tim Lửa," bà ngáp ngáp. "Tôi mừng là cậu tới."

"Lẽ ra tôi không nên bỏ bà ở lại đây," Tim Lửa ấn mõm mình vào bộ lông bết bệt của bà. "Tôi xin lỗi."

"Cậu có cứu được Da Vá không?"

Tim Lửa lắc đầu tuyệt vọng. "Ông ấy bị hít quá nhiều khói."

"Cả Đuôi Cộc cũng vậy." Nanh Vàng rít lên.

Tim Lửa nhìn con người của bà dao động và từ từ nhắm lại, anh hoảng hốt meo to. "Nhưng chúng tôi đã cứu được đứa con của Hoa Vàng!"

"Đứa nào?" Nanh Vàng cảm râm.

"Bé Mâm Xôi." Anh nhìn Nanh Vàng nhắm mắt lại thật nhanh, máu trong người anh như lạnh đi. Bây giờ Nanh Vàng đã biết là anh đã liều mạng của mình để cứu thằng con của Vuốt Cọc. Liệu bộ tộc Sao đã chia sẻ điều gì đó với bà rồi chẳng, điều gì đó đủ để bà phải sợ và ước gì thằng nhỏ đừng được cứu sống?

"Cậu là một chiến binh dũng cảm, Tim Lửa," Nanh Vàng đột nhiên mở mắt ra và nhìn xoáy vào anh. "Ta không thể nào tự hào hơn được nữa nếu như anh là con trai của ta. Và bộ tộc Sao biết đã bao nhiêu lần ta khao khát anh là con trai của ta, thay vì" - bà kéo một hơi thở nông choèn, và Tim Lửa biết từng lời nói đâm sắc như gai nhọn vào cổ họng của bà - "Đuôi Gãy."

Tim Lửa giật mình kinh hãi khi bà mèo lang y tiết lộ bí mật khủng khiếp của bà: Gã cự tộc trưởng ác độc của bộ tộc Bóng Tối chính là con trai của bà, đã bị cho đi vì mèo lang y không được phép có con. Ai mà biết Nanh Vàng đã phải chịu đựng nỗi đau đớn ê chề đến mức nào khi bà nhìn con trai mình tự tay giết cha nó để trở thành tộc trưởng và hủy hoại bộ tộc của chính mình bởi lòng tham khát máu của hắn?

Và làm thế nào Tim Lửa có thể nói với bà rằng anh đã biết chuyện này rồi? Rằng anh hiểu lý do bà muốn cho Đuôi Gãy một chỗ trú ngụ trong bộ tộc nuôi bà là vì bà muốn có một cơ hội cuối cùng để chăm sóc đứa con trai mà bà đã phải cho đi?

Anh nhào tới liếm tai bà meo, hy vọng sẽ xoa dịu được bà, nhưng bà tiếp.

"Ta đã giết hẳn. Ta đã đầu độc hẳn. Ta muốn hẳn chết." Sự thú nhận khản đặc của bà đổ sụp thành một tràng ho rũ rượi.

"Nào. Hãy giữ gìn sức lực của bà," Tim Lửa giục giã. Anh cũng biết điều này. Anh đã lén nhìn bà cho Đuôi Gãy ăn quả mọng tử thần sau khi tên phản trặc đã tiếp tay cho quân phiến loạn của Vuốt Cọp tấn công bộ tộc Sấm. Anh đã chứng kiến tên chiến binh độc ác chết dưới tay mẹ mình, và anh đã nghe Nanh Vàng phũ phỡn bỏ mối quan hệ thật sự với gã mèo nhẩn tâm. "Để tôi đi lấy cho bà một ít nước nhé." Anh đề nghị.

Nhưng Nanh Vàng chậm rãi lắc đầu. "Nước bây giờ là vô dụng đối với ta," bà nói ồm ồm. "Ta muốn nói với cậu tất cả mọi thứ trước khi ta..."

"Bà sẽ không chết đâu!" Tim Lửa hết hồn, cảm thấy như tảng băng lạnh ngắt chẹn ngang ngực mình. "Nói cho tôi biết đi, tôi có thể làm gì được!"

"Đừng mất thời gian của cậu làm gì," Nanh Vàng ho dữ dội. "Ta sẽ chết cho dù cậu có làm gì chẳng nữa, nhưng ta không sợ. Chỉ cần lắng nghe ta nói thôi."

Tim Lửa muốn nài nỉ bà im lặng, hãy giữ gìn hơi sức để còn có thể sống lâu thêm vài khoảnh khắc nữa, nhưng vốn tôn kính bà nên anh làm theo lời bà.

"Ta ước gì cậu là con trai của ta," Nanh Vàng thì thào. "Bộ tộc Sao có thể phán xét ta dưới bất kỳ hình thức nào. Ta đã sẵn sàng rồi."

Không thể trả lời, Tim Lửa nghiêng đầu và liếm lấy liếm để lông của bà, như thể tình yêu thương của anh dành cho bà mèo này đủ để giữ bà ở lại với rừng thêm một chút nữa.

"Tim Lửa." Nanh Vàng lầm bầm.

Tim Lửa ngừng liếm. "Dạ?"

"Cảm ơn cậu đã đưa ta đến với bộ tộc Sấm. Hãy nói với Sao Xanh là ta luôn luôn biết ơn ngôi nhà mà bà ấy đã trao cho ta. Đây là một nơi thật bình yên để chết. Ta chỉ tiếc là bỏ lỡ dịp thấy cậu trở thành mèo mà bộ tộc Sao đã ấn định số phận cậu phải trở thành." Giọng bà mèo lang y già lạc đi, hai bên hông của bà giật mạnh để hớp không khí vào buồng phổi ám khói của bà.

"Nanh Vàng," Tim Lửa nài nỉ. "Đừng chết!"

Hơi thở đau đớn của bà tóm chặt lấy trái tim anh, và anh nhận thấy mình không thể làm gì được nữa. "Đừng sợ bộ tộc Sao. Họ sẽ hiểu về Đuôi Gãy," anh khổ sở nói. "Bà sẽ được vinh danh bởi những tổ tiên chiến binh của chúng ta vì lòng trung thành với bộ tộc của bà và bởi dũng khí bất diệt của bà. Nhiều mèo nợ bà mạng sống của họ. Da Xỉ Than hẳn đã chết sau tai nạn nếu bà không cứu cô ấy. Và trong dịch ho đờm xanh, bà đã chiến đấu ngày đêm..."

Tim Lửa không thể ngừng khi lời nói cứ tuôn ra, mặc dù anh biết hơi thở của bà mèo lang y đã mờ đi thành sự im lặng vĩnh cửu. Nanh Vàng đã chết.

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: sachmoi.net

Bằng một cú liếm nhẹ nhàng, Tim Lửa khép mắt của bà mèo lang y lần cuối. Rồi anh gục đầu xuống vai bà, cảm thấy hơi ấm ngội dần đi khỏi cơ thể bà.

Anh không biết mình đã nằm đó bao lâu rồi, lắng nghe tiếng tim mình đập đơn độc trong cái hang tối mù. Trong thoáng chốc, anh nghĩ mình bắt được cái mùi quen thuộc của Lá Đốm, trôi vào hang theo làn gió lạnh, dầm nước mưa. Phải chăng cô đến để đưa Nanh Vàng tới bộ tộc Sao? Tim Lửa cảm thấy niềm an ủi lan tỏa khắp thân thể mình và cảm thấy giấc ngủ phình ra, chập chờn nấn ná ở rìa cạnh tâm trí của anh.

"Bà ấy sẽ an toàn cùng với chúng tôi." Lá Đốm nhẹ nhàng meo làm rung rinh lông trong tai của anh, và Tim Lửa ngẩng đầu lên, nhìn quanh.

"Tim Lửa?" Vằn Xám gọi từ lối vào. Tim Lửa lồm cồm bò dậy.

"Mình đã chôn Đuôi Cộc rồi." Anh chiến binh xám meo.

"Nanh Vàng chết rồi," Tim Lửa thì thầm. Giọng meo trống rỗng của anh dội âm vào những bức tường đá. "Bà ấy còn sống khi mình tìm thấy bà. Nhưng bà chết rồi."

"Bà ấy có nói gì không?"

Tim Lửa nhắm mắt lại. anh không bao giờ chia sẻ bí mật của Nanh Vàng với bất kỳ mèo nào, ngay cả với anh bạn cũ của mình. "Chỉ là... cảm ơn Sao Xanh đã để bà ấy sống ở bộ tộc Sấm."

Văn Xám bước vào trong hang và cúi đầu liếm mà bà mèo lang y già. "Khi mình đi, không bao giờ mình nghĩ là mình không bao giờ có thể nói chuyện với bà lần nữa," cậu lầm bầm, giọng trĩu nặng ưu phiền. "Chúng ta sẽ chôn cất bà chứ?"

"Không," Tim Lửa dứt khoát, trí não anh thành linh minh hẳn. Lời của Lá Đốm văng vẳng trong đầu anh. Bà ấy sẽ an toàn cùng với chúng tôi. "Bà ấy là một chiến binh giỏi không kém gì một mèo lang y giỏi. Bà sẽ có nghi lễ thức canh của bà, và chúng ta sẽ chôn cất bà vào lúc bình minh.

"Nhưng chúng ta phải trở về trại bộ tộc Sông và báo cho những mèo khác biết chuyện xảy ra." Văn Xám nhắc anh.

"Thế thì đêm nay mình sẽ trở lại thức canh cùng với bà." Tim Lửa đáp.

Hai mèo bạn khó nhọc đi qua khu rừng xơ xác một lần nữa. Ánh sáng buổi chiều xám xịt đang phai dần khi họ bước vào trại bộ tộc Sông. Những nhóm mèo nằm ở rìa trắng trống, chia lữ với nhau sau bữa tối. Những mèo bộ tộc Sấm co cụm lại với nhau thành một chùm tách biệt ở một bên. Ngay khi Tim Lửa và Văn Xám xuất hiện, Da Xỉ Than liền nhổm đứng dậy và chấp chới lao về phía họ.

Sao Xanh cũng đứng dậy từ nơi bà nằm bên cạnh Bão Trắng. Bà băng vù qua Da Xỉ Than và đến những chiến binh mới trở về trước, mắt bà đong đầy niềm hy vọng hão huyền. "Các anh có thấy Đuôi Cộc và Nanh Vàng không?"

Tim Lửa thấy Da Xỉ Than chù chừ nán lại, tai của cô vểnh lên, tha thiết muốn biết tin tức không kém gì bà tộc trưởng. "Cả hai họ đều chết rồi." Anh báo với họ. Nỗi đau mới lại nặng nề trong tim anh khi anh thấy Da Xỉ Than lão đảo trên các chân của cô. Cô mèo nhỏ loạng choạng lùi lại, mắt tối sầm. Tim Lửa muốn tới bên cô nhưng Sao Xanh đứng chắn ngang đường anh đi. Đôi mắt xanh da trời của tộc trưởng bộ tộc Sấm không

biểu lộ sự đau đớn gì. Thay vào đó, chúng trở nên đanh đúc và lạnh lùng, một cơn rừng mình chạy dọc sống lưng Tim Lửa.

"Lá Đốm bảo với ta rằng lửa sẽ *cứu* bộ tộc!" Bà rít khế. "Nhưng chính lửa đã hủy hoại chúng ta."

"Không." Tim Lửa bắt đầu, nhưng không thể tìm ra lời nào để an ủi tộc trưởng. Mắt anh dõi theo Da Xỉ Than run rẩy trở về chỗ những mèo khác. Thật nhẹ nhõm với Tim Lửa, Bão Cát vội vã lao tới đón cô, chống hông mình vào Da Xỉ Than để đỡ thân hình màu xám gầy gò của cô mèo lang y. Anh nhìn lại Sao Xanh, tim anh chùng xuống trước vẻ sắc đá của bà.

"Bộ tộc Sấm sẽ trở về nhà vào đêm nay." Bà quyết định bằng giọng như băng đá.

"Nhưng khu rừng trống hoác. Trại đã bị tàn phá!" Văn Xám phản đối.

"Không quan trọng. Chúng ta là mèo lạ ở đây. Chúng ta nên trở về lãnh địa của chúng ta." Sao Xanh nạt.

"Thế thì tôi sẽ hộ tống bà." Văn Xám đề nghị.

Tim Lửa liếc nhìn bạn và đột nhiên hiểu được lòng khao khát trong mắt cậu. Văn Xám muốn về nhà. Sự nhận thức đó sượt qua tâm trí của Tim Lửa tựa như một ngôi sao băng xẹt ngang qua bầu trời đêm. Tim Lửa nhìn Sao Xanh, trông đợi. Bà có chắc chắn thấy nỗi khao khát trở về bộ tộc Sấm của Văn Xám không?

"Tại sao bọn ta lại cần phải được hộ tống?" Sao Xanh hặc hỏi, mắt bà híp lại.

"Ừm, có lẽ tôi sẽ giúp xây dựng lại trại," Văn Xám hồi hộp đề nghị. "Có lẽ sẽ ở lại một thời gian..." Cậu oặt tai lại khi mắt Sao Xanh bừng lên giận dữ.

"Anh đang nói rằng anh muốn trở lại bộ tộc Sấm đó phải không?" Bà quát. "Ồ, không được!"

Tim Lửa trợn mắt nhìn bà, sửng sốt.

"Anh đã chọn trung thành với lũ con của anh hơn với bộ tộc," bà tộc trưởng mắng nhiếc. "Bây giờ anh phải sống với quyết định của mình."

Văn Xám im re. Tim Lửa nhìn trợn trạo vào bà tộc trưởng già, không tin nổi khi bà quay lại gọi những mèo bộ tộc của mình. "Chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ về nhà!"

Mắt của tộc trưởng gắn chặt vào một điểm ở rìa trắng trống phía bên kia bầu trời. Bàn Chân Sương và Long Đá Quý đang đứng ở đó, quan sát bầu trời bộ tộc Sấm. Tim Lửa thấy nổi u hoài đi qua mắt của Sao Xanh khi bà nhìn đăm đăm vào những đứa con đã trưởng thành của mình. Sao Xanh biết rõ hơn bất kỳ mèo nào khác rằng việc bị giằng xé giữa con mình và bộ tộc là như thế nào. Bà đã một lần chọn trung thành với bộ tộc hơn là con mình, và nó gây ra cho bà nỗi đau đớn còn ghê gớm hơn bà thấy ở kẻ thù.

Với một thoáng ngẫm hiểu, Tim Lửa ngộ ra thái độ của bà trước lời thỉnh cầu của Văn Xám. Không phải là bà giận dữ với anh chiến binh xám, mà là với chính bà. Bà vẫn còn hối hận vì đã bỏ con mình cách đây nhiều năm. Một phần trong bà cố bảo đảm để Văn Xám không phạm sai lầm giống như bà ngày xưa.

Những mèo bộ tộc Sấm quây tròn một cách bứt rứt trong màn đêm ngày càng đen hơn, và Sao Xanh bước về phía Sao Xoắn.

Tim Lửa quay lại liếc vai Văn Xám. "Sao Xanh có lý do xác đáng để nói những điều như thế," anh lầm bầm. "Lúc này bà đang khổ sở, nhưng rồi bà sẽ bình phục thôi. Có lẽ khi đó cậu sẽ được về nhà."

Văn Xám đưa mắt nhìn lên Tim Lửa, hơi hơi có chút hy vọng.
"Cậu nghĩ vậy sao?"

"Ừ." Anh trả lời, thâm cầu mong bộ tộc Sao là nó đúng.

Anh hối hả đi theo Sao Xanh và bắt kịp bà đúng lúc tộc trưởng bộ tộc Sấm trịnh trọng cảm ơn Sao Xoắn về lòng độ lượng của ông. Long Báo Đốm đứng bên cạnh họ, nhìn lạnh lùng vào bầu mềo bộ tộc Sấm.

"Bộ tộc Sấm hàm ơn ngài." Sao Xanh meo, nghiêng cái đầu của bà.

Tim Lửa thấy Long Báo Đốm híp mắt lại trước những lời của Sao Xanh, đôi mắt xanh ngọc của bà ta lóe lên. Chân anh tê giật lên bức bối. Bộ tộc Sông sẽ yêu cầu phải đền bù cái gì cho sự rộng lượng này? Anh tự hỏi. anh biết Long Báo Đốm đủ rõ để nghi ngờ bà ta sẽ đòi hỏi sự đền đáp.

Anh theo sau Sao Xanh khi bà dẫn đầu bộ tộc mình ra khỏi trại bộ tộc Sông. Tim Lửa liếc trở lại và thấy Văn Xám đứng chơ vơ một mình trong bóng tối, mắt cậu ngập tràn đau đớn khi nhìn những mềo cùng tộc trước kia với mình ra đi.

Tim Lửa thở dài trong lòng khi Tai Nhỏ lại lần chần ở mép sông. Nước đã dâng tràn sau cơn mưa, nhưng Văn Đen và Bão Trắng đã băng qua rồi và đang chờ tại chỗ nước nông ở phía bên kia. Da Bụi bơi bên cạnh chân Dương Xỉ khi cô lính nhỏ chới với cổ ngóc cái đầu xám của mình lên trên mặt nước. Bão Cát đã băng qua cùng với Da Xỉ Than. Cô chiến binh màu cam lợt vẫn chưa rời cô mềo lang y kể từ khi Tim Lửa trở về báo tin về Nanh Vàng.

"Nhanh lên!" Sao Xanh ra lệnh, nôn nóng đóp vào Tai Nhỏ.

Cụ mềo xám ngoái ra sau vai, ngạc nhiên trước vẻ hung dữ của bà, và rồi lao mình vào dòng nước đen. Tim Lửa căng mọi

cơ bắp lên, sẵn sàng nhảy xuống cứu hộ, nhưng không cần. Đuôi Dài và Long Chuột xuất hiện ở hai bên ông mèo già đang quấy đạp điên cuồng, nâng cho ông nổi lên với đôi vai lực lưỡng của họ.

Sao Xanh nhảy ào xuống sông và bơi dễ dàng qua bờ bên kia, tất cả sự mong manh, bạc nhược đã rời khỏi cơ thể bà, như thể ngọn lửa đã tẩy rửa vẻ yếu đuối ra khỏi bà và đốt cháy trong bà nguồn năng lượng mạnh mẽ. Tim Lửa trượt xuống nước theo sau bà. Mây vương vất trên những ngọn cây đang dần mỏng đi, và anh cảm thấy cái lạnh xuyên thấu qua bộ lông bởi cơn gió vừa thổi tới khi anh bước ra khỏi dòng sông. Anh đến bên Da Xỉ Than và cúi xuống liếm đầu cô. Bão Cát liếc nhìn anh, mắt cô phản chiếu nét u buồn của anh, trong khi những mèo còn lại dồn ứ lại ở trên bờ và lẳng lặng nhìn chăm chăm vào rừng, kinh hãi. Ngay cả dưới ánh trăng le lói, sự hủy hoại cũng rõ rệt, cây cối bị tuốt trụi, mùi mốc thoang thoang dễ chịu của lá cây và dương xỉ bị thay thế bằng mùi cay xè của gỗ cháy và đất sém.

Sao Xanh dường như mù với tất cả. Bà bước phăm phăm qua những mèo khác mà không dừng lại, rồi dẫn đầu lên con dốc về phía gò đá Thái Dương và lối mòn về nhà. Bộ tộc không còn cách nào khác ngoài việc đi theo bà.

"Cứ như ở nơi nào đó khác vậy." Bão Cát thì thào. Tim Lửa gật đầu đồng ý.

"Chân Mây," Tim Lửa luồn lách qua những mèo ở đằng trước anh và bước song hành với lính nhỏ của mình. "Cảm ơn cháu đã ở lại trại bộ tộc Sông đúng như cậu bảo."

"Không có chi." Chân Mây nhún vai.

"Những mèo già thế nào rồi?"

"Họ cần thời gian để nguôi ngoai trước cái chết của Da Vá và Đuôi Cộc," giọng chân Mây nhỏ đi. "Cháu đã cố nài họ ăn một ít mồi tươi trong khi cậu đi vắng. Họ cần giữ sức lực, cho dù họ đau khổ thế nào chăng nữa."

"Giỏi lắm. đó là việc làm đúng đắn." Tim Lửa bảo nó, tự hào về lòng trắc ẩn tinh khôn ngoài mong đợi của lính nhỏ mình.

Khe núi nằm toan hoang như một vết thương hở miệng ở giữa khung cảnh. Bão Cát dừng lại và nhìn qua rìa cạnh của nó, và Tim Lửa thấy cô run lập cập. Anh cũng run, mặc dù lông của anh đã khô sau khi qua sông. Bộ tộc từ từ đi xuống sườn dốc và theo Sao Xanh vào trại. Bên trong trắng trống, bầy meo nín thình dòm quanh không gian đen xì, tơ tã đã từng là nhà của họ.

"Đưa ta đến chỗ thi thể của Nanh Vàng!" Sao Xanh quát to vào Tim Lửa, phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Lông Tim Lửa dựng đứng lên. Đây không phải là cái vỏ yếu đuối của tộc trưởng mà anh đã cố bảo vệ trong những mùa trắng gần đây; nhưng cũng không phải cái vẻ thông thái và dịu hiền của bà tộc trưởng đã đón anh vào bộ tộc và từng là mèo bảo trợ của anh. Anh bắt đầu bước về phía trắng trống của Nanh Vàng, và Sao Xanh theo sau. Tim Lửa ngoái nhìn ra sau vai, thấy Da Xỉ Than tất tưởi đi đằng sau tộc trưởng bộ tộc Sấm.

"Nanh Vàng ở trong hang của bà ấy." Anh meo, đứng ở cửa hang. Sao Xanh lách vào mảng tối bên trong tảng đá.

Da Xỉ Than ngồi xuống và đợi.

"Cô không vào à?" Tim Lửa hỏi.

"Em sẽ than khóc sau," Da Xỉ Than trả lời anh. "Em nghĩ lúc này Sao Xanh cần chúng ta."

Ngạc nhiên trước sự bình tĩnh trong giọng nói của Da Xỉ Than, Tim Lửa nhìn vào mắt cô. Chúng sáng lên lạ thường với nỗi buồn, nhưng dường như bình thản khi cô chớp nhẹ với anh. Anh đáp lại cử chỉ đó, biết ơn về sức mạnh tinh thần của cô giữa lúc tai ương bất tận như thế này.

Một tiếng than rợn lên trong hang của Nanh Vàng. Sao Xanh lão đảo bước ra, ngoáy đầu điên dại và ngó dáo dác quanh những thân cây cháy đen. "Cớ gì bộ tộc Sao làm như thế này? Họ không có lòng thương hại hay sao?" Bà la thét. "Ta sẽ không bao giờ đi đến Tầng đá Mặt Trăng lần nào nữa! Kể từ bây giờ trở đi, những giấc mơ của ta là của riêng ta. Bộ tộc Sao đã tuyên chiến với bộ tộc của ta, và ta sẽ không bao giờ tha thứ cho họ."

Tim Lửa nhìn trân trối vào tộc trưởng của mình, cứng người lại vì kinh hãi. Anh để ý thấy Da Xỉ Than đã lảng lạng lén vào hang của Nanh Vàng và tự hỏi liệu có phải cô vào khóc thương mèο bảo trợ của mình hay không, nhưng cô ra ngay lập tức, ngậm cái gì đó trong hàm, rồi thả xuống bên cạnh Sao Xanh.

"Hãy ăn những cái này đi, thưa Sao Xanh," cô nài nỉ. "Chúng sẽ làm dịu đầu óc bà."

"Bà ấy bị thương à?" Tim Lửa hỏi.

Da Xỉ Than quay lại nhìn anh và hạ thấp giọng. "Về mặt nào đó thì đúng như vậy. Nhưng những thương tích của Sao Xanh không thể nhìn thấy được," cô chớp mắt. "Những hạt anh túc sẽ xoa dịu bà và cho trí não bà thời gian để bình phục," cô quay lại Sao Xanh và lại thì thầm. "Xin hãy ăn đi."

Sao Xanh cúi đầu và ngoan ngoãn liếm những hạt nhỏ màu đen lên.

"Nửa đi." Da Xỉ Than nhẹ nhàng meo, và dẫn tộc trưởng bộ tộc Sấm đi.

Tim Lửa cảm thấy chân mình run bần bật khi mục kích khả năng võ về của Da Xỉ Than. Nanh Vàng hẳn sẽ rất tự hào về học trò của mình. Anh bước vào hang và ngoạm lấy thi thể mềm rũ, ám khói của bà ở miếng da cổ. Tha nó vào trảng trổng sáng ánh trắng, và sắp đặt nó trong tư thế giống Nanh Vàng đang nằm nghỉ lúc còn sống. Xong, anh cúi xuống và trao cho bà bạn già của mình một cái liếm cuối cùng. "Đêm nay bà sẽ ngủ bên dưới trời sao lần cuối." Anh thì thầm, và nằm xuống bên cạnh để thức canh bà như đã hứa.

Da Xỉ Than đến cùng thức với anh khi mảng trắng ba phần tư bắt đầu lướt đi, và đường chân trời hứng lên màu kem và hồng phía trên những ngọn cây đen đũi. Tim Lửa đứng lên và duỗi dài những cái căng mỗi nhừ của mình. Anh nhìn quanh trảng trổng điêu tàn.

"Đừng than khóc quá nhiều cho rừng," cô mèo xám lấm bầm bên cạnh anh. "Nó sẽ mọc xanh trở lại ngay, mạnh mẽ hơn do những vết thương mà nó đã phải hứng chịu, như là cái xương gãy lành mau gấp hai lần."

Tim Lửa để những lời của cô xoa dịu mình. Anh nghiêng đầu một cách biết ơn với cô và đi tìm những mèo còn lại của bộ tộc.

Lông Chuột đang ngồi gác bên ngoài hang của Sao Xanh.

"Da Xỉ Than ra lệnh thế đấy," Bão Trắng giải thích, bước ra khỏi vùng tối. Lông của ông chiến binh vẫn còn dính nguyên khói và mắt ông đỏ kè vì ngọn lửa và vì mệт mởi. "Cô ấy bảo Sao Xanh bị bệnh, và cần phải được coi sóc."

"Tốt," Tim Lửa meo. "Thế những mèo còn lại của bộ tộc thì sao?"

"Đa số họ đã ngủ được chút ít khi họ tìm được chỗ khô ráo để đặt lưng."

"Chúng ta nên phái đi những đội tuần tra," Tim Lửa nói ra suy nghĩ của mình. "Vuốt Cọp có thể lợi dụng những biến cố vừa mới xảy ra."

"Anh định phái ai đi?" Bão Trắng hỏi.

"Vằn Đen xem ra là chiến binh sung sức nhất, nhưng chúng ta cần sức mạnh của anh ta để bắt đầu xây dựng lại trại," ngay cả khi nói, Tim Lửa cũng biết là mình không nói hết sự thật. Anh muốn giữ ông chiến binh mèo mướp này ở trong tầm nhìn của mình. "Tôi cũng muốn ông ở lại đây, vậy có được không?" Bão Trắng nghiêng đầu đồng ý khi Tim Lửa tiếp. "Chúng ta cần thông báo tình hình cho những mèo còn lại biết."

"Sao Xanh đang ngủ. Anh nghĩ chúng ta có nên gọi bà dậy không?" Một cái nhú mày lo lắng hiện trên gương mặt Bão Trắng trong khi ông nói.

Tim Lửa lắc đầu. "Không. Chúng ta hãy để bà nghỉ ngơi. Tôi sẽ nói với bộ tộc."

Anh phóng lên Bục Đá bằng một cú gọng gàng và gọi lời triệu tập quen thuộc. Bên dưới anh, những mèo bộ tộc ngái ngủ bước ra khỏi những cái hang rách rưới của mình, đuôi và tai của họ giật giật lên ngạc nhiên khi thấy Tim Lửa đang chờ ở nơi tộc trưởng thường ngày đứng nói chuyện với họ.

"Chúng ta phải xây dựng lại trại," anh vào đề ngay khi họ đã ngồi yên vị bên dưới. "Tôi biết lúc này trại rất bề bộn, nhưng đang ở giữa mùa lá xanh. Khu rừng sẽ mau chóng mọc lại, mạnh mẽ hơn do những thương tích mà nó phải hứng chịu." Anh chớp mắt khi lặp lại những lời nói của Da Xỉ Than.

"Tại sao Sao Xanh không nói với chúng tôi điều này?" Tim Lửa sững người khi Văn Đen chất vấn anh từ cuối hàng mào.

"Sao Xanh bị kiệt sức," Tim Lửa bảo ông ta. "Da Xỉ Than đã cho bà ăn hạt anh túc để bà nghỉ ngơi và hồi phục." Tiếng lao xao lo lắng nổi lên từ những hàng mào ở bên dưới.

"Càng được nghỉ ngơi bà càng mau hồi phục," Tim Lửa trấn an họ. "Cũng giống như rừng vậy."

"Rừng trống trơn," Mặt Vện than van. "Con mồi đã chạy hết và đã chết rụi trong trận cháy. Chúng ta sẽ ăn gì đây?" Chị lo lắng nhìn chân Tần Bì và chân Dương Xỉ, gương mặt chị hằn lên nỗi lo lắng của bà mẹ ngay khi con mình đã rời nhà trẻ.

"Con mồi sẽ trở lại," Tim Lửa cam đoan với chị. "Chúng ta phải đi săn như thường lệ, và nếu chúng ta cần đi xa hơn để tìm mồi tươi, thì chúng ta cũng sẽ đi." Tiếng lầm rầm tán thành vang lên từ trắng trống, và Tim Lửa bắt đầu cảm thấy tự tin hơn.

12

Bạn đang đọc truyện trên: Truyen3S.Com

Trước Sau

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: sachmoi.net

Bầu trời vẫn âm u và đầy mây trong suốt những ngày tiếp theo, nhưng những cơn mưa rào không cản trở việc xây dựng lại trại. Thật tình, Tim Lửa hân hoan chào đón cơn mưa tẩy rửa, cuốn trôi hết tro tàn ngấm vào đất và giúp cho rừng hồi phục.

Nhưng buổi sáng này, mặt trời chiếu rực rỡ phía trên đầu, mây cuộn cuộn cuốn khỏi đường chân trời. Bầu trời sẽ trong trẻo cho cuộc Tụ Hạp đêm nay, Tim Lửa rầu rĩ nghĩ, thậm chí mong lần này mặt trăng sẽ bị che khuất để cho cuộc Tụ Hạp sẽ không diễn ra. Sao Xanh vẫn còn xa mới là bản chất trước kia của bà, bà chỉ ló ra khỏi hang của mình khi Bão Trắng thuyết phục bà ra xem tiến độ sửa chữa trại tới đâu rồi. Tộc trưởng bộ tộc Sấm gặt đầu vô hồn với những mèo đang làm việc rồi lết trở lại nơi nung nấu trong ổ của bà. Tim Lửa tự hỏi không biết bà có nhớ tới cuộc Tụ Hạp đêm nay hay không. Có lẽ anh sẽ đi để biết điều đó.

Anh bước vòng qua rìa trắng trống, cảm thấy hãnh diện vì công việc mà bộ tộc đã làm được cho đến bây giờ. Trại đã trở về lại hình dáng trước kia của nó. Thân cây sồi ngã của những mèo già bị cháy vẫn còn lại một khúc, mặc dù mê cung cành lá rậm rạp của nó đã bị cháy trụi. Bụi mâm xôi của nhà trẻ – bị tuốt sạch lá chỉ còn một núi thân cuống rối rắm – đã được vá cẩn thận bằng những cành cây còn lá từ những phần ít bị tàn phá hơn của khu rừng. Và bức tường trại đã được chống đỡ bằng những cành vững chắc nhất mà bây giờ mèo có thể tìm được, mặc dù có rất ít thứ có thể thay thế bức màn chắn

dương xỉ dày đặc đã từng bao quanh trại. Bởi vì họ cần phải chờ cho rừng xanh tốt trở lại.

Tim Lửa có thể nghe tiếng loạt soạt đằng sau nhà trẻ. Qua bức tường thủng lỗ chỗ, anh thấy một đụn lông trắng quen thuộc. "Chân Mây!" Anh gọi.

Cậu lính nhỏ tòi ra từ phía sau bụi mâm xôi, quai hàm nó đầy những cành cây nhỏ mà nó đang đan qua lại bức tường nhà trẻ. Tim Lửa nháy mắt chào nó. Anh chưa phải là mèo duy nhất nhận thấy chân Mây làm việc siêng năng như thế nào trong những ngày vừa qua để phục hồi trại. Không còn có nghi vấn nào về lòng tận tụy của cậu lính nhỏ lông trắng đối với bộ tộc nữa. Tim Lửa tự hỏi liệu có phải cần đến thứ dễ sợ như vụ cháy rừng mới khiến chân Mây khám phá ra ý nghĩa thực của lòng trung thành hay không. Cậu mèo trẻ đứng phía trước anh mà không nói được, lông nó ẹp xuống và bản bệ bết bồ hóng và bùn, mắt nó căng thẳng và mệt mỏi.

"Đi nghỉ đi," Tim Lửa ra lệnh khẩn cấp. "Cháu xứng đáng mà."

Chân Mây thả bó cây xuống. "Để cháu làm xong cái này đã..."

"Cháu có thể làm sau."

"Nhưng cháu chỉ còn lại một ít thôi." Chân Mây tranh luận.

"Trông cháu muốn chết tại trận rồi," Tim Lửa cương quyết. "Đi mau."

"Vâng, thưa Tim Lửa," nó quay đi và liếc nhìn một cách đau khổ cái cây sồi ngã nơi Tai Nhỏ đang ngồi với Đuôi Đốm Xám và Độc Nhãn. "Hang mèo già gần như trống rỗng." Nó meo.

"Đuôi Cộc và Da Vá hiện đang ở với bộ tộc Sao rồi," Tim Lửa nhắc nó. "Đêm nay họ sẽ theo dõi cháu từ Dải Thiên Hà." Một sự nuối tiếc chọt thủng vào bụng anh khi anh sức nhớ Sao Xanh

đã từ chối thực hiện nghi lễ đúng đắn cho những mèo cưng bộ tộc đã chết của mình.

"Ta sẽ không đặt họ trong vòng tay của bộ tộc Sao đầu," bà chua chát bảo với anh. "Những tổ tiên chiến binh của ta không xứng đáng đồng hành với những mèo bộ tộc Sấm nữa." vì vậy Bão Trắng đành phải xoa dịu những mèo lo lắng của bộ tộc bằng cách nói những lời đưa Nanh Vàng và Đuôi Cộc an bình gia nhập những mèo bạn cũ của mình ở Dải Thiên Hà, như là ông làm với Da Vá ở trại bộ tộc Sông.

Chân Mây gật đầu, nhưng nhìn không được thuyết phục cho lắm. Tim Lửa biết lính nhỏ của mình thấy thật khó mà chấp nhận chuyện ánh sáng của Dải Thiên Hà là tâm linh của những tổ tiên chiến binh, nhìn xuống mặt đất nơi họ đi săn ngày xưa. "Đi nghỉ đi." Anh lặp lại.

Cậu mèo trẻ lê bước về phía gốc cây cụt đã cháy thành than, nơi những lính nhỏ tụ tập lại để ăn và chia lười với nhau. Chân Sáng hối hả băng qua trắng trống để đến với bạn đồng hang của mình, và chân Mây đón cô bé bằng một cái hích mõm thân thiện. nhưng con mắt cậu mèo trắng đã sụp xuống rồi, và lời chào của nó bị cắt rụn bởi một cái ngáp hoành tráng. Nó nằm lăn ra tại chỗ, tí đầu xuống đất và nhắm con mắt đau xốn của nó lại. Chân Sáng nhìn người bên cạnh chân Mây và bắt đầu nhẹ nhàng liếm cái bụng tròn của chú ta. Nhìn chúng, Tim Lửa bỗng cảm thấy cô độc khi nhớ lại tình bằng hữu hết như thế trước kia anh đã từng chia sẻ với Văn Xám.

Anh quay gót một lần nữa về phía hang của Sao Xanh. Đuôi Dài đang ngồi ở bên ngoài, anh ta gật đầu khi Tim Lửa đi qua. Tim Lửa dừng lại ở cửa hang. Bức màn địa y đã bị thiêu rụi và tảng đá đen nhầy bồ hóng. Anh khẽ meo một tiếng chào rồi bước vào trong. Không có địa y che phủ, gió cũng như ánh sáng ban ngày thông thoáng lùa vào, và Sao Xanh đã kéo ổ của bà vào sâu trong khoảng tối ở cuối cái hang sơ sài.

Da Xỉ Than ngồi bên cạnh thân hình co rúc của tộc trưởng, đẩy một đồng cỏ dượt về phía bà. "Chúng sẽ giúp bà khỏe hơn mà." Cô dể dành.

"Ta khỏe." Sao Xanh nạt, mắt gấn chặt xuống sàn cát.

"Thế thì tôi để chúng ở đây vậy. Có lẽ bà sẽ ăn chúng sau." Da Xỉ Than đứng dậy và bước liêu xiêu về phía lối ra.

"Bà sao rồi?" Tim Lửa thì thào.

"Ương ngạnh." Da Xỉ Than đáp, đi sượt qua anh ra khỏi hang.

Tim Lửa e dè lại gấn bà tộc trưởng già. Sao Xanh thậm chí bây giờ còn lạ lẫm hơn nữa đối với anh, bị nhốt chặt trong thế giới của sự sợ hãi và nghi ngờ không chỉ chĩa vào Vuốt Cọp, mà còn chĩa luôn cả vào những tổ tiên chiến binh bộ tộc Sao. "Sao Xanh," anh ngần ngại gọi, nghiêng đầu. "Tối nay có cuộc Tụ Họp. Bà đã quyết định ai sẽ đi chưa?"

"Cuộc Tụ Họp," Sao Xanh phọt ra vẻ ghê tởm. "Anh tự quyết định đi. Ta sẽ không đi đâu. Không còn lý do cho ta tôn thờ bộ tộc Sao nữa." Khi bà nói, một luồng tro bụi thổi tốc vào qua cửa hang mở toang, cắt ngang lời bà bằng một tràng ho vật vã.

Tim Lửa kinh hoàng nhìn những cơn co giật giáng xuống cơ thể suy tàn của bà. Sao Xanh là tộc trưởng của bộ tộc! Chính bà đã dạy anh về bộ tộc Sao và cách thức mà tâm linh của những chiến binh thống lĩnh khu rừng. Tim Lửa không thể tin là bà lại chối bỏ những niềm tin mà bà đã dày công gây dựng suốt cả cuộc đời mình.

"Bà không cần phải t-tôn... thờ bộ tộc Sao," cuối cùng anh lắp bắp. "Bà chỉ cần ở đó đại diện cho bộ tộc mình. Lúc này họ cần sức mạnh của bà."

Sao Xanh nhìn lom lom vào anh một hồi lâu. "Các con ta đã từng cần ta, nhưng ta đã đem chúng cho một bộ tộc khác nuôi," bà lẩm bẩm. "Tại sao? Tại vì bộ tộc Sao bảo ta có một định mệnh khác. Định mệnh thế này đây ư? Bị một kẻ phản bội tấn công? Nhìn bộ tộc mình chết dần xung quanh mình? Bộ tộc Sao sai rồi. Họ không xứng đáng."

Tim Lửa cảm thấy máu mình đông lại. Quay đầu, xây xẩm mặt mày bước ra khỏi hang. Bão Cát đã thay chỗ Đuôi Dài ở bên ngoài. Tim Lửa nhìn một cách hy vọng vào cô chiến binh màu cam nhạt, nhưng rõ ràng cô chưa tha thứ cho những lời thô bạo của anh, bởi vì cô dán chặt mắt xuống chân mình và để anh qua mà không nói lời nào.

Cảm thấy chao đảo, Tim Lửa phát hiện ra Bão Trắng vừa đi vào trại cùng với đội tuần tra mặt trời cao. Anh giật đuôi ra hiệu cho ông chiến binh lông trắng, Bão Trắng liền hướng về phía anh trong khi những mèo còn lại của đội tuần tra rẽ ra lấy thức ăn hoặc tìm chỗ nghỉ.

"Sao Xanh không khỏe để tham dự cuộc Tụ Họp." Anh meo khi Bão Trắng đến gần.

Ông chiến binh lắc đầu như thể cái tin đó chẳng có gì lạ. "Có thời không gì có thể ngăn cản được Sao Xanh đến cuộc Tụ Họp." Ông lặng lẽ nhận xét.

"Dù sao chúng ta cũng phải lập một đoàn của mình," Tim Lửa bảo ông. "Những bộ tộc khác phải được cảnh báo về Vuốt Cọp. Quân phiến loạn của hắn là mối đe dọa cho tất cả các bộ tộc."

Bão Trắng gật đầu. "Tôi nghĩ, chúng ta có thể bảo với họ là Sao Xanh bị bệnh," ông bàn. "Chúng ta sẽ chuốc thêm nhiều rắc rối cho mình nếu để họ biết là tộc trưởng của chúng ta bị suy nhược."

"VẬY còn tệ hơn không đi nữa," Tim Lửa chỉ ra. "Những bộ tộc khác đã biết về trận cháy rừng. Chúng ta phải xuất hiện với tư thế hùng mạnh nhất có thể."

"Bộ tộc Gió vẫn còn thù địch." Bão Trắng đồng ý.

"Vấn đề là Bão Cát, chân Mây và tôi đã đánh bại họ ngay trên lãnh địa của họ mà không cần trợ giúp," Tim Lửa thừa nhận. "Cũng cần phải cân nhắc đến bộ tộc Sông."

Bão Trắng tò mò nhìn anh. "Nhưng họ cho chúng ta chỗ trú ẩn trong trận hỏa hoạn mà."

"Tôi biết," Tim Lửa đáp. "Nhưng tôi không thể không tự hỏi xem Long Báo Đốm sẽ đòi hỏi cái gì để trả lại."

"Chúng ta không có gì để cho cả."

"Chúng ta có gò đá Thái Dương," Tim Lửa trả lời. "Bộ tộc Sông không che giấu mối quan tâm sâu sắc của họ đến phần đó của khu rừng, và ngay bây giờ chúng ta cần từng tấc đất trong lãnh địa của chúng ta để săn mồi."

"Ít nhất thì bộ tộc Bóng Tối cũng đang suy yếu vì bệnh dịch," Bão Trắng meo. "Đó là bộ tộc sẽ tạm thời không tấn công chúng ta trong một thời gian."

"Đúng," Tim Lửa trả lời, cảm thấy tội lỗi vì họ được lợi do sự đau khổ của một bộ tộc khác. "Thật ra thì tin tức về Vuốt Cọp là mối quan tâm hàng đầu của chúng ta," Bão Trắng nhìn anh chằm chằm, bối rối, Tim Lửa tiếp. "Nếu chúng ta có thể thuyết phục được những bộ tộc khác rằng hẳn ta là một mối đe dọa thì họ sẽ dồn hết tâm lực vào việc củng cố bảo vệ biên giới của chính họ."

Bão Trắng chậm rãi gật đầu. "Đó có lẽ là hy vọng lớn nhất của chúng ta để giữ họ tránh xa lãnh địa của chúng ta trong khi

chúng ta hồi phục lại sức mạnh của mình. Anh nói đúng, Tim Lửa. chúng ta phải đi đến cuộc Tụ Hạp, dù Sao Xanh có đi với chúng ta hay không." Đôi mắt vàng của ông giao mắt với Tim Lửa, và anh biết họ cùng nghĩ như nhau. Sao Xanh có thể đi nếu bà muốn - nhưng bà đã chọn cách không đi.

Khi mặt trời lặn, bầy mèo bắt đầu lấy môi tươi từ đồng môi đạm bạc mà họ kiếm được. Tim Lửa lấy cho mình một con chuột chù nhỏ xíu, mà tự anh bắt được từ bụi tầm ma, và nuốt chửng ngay sau vài miếng đói kém. Những cái bụng trong bộ tộc đã không được đầy suốt bao ngày rồi. Con môi đang dần trở lại, nhưng rất chậm, và Tim Lửa biết họ cũng cần phải cân nhắc chi li xem mình sẽ bắt bao nhiêu. Cần phải để cho khu rừng có cơ hội tự phục hồi đã rồi họ mới có thể ăn đầy đủ được.

Một khi bầy mèo đã hoàn tất bữa ăn xoàng xĩnh của mình, Tim Lửa đứng lên và bước qua trắng trống. Anh cảm thấy mọi con mắt của bộ tộc đổ dồn vào mình, dõi theo khi anh nhảy lên Bục Đá. Không cần phải gọi họ - tất cả họ đã tề tựu đông đủ bên dưới với những con mắt dò hỏi, lấp lánh trong ánh trời sẫm tối.

"Sao Xanh sẽ không đi đến cuộc Tụ Hạp này." Anh thông báo.

Tiếng meo hoảng sợ nổi cộm khắp trong bầy mèo, và anh thấy Bão Trắng bình thản đi len lỏi giữa họ, để xoa dịu và trấn an họ. Bộ tộc có thể đoán biết được bao nhiêu về trạng thái tâm trí của tộc trưởng? Ở trong trại bộ tộc Sông, họ đã tự động quây kín lại để bảo vệ Sao Xanh khỏi những con mắt do thám soi mói. Nhưng ở trong chính trại của mình, sự yếu đuối của bà khiến họ bất an, lo sợ.

Thằng mèo mướp con của Vuốt Cọp ngồi bên ngoài nhà trẻ, trống cặp mắt tròn xoe, tò mò của nó ngóng lên Bục Đá. Trong thoáng chốc, Tim Lửa để mình bị thôi miên bởi ánh mắt vàng

khè của nó, và những hình ảnh Vuốt Cọp bắt đầu rình mò trong đầu óc anh.

"Vậy có nghĩa là bộ tộc Sấm không tham dự?" Anh choàng tỉnh bởi giọng của Văn Đen khi ông chiến binh lông vằn vện này hích vai lên lên trước bầy mèo. "Vậy thì một bộ tộc sẽ ra sao nếu không có tộc trưởng?"

Phải chăng Tim Lửa tưởng tượng ra tia hiểm ác trong mắt Văn Đen. "Bộ tộc Sấm sẽ đến điểm Bốn Cây vào đêm nay," anh meo với toàn thể bộ tộc. "Chúng ta phải chứng tỏ cho những bộ tộc khác thấy rằng chúng ta vẫn mạnh mẽ, bất chấp vụ cháy rừng." Anh trông thấy những cái gật đầu nhất trí. Bọn lính nhỏ cựa quậy chân và hăm hở nhìn nhau – bọn chúng qua trẻ để mà hiểu hết tính chất nghiêm trọng của việc đi đến cuộc Tụ Hạp mà không có tộc trưởng, với lại, chúng bị phân tâm bởi niềm hy vọng là mình sẽ được chọn đi.

"Chúng ta tuyệt đối không được để lộ sự suy yếu của mình, vì lợi ích của Sao Xanh, và vì lợi ích của toàn bộ tộc," Tim Lửa tiếp. "Hãy nhớ, chúng ta là bộ tộc Sấm!" Anh ngao to những lời cuối cùng, kinh ngạc vì lời nói dâng trào từ tận đáy lòng mình, và bộ tộc đáp lại bằng những cái lưng thẳng lên, những cú liếm vào bộ lông phủ đầy tro tàn, và những cái vuốt êm những sợi ria bị cháy sém.

"Tôi sẽ chọn Văn Đen, Lông Chuột, Bão Cát, Bão Trắng, chân Tần Bì và chân Mây."

"Liệu những mèo khác có đủ sức bảo vệ trại hay không?" Văn Đen chất vấn.

"Vuốt Cọp sẽ biết là có một cuộc Tụ Hạp," Đuôi Dài thêm vào. "Ngộ nhớ hẳn tận dụng cơ hội này để tấn công thì sao?"

"Chúng ta không thể để nhiều mèo ở lại hơn thường lệ được. Nếu chúng ta tỏ ra yếu thế tại cuộc Tụ Hạp, thì chúng ta có

nguy cơ mời gọi sự tấn công từ các bộ tộc khác." Tim Lửa cương quyết.

"Anh ấy nói đúng," Long Chuột tán đồng. "Chúng ta không thể để cho những mèo hác thấy sự suy yếu của chúng ta!"

"Bộ tộc Sông đã biết ngọn lửa đã phá hủy trại của chúng ta rồi," Da Cây Liễu góp lời. "Chúng ta phải cho họ thấy chúng ta vẫn mạnh mẽ, không hề bị suy chuyển."

"Vậy là tất cả đã đồng ý?" Tim Lửa hỏi. "Đuôi Dài, Da Bụi, Long Tuyết, Mặt Vện và Long Điều Hâu sẽ canh gác trại. Những mèo già, những nữ miu, mọi người sẽ an toàn vì có họ bảo vệ, và chúng tôi sẽ về nhà ngay khi có thể."

Anh lắng nghe tiếng xì xào và những cặp mắt ngóng lên nhìn mình. Thật nhẹ nhõm, anh thấy những cái đầu bắt đầu gật. "Tốt." Anh meo, và nhảy xuống khỏi Bục Đá.

Những chiến binh và lính nhỏ mà anh chọn đi cùng với mình đã tập trung lại ở cổng trại, nôn nóng quật đuôi. Một cụm lông trắng dài quen thuộc cũng ở trong số họ. Đây là cuộc Tụ Họp đầu tiên của chân Mây. Tim Lửa đã mong ngóng khoảnh khắc này kể từ khi thằng bé mới vào trại. Anh vẫn nhớ như in cuộc Tụ Họp đầu tiên của mình – lao phầm phập xuống sườn dốc vào điểm Bốn Cây, được bao quanh bởi những chiến binh hùng mạnh – và anh không khỏi chạnh lòng khi nhìn quanh đoàn mèo ám khói, đói kém mà chân Mây phải đi theo. Tuy nhiên, Tim Lửa cũng cảm thấy niềm phấn khích và năng lượng dồn nén mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Bão Cát đang bồn chồn cào mặt đất bằng hai chân trước, và mắt Long Chuột sáng quắc lên trong bóng tối khi Tim Lửa vội vã đi tới chỗ họ.

"Đuôi Dài," Tim Lửa meo, dừng lại một chút bên anh chiến binh màu nhạt. "Anh là chiến binh kỳ cựu ở đây. Hãy canh gác trại cho kỹ."

Đuôi Dài nghiêng đầu với Tim Lửa. "Họ sẽ an toàn, tôi hứa."

Vẻ hài lòng vừa lóe lên của Tim Lửa vì cử chỉ tôn kính của Đuôi Dài liền bị thui chột bởi cái liếc móc mỉa của Vằn Đen ném về phía anh từ cổng trại. Cứ như ông chiến binh này có thể nhìn xuyên thấu, thấy sự bất an bồn chồn ẩn bên dưới cái vỏ bọc tự tin bên ngoài của anh. Tim Lửa bắt gặp ánh mắt của Bão Cát khi đi ngang qua cô. Cô đang nhìn anh chăm chú. *Sao Xanh chọn anh làm trợ thủ của bà. Bà mong đợi anh phải biết làm gì!* Những lời thách thức của cô, lần trước gây đau nhức như bị rấn lục cấn, bỗng chốc lại tiếp thêm sức mạnh cho anh, anh thấy cho Vằn Đen một cái nhìn thách thức khi dẫn đầu ra khỏi trại.

Bầy mèo im lặng băng rừng, những thân cây cháy vượn hằn vào bầu trời đêm, tựa như những cẳng chân cong xoắn vào nhau. Tim Lửa cảm thấy chân mình chìm lún xuống tro tàn, dinh dính và nhớp nháp, nhưng có một mùi hy vọng trong bầu không khí xanh ngấn ngắt của những chồi non đang nhú từ đống xỉ than.

Anh ngoái nhìn lại phía sau. Chân Mây theo bước rất tốt, và Bão Cát đang dẫn lên trước, mỗi lúc một gần hơn cho đến khi cô chạy ngay bên cạnh anh, hòa nhịp bước với anh.

"Anh nói rất hay ở trên Bục Đá." Cô meo, thờ hì hụi.

"Cảm ơn," Tim Lửa đáp lời. Anh vượt lên trước khi họ leo lên một gò dốc, nhưng Bão Cát đuổi kịp ngay khi họ lên tới đỉnh.

"Tôi xin... xin lỗi về những lời tôi đã nói về Sao Xanh," cô lặng lẽ meo. "Chỉ tại tôi lo lắng quá. Trại đang hoàn thiện tuyệt vời, mặc dù..."

"Mặc dù tôi là thủ lĩnh trợ tá?" Tim Lửa nêu một cách chua chát.

"Mặc dù trại đã bị tàn phá nặng nề," Bão Cát nói nốt. Tại Tim Lửa ngộ nguậy. "Sao Xanh chắc chắn sẽ tự hào về anh," cô tiếp, và Tim Lửa nhăn mặt - anh nghi ngờ Sao Xanh có để ý hay không, nhưng anh rất biết ơn những lời của Bão Cát.

"Cảm ơn cô," anh lại meo. Anh quay đầu khi họ xuống đoạn dốc bên kia gò đất và nhìn vào đôi mắt xanh lục bảo dịu dàng của cô chiến binh. "Tôi nhớ cô, Bão Cát..."

Lời của anh bị đứt đoạn bởi tiếng những bước chân huỳnh huỵch nện đằng sau họ, và giọng của Văn Đen ngao. "Thế, anh định nói gì với những bộ tộc khác?"

Trước khi Tim Lửa trả lời, một thân cây đổ hiện ra lù lù đằng trước. Anh hấp tấp nhảy lên không, nhưng bị một cành cây vướng

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: sachmoi.net

Bầu không khí trong trảng trống sực nức mùi của bộ tộc Gió và bộ tộc Sông. Tim Lửa bỗng chồn chợn lo âu. Chỉ vài khoảnh khắc nữa thôi là anh sẽ phải đứng trên Tầng Đá Lớn và nói chuyện với những mèo đó. Không thấy có dấu hiệu của bộ tộc Bóng Tối. liệu bệnh dịch có tóm chặt họ đến nỗi họ không thể cố đến được cuộc Tụ Họp? Một thoáng tội nghiệp cho Cổ Trắng gợi nhắc Tim Lửa về Vuốt Cọp, và nỗi kinh hoàng trong mắt gã chiến binh trẻ khi ông mèo to lớn hiện ra ở mép đường Sấm Rền. Bỗng nhiên chân cẳng anh bỗng chồn muốn chạy ngay lên Tầng Đá Lớn và cảnh báo cho các bộ tộc khác biết về sự hiện diện của ông chiến binh đậm màu ở trong rừng.

"Tim Lửa!" Ria Độc Nhất lao bổ đến bên Tim Lửa. Anh cảm thấy hơi ngạc nhiên trước tiếng rừ rừ thân thiện của Ria Độc Nhất. Lần cuối cùng anh gặp một mèo bộ tộc Gió là khi Vuốt Bùn rú lên giận dữ, lủi vào đám cây thạch nam. Nhưng Ria Độc Nhất rõ ràng vẫn chưa quên việc Tim Lửa mang bộ tộc của anh ta trở về nhà, thoát khỏi cuộc sống lưu vong như thế nào. Hai chiến binh đã kết thân với nhau trong cuộc hành trình đó, và cả hai vẫn coi trọng mối thâm giao mà họ đã vun đắp.

"Chào, Ria Độc Nhất," Tim Lửa chào anh chiến binh mèo mướp nâu. "Tốt hơn hết là anh đừng để Vuốt Bùn bắt gặp anh đang nói chuyện với tôi, dù là đình chiến hay không đình chiến. Lần gặp nhau vừa qua, chúng tôi đã chia tay nhau không được thăm thiết cho lắm."

"Vuốt Bùn vốn rất tự cao tự đại trong việc bảo vệ lãnh địa của mình." Ria Độc Nhất đáp, chân cẳng anh cứ nhấp nha nhấp nhồm, không thoải mái. Hiển nhiên là anh đã nghe nói về hai

cuộc tấn công vào những mào bộ tộc Sấm trong lãnh địa bộ tộc Gió.

"Có lẽ," Tim Lửa thừa nhận. "Nhưng đó không phải là lời bào chữa cho việc tách rời Sao Xanh ra khỏi Dãy Núi." Tim Lửa bỗng thấy mình ao ước phải chi Sao Xanh có thể chia sẻ với bộ tộc Sao tại Tầng đá Mặt Trăng vào ngày hôm đó. Mọi việc hẳn đã khác đi khi bà nhận được sự bảo đảm nào đó rằng những tổ tiên chiến binh của bà không hề quay lưng lại với bà.

"Sao Cao không vui khi nghe ông ấy nghe được chuyện đó. Ngay cả khi các vị có chứa chấp Đuôi Gãy, thì đó không phải là lời biện hộ..."

"Lúc đó Đuôi Gãy đã chết rồi," Tim Lửa ngắt lời anh ta, chợt thấy hối hận về giọng nói của mình khi thấy tai của Ria Độc Nhất giật lên thấp thỏm. "Tôi rất tiếc, Ria Độc Nhất," anh meo nhẹ nhàng hơn. "Thật vui khi gặp lại anh. Anh có khỏe không?"

"Khỏe," Ria Độc Nhất đáp, có vẻ khuây khỏa hơn. "Tôi rất tiếc khi nghe về vụ cháy rừng, Tôi biết một bộ tộc bị đuổi khỏi nhà mình thì khủng khiếp đến thế nào." Mắt anh ta cảm nhận được sự thông hiểu của Tim Lửa.

"Chúng tôi đã trở về trại của mình và đã xây dựng lại trại hết sức có thể. Sẽ không còn lâu nữa rừng sẽ hồi phục." Tim Lửa cố tỏ ra tự tin.

"Tôi mừng khi nghe vậy," Ria Độc Nhất meo. "Anh biết đấy, bây giờ cứ như thể chúng tôi chưa từng bao giờ phải rời trại của mình vậy. Có rất nhiều mào con được sinh ra trong mùa lá xanh này, và con trai của Hoa Sớm cũng ở đây với tư cách là lính nhỏ - đây là cuộc Tụ Hạp đầu tiên của nó." Tim Lửa nhớ lại cái bụm lông ướt lè nhè mà anh đã giúp tha đi dưới trời mưa, ra khỏi lãnh địa của Hai Chân và trở về quê nhà bộ tộc

Gió. Anh nhìn theo ánh mắt của Ria Độc Nhất qua trắng trống, thấy một anh mèo trẻ màu nâu. Mặc dù nhỏ hơn so với những mèo còn lại trong bộ tộc của anh ta, nhưng cơ bắp của chú lính nhỏ này đã bắt đầu săn chắc và nở nang bên dưới bộ lông ngắn dày của chú.

Tim Lửa để ý thấy Ria Độc Nhất bắt thành linh nghiêng đầu, bèn quay lại thì thấy Sao Cao đang đi tới chỗ họ. Ông tộc trưởng bộ tộc Gió nhìn Tim Lửa với đôi mắt nheo lại. "Đạo này ta thấy anh hơi nhiều đấy, Tim Lửa," ông bình luận. "Không phải chỉ vì có lần anh đã đưa chúng tôi về nhà mà anh tự cho mình cái quyền tự do đi chu du quanh lãnh địa của chúng tôi đâu đấy."

"Vây là ngài đã được cảnh báo rồi," Tim Lửa đáp. Anh cố tỏ ra điềm đạm, để nổi tức giận về việc họ đối xử với Sao Xanh không toát lên trong giọng nói của mình – dù sao cuộc Tự Hợp luôn được tổ chức trong hòa bình, và đây là ông chiến binh mà anh đã sinh lòng tôn kính trong cuộc hành trình cùng nhau qua lãnh địa của Hai Chân. Nhưng Tim Lửa đón nhận ánh nhìn gườm gườm của ông mèo trắng đen và mèo rành rọt. "Dù gì, tôi cũng phải đặt nhu cầu của bộ tộc tôi lên trước."

Mắt của Sao Cao sáng trưng nhìn lại anh; rồi sau đó trao cho anh một cái gật đầu cực nhẹ. "Nói như một chiến binh thực thụ. Tiếp xúc với anh, ta không ngạc nhiên là Sao Xanh lại chọn anh làm thủ lĩnh trợ tá," ông tộc trưởng bộ tộc Gió nhìn quanh trắng trống và nói. "Rất nhiều mèo nghĩ rằng một mèo trẻ như vậy không bao giờ nên đảm nhận một trách nhiệm to lớn đến thế. Ta không nằm trong số họ."

Tim Lửa sửng sốt. anh không mong nhận được sự tán dương của tộc trưởng bộ tộc Gió. Anh kìm nén một tiếng rù mẩn nguyện và gật đầu cảm ơn.

"Sao Xanh đâu?" Sao Cao hỏi. "Ta không thấy bà ấy trong những mèo bộ tộc của anh." Giọng ông có vẻ hờ hững nhưng mắt ông lộ vẻ tha thiết muốn biết.

"Bà ấy không cảm thấy khỏe để đi đường." Tim Lửa trả lời một cách hời hợt.

"Bà ấy bị thương trong ngọn lửa hả?"

"Không có gì mà bà không vượt qua được." Tim Lửa meo, hy vọng bằng cả trái tim là mình đang nói sự thật.

Bên cạnh anh, Ria Độc Nát ngẩng phắt lên. Tim Lửa nhìn theo anh ta tới sườn dốc phía bên kia của thung lũng. Ba con mèo bộ tộc Bóng Tối đang chạy vào trắng trống. Mũi Ướt dẫn đầu. Tim Lửa cảm thấy một chút nhẹ nhõm khi nhận ra một trong hai chiến binh đi theo ông mèo lang y xám trắng. Đó là Mây Còi, rõ ràng đã khỏi bệnh – nhờ công lao của Da Xỉ Than.

Những con mèo khác lùi dạt ra khỏi những chiến binh bộ tộc Bóng Tối khi họ dừng kít lại ngay trước Tầng Đá Lớn. Tin tức về dịch bệnh của họ đã lan ra khắp rừng.

"Không phải lo," Mũi Ướt meo, thở hồng hộc, như thể đọc được suy nghĩ của mọi mèo. "Bộ tộc Bóng Tối đã thoát khỏi dịch bệnh rồi. Tôi được phái đi tiên phong để báo các vị đợi trước khi chúng ta bắt đầu cuộc họp. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đang trên đường đến đây."

"Điều gì khiến Sao Đêm trể như vậy?" Sao Cao hỏi vọng ra từ chỗ bên cạnh Tim Lửa.

"Sao Đêm chết rồi." Mũi Ướt trả lời cộc lốc.

Cảm giác choáng váng lan khắp những mèo khác như một làn gió xuyên cắt qua rừng cây, và Tim Lửa chớp mắt. Làm sao mà tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối lại chết được? Ông ta chỉ vừa mới

nhận chín mạng của mình thôi mà. Dịch bệnh kinh khủng thật! Chả trách mà Mây Còi với Cổ Trắng đã sợ trở về trại của họ.

"Lông Xỉ Than tới thay à?" Bão Trắng hỏi, ngụ ý đến thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối.

Mũi Ướt nhìn tịt xuống chân. "Lông Xỉ Than là một trong những mèo bị chết đầu tiên trong đợt dịch bệnh."

"Vậy ai là tộc trưởng mới của các anh?" Sao Xoắn từ bóng tối hiện ra từ bên kia Tầng Đá Lớn.

Mũi Ướt liếc nhìn tộc trưởng bộ tộc Sông. "Rồi chính ngài sẽ tự thấy ngay thôi," ông ta nói chắc. "Ngài ấy sẽ đến ngay."

"Xin lỗi," Tim Lửa lầm bầm với Sao Cao và Ria Độc Nhất. "Có điều tôi phải chia sẻ với Mũi Ướt."

Tim Lửa bước tới chỗ ông mèo lang y bộ tộc Bóng Tối đứng, bị vây quanh bởi những chiến binh và lính nhỏ, tất cả đều nóng lòng muốn biết ai là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Anh tự hỏi ông mèo già này sẽ phản ứng như thế nào trước tin về cái chết của Nanh Vàng. Gần đây Mũi Ướt đã chứng kiến rất nhiều cái chết, có lẽ điều này cũng không có ý nghĩa nhiều lắm đối với ông ta; nhưng Tim Lửa cảm thấy mình nên báo tin cho ông ta với tư cách cá nhân, trước khi anh loan báo ở trên Tầng Đá Lớn. Dù sao thì Nanh Vàng cũng đã huấn luyện Mũi Ướt khi bà còn là mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối. Mối thâm tình giữa hai mèo này hẳn là rất khăng khít, dẫu chỉ là trong một thời gian ngắn trước khi Đuôi Gãy đuổi Nanh Vàng ra khỏi bộ tộc của bà.

Tim Lửa ra hiệu bằng đuôi với ông mèo lang y bộ tộc Bóng Tối. Mũi Ướt có vẻ mừng hóm khi rời khỏi vòng tròn những gương mặt dò xét rồi theo Tim Lửa tới chỗ yên tĩnh hơn bên dưới một trong những cây sồi. "Chuyện gì?" Ông ta hỏi.

"Nanh Vàng chết rồi." Tim Lửa nhẹ nhàng meo, cảm thấy như lại có một cái gai sần đầu mới đâm vào tim mình.

Mắt của Mũi Ướt lập tức đại đi vì đau đớn. Ông mèo xám trắng cúi đầu khi Tim Lửa nói tiếp. "Bà ấy chết trong khi cố cứu một mèo cùng tộc ra khỏi đám cháy. Bộ tộc Sao sẽ vinh danh lòng dũng cảm của bà."

Mũi Ướt không đáp, chỉ lắc đầu chậm chậm từ bên này qua bên kia. Tim Lửa cảm thấy cổ họng mình tắc lại vì buồn thương, nhưng anh không thể để cho đau thương lấn át mình ở nơi này được. Anh chạm mũi vào đầu ông mèo một cái rồi bước nhanh đi khỏi.

Những mèo còn lại đang lục đục đan chen vào nhau, tiếng meo của họ lớn hơn. "Chúng ta không thể chờ thêm được nữa!" Tim Lửa nghe một chiến binh bộ tộc Sông la lớn với mèo hàng xóm của ông ta. "Mặt trăng sắp khuất bây giờ."

"Nếu tộc trưởng mới này trỗi thì đó là vấn đề của ông ta." Lông Chuột đồng ý. Tim Lửa biết lý do thật sự cho sự nôn nóng của cô là phải bắt đầu cuộc họp mau mau để họ còn trở về trại. Với Vuốt Cọp còn tung hoành ở trong rừng, không bộ tộc nào an toàn cả."

Anh thấy một khối lông trắng ở giữa trảng trống khi Sao Cao nháy lên Tầng Đá Lớn. Rõ ràng ông đã quyết định bắt đầu cuộc họp mà không có tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Sao Xoắn cũng dợm bước về phía tầng đá. Tim Lửa gồng mình, sẵn sàng cho cuộc Tụ Họp đầu tiên của mình trên cương vị là mèo đứng đầu bộ tộc, và nóng lòng muốn cảnh báo cho những mèo khác biết về mối hiểm họa đang rình rập trong rừng.

"Chúc may mắn." Anh cảm thấy hơi thở của Bão Cát phả tung lông mình. Anh quay lại và nhẹ nhàng chạm mõm vào cái má ấm áp của cô, biết rằng cuộc cãi cọ của họ đã bị quên lãng. Rồi, anh len lỏi qua những mèo khác về phía Tầng Đá Lớn.

Anh dừng lại giữa chừng bởi một tiếng ngao từ sườn dốc đằng sau anh. "Ngài đến rồi!"

Tim Lửa quay lại thì thấy Vằn Đen đang nghển cổ lên ở bên cạnh, nhưng tầm nhìn của họ bị choán mất bởi những mèo khác nhổng đứng thẳng cả hai chân sau lên, để ngóng nhìn tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối khi ông ta bước qua đám đông. Ông chiến binh lông vằn nhìn trợn trạo lên tảng Đá Lớn, mắt ông ta lóe sáng với niềm phấn khích bị đè nén. Tim Lửa vặn đầu để nhìn xem cái gì khiến cho một sự phản ứng mạnh mẽ đến vậy ở mèo cùng tộc với mình.

Được viển bởi ánh trắng lạnh lẽo, Tim Lửa thấy đôi vai vạm vỡ và cái đầu rộng bè của ông mèo vừa nhảy lên tảng đá bên cạnh Sao Cao. Ông tộc trưởng này xem ra nhỏ bé và yếu thế so với ông mèo lực lưỡng mới tới. Và, rùng mình một cái kinh khiếp, Tim Lửa nhận ra tộc trưởng mới của bộ tộc Bóng Tối là Vuốt Cọp.

HẾT TẬP 4.

-----oOo-----

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

